UN SCOȚIAN NEÎMBLÂNZIT
PAULA QUINN

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „CLANUL MACGREGOR"

Extrem de pricepută la mânuit sabia în lupte, independentă și iute la mânie, rebela Claire Stuart nu poate fi îmblânzită. Prin urmare, nimeni nu o poate împiedica să își salveze iubita soră mai mică, Anne, și să se salveze deopotrivă și pe sine de căsătorii aranjate, pe care nu și le doresc – nici măcar fermecătorul scoțian din Ținuturile Înalte care jură să o protejeze chiar cu prețul vieții. Privirile lui pline de pasiune și săruturile înflăcărate o aduc pe Claire pe punctul de a capitula, însă ea știe un singur lucru: nu aparține nici unui bărbat și nici nu o va face vreodată...

Graham Grant s-a bucurat la viața lui de adorația numeroaselor femei care i s-au oferit, fascinate de frumusețea, forța și virilitatea lui. Nu a cunoscut însă nici o femeie atât de frumoasă și de încăpățânată precum neînfricata Claire – sau una care să se înhame la asemenea planuri periculoase și disperate. Să o ajute ar putea însemna să-și trădeze onoarea, țara și chiar mai multe. Și totuși, totul în el îl îndeamnă să o revendice, să îi arate ce înseamnă plăcerea și să nu o lase niciodată să plece de lângă el.

„Un excelent roman care îmbină
pasiunea, istoria, pericolul și intriga la perfecție."
Romantic Times

Paula Quinn a scris până în prezent 28 de romane de dragoste istorice, majoritatea având acțiunea amplasată în Scoția, de care autoarea este pasionată. Cărțile ei sunt bestselleruri *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-6870-7

9 786063 368707

Alma

PAULA QUINN

Un scoțian neîmblânzit

Traducere din limba engleză
Anca Mihăilescu

LITERA
București
2020

Tati...
Te voi iubi mereu.

Capitolul 1

Scoția
Toamna anului 1659

Totul a mers îngrozitor de prost. S-a întâmplat lucrul de care mă temeam cel mai mult.

Duhoarea de vin ieftin și de bere umplea taverna ca o ceață densă și se depunea pe masa unde Graham Grant, șeful puternicului clan MacGregor, ședea privindu-și prietenul, pe cel de-al unsprezecelea conte de Argyll, golindu-și cea de-a patra cană cu bere.

– Se vede că te apasă treaba cu Connor Stuart.

Robert trânti cana pe masă și își ridică ochii cu pleoape grele spre el.

– De ce spui asta?

– În ultima vreme, te îmbeți și stai încruntat mai mult decât pot suporta.

– N-am băut decât patru căni, replică Robert morocănos. Pe tine te-am văzut bând de două ori pe atât.

Zâmbetul ușor disprețuitor al lui Graham nu cerea explicații suplimentare, dar el le oferi totuși:

– Sunt scoțian din Ținuturile Înalte, făcu el și duse cana la gură.

– Pot să beau la fel de mult ca oricare dintre voi, zise Robert și se răsuci pe scaun, se clătină, se redresă și încercă să atragă atenția slujnicei care servea.

Reuși, dar privirea fetei cu decolteu adânc trecu pe lângă el și se opri asupra lui Graham. Graham o studie și el din cap până-n picioare, gândindu-se că era păcat să o trimită de acolo, dar ultimul lucru de care avea nevoie prietenul lui era și mai multă bere. Un clătinat discret din cap fu de ajuns ca ea să treacă mai departe, pretinzând că nu îl văzuse pe Robert chemând-o.

– La naiba, înjură Robert, apoi chemă o altă slujnică.

– Rob.

– Ce e?

– Uită-te la mine, zise Graham serios, și Robert îl ascultă. Nu ai de ce să te rușinezi că nu l-ai găsit pe Stuart. Bărbatul e la fel de înșelător precum Callum. Găsește-ți o femeie pentru la noapte și uită de datorie.

Robert împinse cana la o parte, își trecu mâna prin părul negru și îi aruncă prietenului său o privire care spunea că nu avea să înțeleagă niciodată ce simțea.

– Graham, generalul Monck mi-a dat sarcina să-l găsesc. De când eram mic, mi-am dorit să servesc regatul. Acum, când mi s-a oferit această onoare, am dezamăgit.

– Pe cine ai dezamăgit, Rob? îl întrebă Graham și îi făcu cu ochiul unei slujnice drăguțe, care îi atrăsese atenția.

Își întinse picioarele lungi și goale în fața sa, încrucișându-și cizmele la glezne, și dădu pe gât restul de bere.

– Oliver Cromwell a murit. Fiul lui pacifist, Richard, a fost îndepărtat din poziția sa de tirani militari care susțin că urăsc despotismul, dar care se luptă pentru putere ca să stăpânească țara.

– Dar cineva trebuie să ne conducă, Graham. Generalul Monck a fost unui dintre cei mai vajnici războinici ai Armatei Noului Model.

– Așa e, fu Graham de acord, sarcastic. Atât de vajnice au fost victoriile sale asupra regaliștilor în Scoția, încât bătrânul Lord Protector l-a numit guvernator peste țara pe care a subjugat-o cu talent.

– Țara ta, adăugă Graham privind țintă spre prietenul său.

– Asta a fost cu mulți ani în urmă, preciză Robert. S-a purtat drept cu poporul nostru și a refuzat să susțină dizolvarea parlamentului.

Graham căscă.

– În afară de asta, favorit să câștige titlul este John Lambert. Îți amintești că el comandă toate forțele armate din Anglia.

Graham surprinse cu privirea o apariție, distrăgându-l, din fericire, de la înflăcărarea obositoare cu care prietenul său vorbea despre politică. Superba Lianne. Fata se insinuase în gândurile lui de mai multe ori de când îi părăsise patul, cu o noapte în urmă.

El își lăsă privirea înfierbântată să alunece peste corpul ei în timp ce ea se apropia de masă, purtând un urcior cu bere.

Ăsta era genul de pasiune de care avea nevoie Rob. Când plecase, cu doi ani în urmă, de acasă, împreună cu recent confirmatul conte de Argyll, Graham jurase să-l învețe pe lordul cu față rozalie cum să îmbine datoria cu plăcerea. Robert încă nu experimentase plăcerile pe care i le putea oferi o femeie. Graham miji ochii spre el. Ce naiba aștepta? Iubirea? Graham aproape că pufni tare. Nu era loc de așa ceva în viața unui războinic. Un bărbat era fie soț, fie mare războinic. Nu putea fi și una, și alta. Graham alesese cu multă vreme în urmă. El era un mare războinic, pentru că nu se temea de moarte. Nu avea nimic de pierdut, nu distrugea viața nimănui. La naiba, văzuse întâmplându-se asta atât de des. Femei rămase văduve, prunci lăsați înfometați, fără un tată care să aibă grijă de ei. El nu voia să poarte cu sine acea teamă, acea vulnerabilitate când își înfrunta dușmanii.

Îi făcu semn lui Lianne, și ea aproape că se aruncă la el în poală.

– Mai doriți bere, lordul meu?

– Nu, frumoasa mea, zise Graham și își încolăci brațul în jurul taliei fetei, plasându-și palma pe posteriorul ei. Prietenul meu a băut de ajuns.

Auzindu-l, Robert îi aruncă o privire iritată.

– Dar i-ar fi de folos să fie distras un pic de la necazurile lui, continuă Graham, ignorându-l.

Cu o mișcare blândă, o împinse pe Lianne din poala lui spre Robert, apoi se lăsă pe spate în scaun ca să privească.

– Așa să fie? Fata cu părul blond își puse tava pe masă, își aruncă șorțul jerpelit peste umăr și se pregăti pentru ce știa să facă mai bine. Am așteptat toată ziua ca să pot fi de ajutor unui nobil așa rafinat ca dumneata.

Robert abia dacă ridică privirea. Își sprijini cotul pe masă și își lăsă capul în palmă.

– Mă tem, draga mea, că nu mă poți ajuta.

Ea alunecă în jos pe pieptul lui Robert până când ajunse cu fundul pe genunchii lui.

– Nu te grăbi așa, domnule. Nu ai idee ce talente posed.

Graham avea. Zâmbi, misiunea lui fiind îndeplinită, și își lăsă privirea să alunece prin tavernă în căutarea altei fete care să-l ajute să treacă noaptea cât timp Robert devenea bărbat.

– Eu... hmm...

Sunetul lui Robert poticnindu-se îi aminti lui Graham că mai avea multe să-l învețe pe tânărul conte. Dar, mai înainte, unde dispăruse fata aceea oacheșă?

– Ne putem retrage la etaj noi doi.

Vocea Liannei devenise o șoaptă senzuală.

– Dar am crezut că tu... Robert făcu o pauză și înghiți audibil în timp ce Lianne se aplecă spre el. Am crezut că îți place de prietenul meu.

– Da, tovarășul tău e, într-adevăr, o creatură păcătoasă.

Ochii ei de un albastru palid poposiră asupra lui Graham și se întunecară de plăcere, de parcă prin minte tocmai i-ar fi trecut cea mai decadentă amintire.

– Dar, în seara asta, zise ea și își reîndreptă atenția spre Robert, îmi doresc un înger în pat.

O umbră care se ridică deasupra lui îl făcu pe Graham să își mute rânjetul cu gropițe de la prietenul lui undeva în sus. Foarte sus.

– Ar fi trebuit să fii la masa mea, Lianne. Am plătit în avans.

Scoțianul era uriaș.

Tartanul său murdar i se întindea pe pieptul lat în timp ce își lăsa ochii să alunece peste Robert și apoi spre Graham. Provocarea din ei era de netăgăduit. Se întoarse spre Lianne.

– Acum, mișcă-ți fundul înapoi acolo unde îți e locul.

„La naiba", se gândi Graham, ușor dezamăgit pentru Robert. Sigur că ar putea să se ridice și să se lupte pentru compania lui Lianne din seara asta, dar bruta plătise și era un individ masiv. Câtă vreme Robert nu deschidea gura, mai exista o șansă ca ei să-și consume în seara asta energia pe ceva mai palpitant decât o luptă.

Nederanjată, Lianne se ridică de pe locul ei și îl plesni pe bărbat peste braț cu șorțul, în trecere. Drept răspuns, vizitatorul furios îi dădu un brânci între omoplați, înainte să se întoarcă și să plece.

– Hei, tu de acolo, urâtule!

Umerii lui Graham trosniră, în timp ce Robert se ridică de pe scaun.

Uriașul se întoarse încet, expresia lui întunecată anunțând intenții criminale.

– Vorbești cu mine?

– Da, îl asigură Robert pe un ton rece. Deși sunt surprins că ai suficientă inteligență ca să îți dai seama de asta.

Privirea nestatornică a bărbatului se îngustă. Graham nu își putu reține un zâmbet, bănuind că bruta fie se întreba dacă tocmai fusese iar insultat, fie decidea care din membrele lui Robert să aibă de suferit mai întâi.

Când scoțianul zâmbi, dezvelindu-și puținii dinți pe care îi mai poseda, Graham își îndreptă privirea spre ceruri și scutură din cap. Era la fel de rău ca o călătorie cu clanul MacGregor.

– Mă rog, de dragul tău, să posezi suficientă înțelepciune cât să mă crezi că, dacă mai pui mâna pe acea doamnă, te voi scoate pe ușă și te voi bate până te las lat.

Încrederea cu care rostise amenințarea îi convinsese, probabil, pe ceilalți clienți care priveau că băiatul intenționa să se țină de cuvânt. Dar Graham știa mai bine. Neavând nimic altceva de făcut în adolescență decât să se antreneze în folosirea armelor pe câmpurile din Glen Orchy și să studieze cuvintele barzilor și ale poeților, Robert Campbell devenise un spadasin excelent – și un cavaler excesiv de zelos, care se trezea tot timpul implicat în lupte pentru că apăra „onoarea" cuiva. Dar, în ciuda antrenamentelor cu spada, tânărul nebun avea probleme să aplice un pumn în fața cuiva.

Din păcate pentru Robert, uriașul doar râse și făcu un pas în față, lovind masa care stătea între ei, îndepărtând-o din drum.

Graham făcu un pas în lateral ca să nu fie lovit în cap de lemnul care zbură prin încăpere. Făcu o grimasă când un pumn uriaș îl doborî pe Robert la pământ. Voia să-l ajute, dar contele avea nevoie să învețe cum să se lupte fără spadă, și acum era o ocazie la fel de bună ca oricare alta. Cu toate astea, își împinse pălăria pe spate, pe coama arămie de bucle, și se pregăti de luptă. Avea să intervină dacă acel căpcăun îl mai lovea o dată pe Robert în față.

– Ai de gând să stai aici fără să faci nimic, în timp ce Atard îți omoară prietenul? îl atacă Lianne, venind iute lângă el.

Graham se gândi că intenționa să-l mobilizeze prin admonestarea ei, dar, când ea își lovi ușor movilele albe din decolteu cu șorțul,

el fu tentat să îl lase pe Robert să se descurce singur și să o ia în brațe și să o ducă la etaj.

– Prietenul meu se descurcă, zise el și își arătă gropițele, la fel de frivole ca grija lui. Iată, e din nou în picioare.

Corpul lui Robert îl contrazise în timp ce zbura pe lângă umărul lui Graham.

Mormăind o înjurătură în barbă, când contele lovi cu putere peretele, Graham se întoarse spre uriașul care se apropia. Luă un picior de la masa zdrobită, își luă avânt și făcu lemnul să crape în două când îl izbi de fața lui Atard.

Pășind peste corpul scoțianului, Graham îngenunche lângă prietenul său nemișcat.

– Rob, zise el și-l pălmui ușor. Trezește-te!

Robert se mișcă, ridicându-și pleoapele grele.

– Unde e?

– Departe, îl asigură Graham și se uită cu asprime la el. De câte ori trebuie să-ți spun să nu te bați cu scoțieni beți?

Îl apucă pe prietenul său de subsuori și îl ridică pe picioarele nesigure.

– Ticălosul a maltratat o femeie.

Lianne îi oferi cavalerului un zâmbet recunoscător, dar buza umflată a lui Robert îl reținu să îi întoarcă zâmbetul.

– Ce pot să fac – zâmbetul Liannei se schimbă semnificativ când făcu un pas spre ei – ca să vă conving pe amândoi să vă opriți din nou aici, la întoarcere?

Rânjetul languros al lui Graham trimise o flacără direct în vintrea Liannei.

Da, se gândi ea, topindu-se dinaintea lui, gura acestuia era la fel de mortală precum sabia sa, o sabie cu care știa ce să facă. Ah, și era o încântare să-l privești. Buzele îi erau pline și făcute pentru plăceri păgâne. Ochii îi sclipeau în lumină ca smaraldele aprinse din interior. Iar amenințarea drăgălășeniei era alungată de pe trăsăturile lui de o masculinitate robustă și de nasul care arăta ca și cum ar fi fost rupt o dată sau de două ori.

Scoase o exclamație de surpriză când el o apucă de talie, o lipi de trupul lui dur și îi cuprinse gura cu a lui. Sărutul lui era precum păcatul, ademenind-o să uite și de ultima urmă de decență pe care o avea și să îl implore să o ia cu el.

– M-ai convins, zise el și îi dădu drumul cu o palmă peste fund și un semn lasciv din ochi, care îi promitea că avea să se întoarcă.

Simțindu-se ca o fecioară prostuță, Lianne le făcu semn de rămas-bun, apoi își aruncă șorțul peste umăr și se duse spre un client care cerea de băut.

– Arăți ca dracu'!

Robert își lăsă privirea să alunece spre Graham, care călărea alături de el, în timp ce ieșeau din orașul Stirling. Orice altceva ar fi mișcat îl durea.

– Mă simt ca și cum aș fi fost fix în iad.

– Nu trebuie să-ți faci gânduri în privința asta, Rob, zise Graham și își ajustă pălăria pe frunte. Iadul lui nu te-ar fi primit. Ceea ce e bine pentru mine. Nu vreau să petrec o eternitate cu tine.

Robert se îndoia serios că prietenul său ar putea petrece măcar o secundă în acel loc fierbinte. Dacă cineva era în stare să-l convingă pe Bunul Dumnezeu că merita să intre în grațiile sale, acela era Rob.

– Deși nu ai pic de onoare când vine vorba despre femei, să le atragi în patul tău nu e un păcat pentru care să meriți damnarea eternă.

Gura arcuită a îndoială a lui Graham îl convinse pe Robert de contrariul. Robert zâmbi, apoi tresări și își duse mâna la maxilar.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, găsește o femeie căreia să-i dăruiești inima și las-o să facă un om decent din tine.

Graham îi aruncă o privire piezișă și râse.

– Mă tem că acele cărți ale tale despre iubire și curtare te-au indus în eroare și departe de adevăr. Ai uitat că am unsprezece surori, cele mai multe fiind căsătorite cu ticăloși mizerabili care au început ca bărbați decenți. Ridică palma, pentru că Robert voia să intervină, tăindu-i vorba. Fetele sunt pentru dezmierdat, iubit și părăsit. Altfel, te vei trezi mereu bătut la cap cu nesfârșite probleme, iar bărbăția îți va fi la fel de inutilă precum sabia.

– Poate că vina e la surorile tale, zise Robert. Callum nu se poartă urât cu Kate.

– Așa e, fu Graham de acord, uitându-se cum vânătaia de sub ochiul tânărului conte devenea mov. Sora ta e o pasăre rară. Dar chiar și Diavolul MacGregor a renunțat la sabie de dragul căsniciei.

Robert oftă și scutură din cap. Avea multe de spus pe subiectul ăsta, dar maxilarul lui se simțea de parcă ar fi fost lovit de un buzdugan. În afară de asta, mai avusese discuția asta cu Graham de zeci de ori, și, de fiecare dată, cuvintele lui se dovediseră a fi inutile.

Graham se ținea ferm de convingerea că singurele lucruri palpabile și rezistente pe pământ erau bătăliile și moartea. Și era hotărât să se bucure de viață între cele două.

– Ar fi trebuit să luăm armata mea cu noi, zise Robert după un moment de tăcere. Dacă în fața noastră ar sta acum Connor Stuart, mă tem că nu aș putea să-mi scot sabia din teacă.

– Ți-am spus, Rob, armata l-ar fi alertat de căutarea noastră. Stuart e viclean. De asta și e conducătorul rebeliunii regaliste. Amintește-ți că el a fost cel care a organizat ambuscada asupra armatei generalului Lambert după ce înăbușiseră rebeliunea din Cheshire, cu două luni în urmă. Sunt familiarizat cu genul lui de strategie. Poveștile despre bravura lui se extind în fiecare zi. Conform unora de la han, Stuart se luptă acum cu oamenii lui Monck. A atacat o legiune din garnizoana guvernatorului, nu departe de aici. E foarte priceput și simte primejdia cu zile bune înainte ca aceasta să ajungă la el. O să-l găsim mai repede dacă suntem doar noi doi. Crede-mă în privința asta.

– Te cred. Pentru că încă îmi amintesc de șiretenia ta la spargerea zidurilor de la Kildun, când MacGregor a venit după unchiul meu, cu doi ani în urmă. Dar nu mai am timp, prietene.

Robert se îngrijora cu voce tare, mișcându-și umărul pentru a mai slăbi cârcelul care i se tot punea.

– În doar câteva zile, va trebui să mă prezint cu mâna goală în fața generalului Monck.

La început, Robert considerase o onoare faptul că generalul Monck îl însărcinase să-l găsească pe regalistul rebel Connor Stuart. Cum nu mai era nimeni în mod formal „la comanda" celor trei regate, Anglia, Scoția și Irlanda, campania regaliștilor de întoarcere a lui Carol al II-lea pe tron era dezlănțuită. Stuart era vărul regelui exilat și liderul rezistenței armatei engleze de ocupație în Scoția. Monck voia să fie găsit, dar individul era la fel de înșelător precum vântul.

– Nu îl voi găsi decât dacă vine la mine, iar el nu va face asta.

– Nici eu n-aș face-o dacă m-ar vâna susținătorii parlamentului.

– Unii m-ar considera și pe mine unul dintre ei, îi reaminti Robert, dându-și seama, din nou, cât de precară era prietenia lor.

Graham ridică din umeri, rămânând cu privirea ațintită asupra drumului care se întindea dinaintea lor.

– Da, susții un parlament care a fost de curând dat jos de armată. Era mai bine în Scoția când aveam rege.

– Tu ești regalist, Graham, și înțeleg. Dar ar trebui să-mi uit credința față de Commonwealth?

– Commonwealth-ul tău e condus de generali care se luptă între ei și care ne oprimă poporul. Nici măcar parlamentul nu are încredere în ei.

Robert își mișcă maxilarul de frustrare din pricina propriei nesiguranțe. Familia Campbell servise legea timp de generații. Faptul că legea era stabilită de un singur om sau de mai mulți nu reprezenta nici o diferență. Să întoarcă spatele regatului însemna trădare. Cu toate astea, știa că Graham avea dreptate. Întoarcerea unei puteri suverane era mai bună decât completa anarhie din Anglia de acum.

– De ce mă ajuți să-l găsesc pe Stuart dacă tu crezi în cruciada lui?

Graham se uită la fața umflată a prietenului său și oftă.

– Pentru că mă tem că te va ucide.

– Încrederea ta în talentele mele e minunată, replică Robert, încercând să afișeze un rânjet sardonic la care Graham îi răspunse cu un rânjet similar.

– Aș avea mai multă încredere dacă ai reuși să dai și tu câte un pumn.

Robert își scutură capul, rănit cum era și fizic, dar și în mândria lui.

– Cred că ticălosul mi-a rupt maxilarul.

Capitolul 2

Am fost cu toții trădați.

Pe boașele Satanei, nu avea de gând să moară în felul ăsta! Claire Stuart se uită urât la capul bărbatului îngropat între sânii ei. Trase încă o dată de legături, fapt ce îi confirmă cât de strâns îi erau prinse încheieturile de stejarul din spatele ei, strânse din dinți și și-i înfipse în umărul ticălosului.

– Ah! Căţea! Atacatorul ei se trase înapoi strângându-se de rana însângerată. O să te omor pentru asta.

Se năpusti spre ea, fără să țină seama că picioarele ei erau libere. Nici unul dintre bărbați nu se gândise să-i lege și picioarele de copac. La urma urmei, cu brațele mânuise sabia cu atâta îndemânare împotriva lor, ucigându-le șapte dintre camarazi când dăduseră peste ea în dimineața asta.

Dar atacatorul își dădu seama de greșeala făcută când ea îl lovi zdravăn în locul sensibil și îl făcu să cadă în genunchi.

– Ești o fată curajoasă.

Un alt bărbat se apropie cu mers arogant. Claire își promise în sinea ei să scape de el în clipa în care reușea să se elibereze – dacă reușea să-și desfacă afurisitele de legături de la mâini.

– Curajoasă... Individul păși peste tovarășul său și, cu un zâmbet care îi indica limpede intențiile, își lipi vârful sabiei de gâtul ei. ... Și suficient de nesăbuită încât să călătorească singură. Poate că o să te duc cu mine înapoi la Londra. Cu siguranţă, generalul Lambert îmi va permite o soție după atâția ani de serviciu credincios.

– Lambert? mârâi Claire în timp ce se lupta să-și slăbească legăturile. Ce caută oamenii lui Lambert în Scoția?

– Deschidem calea pentru conducătorul nostru și mai ucidem niște regaliști pe drum. Cineva trebuie să facă și treaba asta, având

în vedere că Monck pierde vremea în castel și nu face nimic pentru a-i opri.

El își propti privirea în adâncitura albă a pieptului ei, pe jumătate expus de cămașa ruptă. Apoi, mai jos spre șoldurile și picioarele ei bine făcute, îmbrăcate în pantaloni strâmți și cizme.

– Ciudate straie pentru o lady, zise el, uitându-se la ochii ei în flăcări. Cum te cheamă?

La naiba, individul era prost ca noaptea. Chiar credea că ea avea să îi spună numele adevărat dacă era regalistă? Ceea ce, fiind verișoara regelui, chiar era. Ea scoase un oftat exasperat. Cât aveau să-i mai irosească ăștia doi timpul? Sora ei putea fi obligată în orice clipă să se mărite cu un susținător dezgustător al parlamentului.

– Eu sunt o Campbell și, dacă îmi vei da drumul imediat, îl voi implora pe tatăl meu să-ți cruțe viața lipsită de valoare.

– Minte, John. Nici un Campbell nu și-ar lăsa fiica să călătorească singură.

Bărbatul pe care-l lovise se ridică clătinându-se, frecându-se la vintrea rănită.

– Omoar-o pe căței! Ba, mai bine, lasă-mă pe mine să o omor după ce i-oi înfige sula în fund.

– Atinge-mă încă o dată, zise Claire cu un mârâit profund și o să-ți scot mațele și te sugrum cu ele, fiu jegos de târfă ce ești!

El veni iute spre ea și, dând sabia lui John din drum, o plesni puternic peste față.

– Oprește-te, Geoffrey! porunci John, dându-se la o parte din calea cizmelor periculoase ale lui Claire.

– Dacă e o Campbell, vom fi biciuiți pentru că am lovit-o! Își îndreptă vârful sabiei spre gâtul ei ca să o țină nemișcată, apoi ridică cealaltă mână și-i dădu la o parte o șuviță de păr bălai de pe față. O s-o ducem în tabără și o să aflăm cine e. John se apropie ușor de ea, astfel că, atunci când vorbi, respirația îi atinse maxilarul încordat. Dacă minte, o s-o iau eu primul și apoi îi las și pe ceilalți.

Claire își închise ochii, îngrețoșată, când el îi atinse buzele cu limba. Îi implora pe Dumnezeu și pe toți sfinții să aibă o ocazie de a-i ucide pe cei doi ticăloși, cât mai repede. Trebuia să își găsească sora.

Doamne sfinte, Anne! Biata Anne! Fusese luată din casa ei de armata generalului Monck, dar Claire nu știa cu câtă vreme

în urmă. Era la castelul Ravenglade, așteptând întoarcerea fratelui ei din Anglia, când primise vorbă că acesta fusese omorât. Pornise la drum spre casă pe dată, pentru a-i da lui Anne teribila veste, dar sora ei dispăruse. Un mesaj fusese lăsat pentru Claire, scris de însuși Monck, prin care îi transmitea că îi promisese tutorelui lor că avea să le protejeze de independenții fanatici din Anglia. Claire nu credea asta. Nu după ce i se întâmplase lui Connor. Generalul avusese îndrăzneala să adauge în misivă că era de părere că viața lor era în primejdie și că venise să le ducă la Edinburgh.

Avea să le forțeze să se căsătorească. Cu Connor dispărut și regele exilat în Franța, pământurile Stuart puteau fi date unui bărbat ales de Monck. Nu. Nu avea să asculte niciodată de bărbatul vinovat pentru moartea fratelui ei. Avea să-l omoare pe Monck mai întâi și apoi să își salveze sora.

Se blestemă pentru că se întâlnise cu rezistența la Ravenglade în loc să fie acasă și să o protejeze pe Anne. Sora ei era delicată și blândă. Nu avea firea de luptătoare a lui Claire. După ce Carol fusese exilat din Scoția, ea nu arătase nici cel mai mic interes față de rebeliune. Anne refuzase să ridice sabia chiar și după ce părinții lor fuseseră uciși. În schimb, se încuia împreună cu cărțile ei, fără să se plângă de absențele îndelungate de acasă ale fraților ei.

Ei ar fi trebuit să o protejeze, iar Claire eșuase. Se ruga să nu fie prea târziu, altfel avea să fie nevoită să-și transforme sora în văduvă. Tot ce trebuia să facă era să scape de idioții ăștia doi, după care putea porni la drum.

– Geoffrey, zise John și se întoarse spre tovarășul lui, văzând că nu obține nici o reacție de la ea. Mă duc să aduc caii. Să nu o dezlegi până nu mă întorc.

Claire rămase singură cu soldatul care rânjea. Geoffrey se apropie, scoase un pumnal de la centură și îl trecu peste obrazul ei.

– Nu mai ești așa curajoasă acum, nu? Crezi că tot o să vrei să mă ucizi după ce o să ți-o trag pe la spate?

Fiecare mușchi din corpul lui Claire ardea de nevoia de a sfârși viața acestui porc.

– Sunt sigură că te voi ucide doar pentru că ai respirat înspre mine.

El ridică mâna să o lovească din nou, dar o comandă fermă îi făcu mâna să încremenească în aer.

Claire se uită peste umăr și văzu doi bărbați călare pe cai mari de război, apropiindu-se prevăzători, unul uitându-se la cei șase bărbați morți răspândiți pe jos, altul studiind-o pe ea.

– Dă-i drumul acelei lady și raportează pe dată ce s-a întâmplat aici!

– Cine ești tu să-mi comanzi mie?

John se îndreptă spre cei doi bărbați cu mâna pe sabia de la șold. Claire văzu și motivul pentru precauția lui. Unul din cei doi bărbați era scoțian din Ținuturile Înalte. Acești războinici din nord erau ușor de identificat, fiind mai mari ca englezii, cu tartanele lor și în picioarele goale.

– Eu sunt Lord Robert Campbell, conte de Argyll, spuse unul din ei, în vreme ce al doilea, cu aspect mai dur, descălecă și începu să înainteze spre ea și spre Geoffrey.

Ce făcea un asemenea scoțian la drum cu un Campbell prezbiterian? „Un alt trădător al tronului", se gândi Claire, aruncându-i contelui o ocheadă disprețuitoare și mutându-și apoi privirea spre scoțian.

Auzea doar de departe vocea sacadată a lui John întrebând dacă ea aparținea de familia Campbell, în timp ce îl privea pe războinicul care se apropia rapid. Acesta se mișca fără pauză, gambele lui frumoase având mușchii încordați, cizmele lui răsunând în timp ce se apropia de ea. Privirea lui dură părea și mai amenințătoare sub umbra bonetei din lână de un albastru-indigo, asemănătoare cu a ei. În timp ce se apropia, el își lăsă boneta într-o parte peste părul des și creț.

Claire ridică bărbia în semn de provocare, în timp ce ochii lui verzi o studiară de sus până jos, oprindu-se o fracțiune de secundă pe sânii ei abia acoperiți.

Avusese dreptate când se gândise că Geoffrey era un idiot, pentru că acesta îndreptă pumnalul amărât spre invadator, pregătindu-se de luptă. Gestul lui îi atrase un pumn trosnitor de oase, care îi sparse nasul și îl doborî la pământ, lăsându-l inconștient.

Văzând soarta tovarășului său, John trase sabia și o flutură spre contele de Argyll. Scoțianul scoase un pumnal dintre faldurile tartanului, îi tăie legăturile lui Claire și îl aruncă, înfigându-l în pieptul lui John.

Liberă în sfârșit, Claire se apropie de războinicul care tocmai o salvase.

– Graham Grant, se prezentă el cu un rânjet la fel de mortal ca reflexele lui. Comandantul...

În timp ce el vorbea, ea îi apucă sabia mare, cu două tăișuri, din teacă și se întoarse în cealaltă direcție. Când ajunse la Geoffrey, ridică sabia cu ambele mâini și o coborî cu o lovitură răsunătoare spre pieptul acestuia.

După ce își recuperă pumnalul din mâna fără viață a lui Geoffrey, ea se întoarse alene spre scoțian și, fără să-i zâmbească sau să-i mulțumească pentru că o eliberase, îi puse sabia la loc de unde o luase. Își înălță cu îndrăzneală privirea spre el, așteptându-se să vadă șocul și dezaprobarea obișnuite la bărbați când o vedeau luptând. Dar ochii acestuia sclipeau a aprobare. Păcat că nu avea timp să îi acorde măcar un moment, se gândi ea îndepărtându-se. Trebuia să pornească mai departe. Uitând de el, începu să caute printre morți. Când găsi ce căuta, luă șapca pe care bărbatul și-o îndesase în taşcă și și-o puse la cingătoare.

– Lady, ați fost rănită? întrebă tovarășul lui Grant.

– Asta nu e treaba dumitale, Campbell, zise ea verificând cămașa unuia dintre morți de pete de sânge.

Negăsind nici una, i-o trase mortului peste cap. Când se îndreptă, privirea îi alunecă înapoi spre scoțian. Se uită la el urât din pricina felului în care el îi examina posteriorul. El îi răspunse cu un zâmbet, ameținându-i simțurile cu două gropițe nesăbuit de sexy.

– Dimpotrivă. E datoria mea să-i protejez pe cei fără apărare.

Claire îi aruncă lui Robert Campbell o privire neinteresată și își trase peste cap cămașa pe care o găsise. Când capul îi apăru în deschizătura de la gât, își aruncă privirea în jos și îi oferi lui Robert un zâmbet care sugera că era la fel de prost ca morții din jur.

– Pot să te asigur că nu sunt lipsită de apărare.

Dintr-o mișcare a încheieturii, își scoase coada bălaie, lungă, împletită de sub cămașă. Atârna ca o sfoară groasă până la șolduri. Fără să se mai sinchisească de bărbații care o priveau, își băgă mâinile pe sub cămașă și desfăcu cămașa cealaltă, ruptă, îndepărtând-o. Știa cum să se schimbe de haine în fața unor bărbați. Făcuse asta de nenumărate ori, când era împreună cu Connor și armata lui.

– Te aștepți să cred că i-ai ucis pe toți acești bărbați? întrebă Campbell descălecând, în timp ce ea începu să caute din nou.

– Ai vrea să-ți demonstrez cumva?

Ea zări ceea ce căuta la câțiva pași de copac și se aplecă să ridice obiectul. Sabia era subțire, cu mânerul învelit în piele uzată. Sângele de la lupta de dinainte sclipea pe lama de oțel. Cu o mișcare grațioasă a brațului, își poziționă lama lipită peste celălalt cot, cu vârful spre conte. Ridică dintr-o sprânceană, așteptându-i răspunsul. Îl studie cu o privire dură din vârful cizmelor prăfuite până la părul nisipiu. Nu arăta ca un susținător al parlamentului. Părul nu îi era tuns scurt, în maniera caracteristică acestora. Dar era un Campbell, și Campbellii erau susținători ai parlamentului.

– Spune-mi de ce să nu te ucid.

– Lasă sabia jos, fătuco!

Claire își mută privirea spre scoțian. Vocea îi era blândă, dar avertismentul din ochii lui șocant de verzi nu era defel blând. Ea nu avea timp pentru o altercație, și scoțianul ăsta nu arăta ca un tip care să se lase doborât ușor.

Se îndreptă de spate și se trase înapoi.

– Datoria ta e îndeplinită. Vezi-ți de drum!

Ea își șterse sabia însângerată de cămașa ruptă, înainte să o arunce pe aceasta din urmă, apoi își puse sabia în teaca atârnată de talia ei subțire. Se potrivea perfect.

– Ce s-a întâmplat aici? întrebă Grant.

Claire nu se putu abține să nu-și lase privirea să adaste asupra lui. Buclele moi de culoarea mierii care ieșeau de sub bereta lui capturau razele soarelui, dându-i un aspect aproape angelic. Gura... La naiba, gura lui o hipnotiza, cu buze pline, îmbufnate care îi solicitau atenția. Tot restul la el trăda duritatea unui războinic. Sub tunică și sub tartan, corpul îi era musculos și construit pentru rapiditate și luptă. Avea umerii lați și picioarele puternice. Nuanța de bronz de pe obraji și maxilar – care nu ascundea acele afurisite de gropițe – îi sporea virilitatea aspră.

– Ăștia sunt oamenii lui Lambert. Eu...

– De ce s-au întors oamenii lui Lambert în Scoția?

Campbell făcu un pas spre ea. Ea făcu un pas în spate și își sprijini mâna de mânerul sabiei.

– Au venit aici să facă același lucru ca tine, parlamentarule. Să ucidă regaliști.

– Eu n-am ucis pe nimeni, se apără contele. De ce te țineau prizonieră? Cine ești?

Claire nu avea de gând să-i spună.

– Nu sunt decât o biată slujnică. Au tăbărât pe mine în dimineața asta și au vrut să mă violeze.

– Erai singură? întrebă scoțianul, uitându-se în jur la morți și apoi din nou la ea.

– Cum de știe o femeie, o *slujnică*, să mânuiască sabia atât de bine încât să ucidă atâția bărbați? întrebă Campbell, părând la fel de sceptic precum tovarășul său.

– Fratele meu m-a învățat să lupt, zise ea, uitându-se fără frică în ochii lui verzi-aurii. Nu mă crezi?

– Te cred, răspunse tânărul conte. Am exersat adesea scrima cu sora mea, în copilărie.

– Asta nu e scrimă, Campbell, zise ea, lăsându-și privirea să alunece pe vânătăile de pe fața lui. Poate ar fi trebuit să exersezi mai serios. Arăți de parcă ai fi fost izbit de un versant de câteva ori.

Ea fu surprinsă de răspunsul lui, așteptându-se să se laude cu marile lui talente, cum ar fi făcut orice bărbat.

– Lupta mea, deși am pierdut-o, a fost una nobilă.

Ea aproape că zâmbi.

– La fel a fost și a fratelui meu.

Capitolul 3

De aș fi știut adevărul. Acum, nu am ce să fac decât să mă gândesc la moartea lui.

Fata îl intriga. Graham o urmări urcându-se pe un armăsar castaniu dintr-un singur salt plin de grație, iar sângele din vene îi dădu în clocot. Nu crezuse niciodată că o femeie putea arăta atât de atrăgător în straie bărbătești. Picioarele ei erau lungi și suple, făcute pentru alergare... și pentru a se înfășura în jurul taliei unui bărbat. Totul la ea era o contradicție. Avea fața unui înger, pură ca zăpada proaspătă, însă ucisese șase bărbați, după care se învârtise în jurul trupurilor lor ca un războinic călit în luptă, neimpresionată defel de sângele pe care îl vărsase. Trupul ei era delicat, foarte feminin, însă se mișca asemenea unei feline de pradă. Știa că imaginea ei de când o văzuse prima oară avea să-l bântuie luni în șir. Scânteia de furie colorând ochii ei albaștri într-o nuanță de indigo. Șuvițe de păr blond subliniindu-i obrajii înroșiți. Imaginea ei neajutorată, legată de un copac, pe jumătate goală, gata să fie devorată... satisfacția neobrăzată care îi încinsese ochii când îi vărâse la loc sabia în teacă.

– Nu-i slujnică, spuse Robert, încălecând imediat după Graham. Minte. De ce?

– Nu știu, spuse Graham, urmărind-o cu privirea. Hai să ne ținem după ea și să aflăm!

– Nu pot. Trebuie să merg la Edinburgh, Graham.

– Și s-o lăsăm pe fătuca asta fără apărare? întrebă Graham, știind prea bine ce armă să folosească pentru a-l convinge pe prietenul lui să-l urmeze. Unde e onoarea aia pe care am ajuns s-o prețuiesc atât de mult la tine, Rob?

Robert îi aruncă privirea lui cea mai urâtă.

– Asta a fost foarte josnic, chiar și venind din partea ta. Nu voi zăbovi doar pentru că ți-a căzut cu tronc încă o femeie. Nu știm nici cine e, nici unde merge.

– Fătuco, strigă Graham. Când ea se întoarse, inima i se strânse la vederea frumuseții chipului ei. Își jură că, și dacă l-ar fi anunțat că destinația ei era Franța, el nu s-ar fi oprit. Încotro călătorești?

– La Edinburgh, le strigă ea peste umăr.

Graham rânji către Robert.

– Și noi mergem la Edinburgh. Vom călători cu tine.

– La naiba, mârâi Robert, dându-și ochii peste cap.

– Nu, n-o să faceți asta, răspunse ea și își îmboldi calul.

– Oricât am admira priceperea și curajul tău, spuse Graham, grăbindu-se după ea, nu vom putea permite să călătorești singură.

Dintr-odată, ea își întoarse calul și se afla în fața lui. Graham lăsă privirea să savureze fiecare centimetru al ei. Drace, era frumoasă. Pletele ei dese se revărsau în cascadă peste umeri și peste sâni. Nu era durdulie, precum jupânesele pe care le lua cu el în pat, dar nici nu-i păsa. Îl excita scânteia neînfricată din privirea ei. Era o provocare. Îi zâmbi. Ea nu-i zâmbi înapoi.

– Nu aveți de ales.

– Și ce ai să faci singură la Edinburgh? o întrebă Graham, incapabil să se gândească la altceva decât la forma înnebunitoare a gurii ei și la cum tot acel păr des s-ar fi înfășurat pe mâna sa în timp ce el i-ar fi tras capul înapoi pentru a săruta acel gât cremos.

– Îmi voi salva sora.

El ridică dintr-o sprânceană.

– De cine?

– De generalul Monck.

Lui îi veni să râdă, însă curba gurii ei și strălucirea din priviri trădau o asemenea provocare, că aproape că o crezu în stare s-o facă.

Reacția lui Robert la declarația ei fu exact pe dos. Aproape că se înecă atunci când spuse:

– Generalul Monck, guvernatorul?

– Da, oftă ea, bătând nerăbdător cu degetele în oblâncul șeii.

– Ai de gând s-o eliberezi din robie? întrebă Graham, bucurându-se de privirea îndrăzneață pe care i-o aruncă.

Ei nu-i păsa că știau că îi mințea. Iar lui Graham nu-i păsa câți bărbați ucisese în acea dimineață, tot credea că era nesăbuită să creadă că putea înfrunta un regiment întreg de una singură.

– Ai fost vreodată la Edinburgh, fătuco? Sunt sute de oameni care patrulează pe metereze. Nu poți să te lupți cu toți și nici nu poți să intri așa, nitam-nisam, în casă la Monck și să-ți eliberezi sora.

– Și totuși, chiar asta am de gând să fac.

– Vom veni cu tine, insistă el.

– Veți fi o piedică pentru mine.

Fu rândul lui Graham să râdă. Drace, arogantă mai era. Încrederea ei îi înfierbânta sângele. Felul în care îi răspundea privirii fără să roșească îl făcea și mai dornic s-o subjuge. Nu avea de gând să-i dea drumul.

– Vino cu noi, și vom discuta civilizat cu generalul despre eliberarea surorii tale. Dacă e doar o slujnică, atunci, prietenul meu aici de față poate...

– Nu. Nu vreau ajutor de la un susținător al parlamentului.

– Începe să mă deranjeze catalogarea asta, mormăi Robert, apoi clătină din cap, temându-se că avea să regrete această conversație. Nu ești o slujnică. Bănuiesc, după felul în care continui să mă insulți, că ești o regalistă. Una cu pricepere și cu mai multe arme asupra ei decât ar trebui vreo femeie să știe să folosească. Orice ai avea de gând, te implor să nu fii nesăbuită. Vei muri.

– Așa să fie, zise ea ridicând din umeri. Dar mai întâi îmi voi salva sora.

– E la Edinburgh împotriva voinței ei? Când ea încuviință, Robert își trecu mâna prin păr. De ce e acolo?

Liniile feței ei deveniră rigide, dezvăluind o expresie de beligeranță pe care nici o slujnică n-o poseda.

– Este acolo să facă față unui destin mai rău decât moartea. Fără să mai spună un cuvânt, întoarse calul pentru a-i părăsi din nou.

– Vei da greș, strigă Robert. Lasă-mă s-o salvez eu!

Graham rânji către el, iar Robert strânse din dinți înainte s-o pornească în urma lui. Era nesăbuit, nu trebuia să-i amintească cineva asta.

– De ce m-ai ajuta, Campbell? îi strigă ea peste umăr. Tu faci treaba parlamentului.

Ajungând-o din urmă, Robert își îndreptă calul înaintea ei, tăindu-i calea.

– Sora mea a fost răpită de clanul MacGregor. La fel ca tine, eram gata s-o salvez singur.

– De MacGregori? Îl măsură cu o urmă de apreciere în ochi. Foarte curajos, dar și nesăbuit din partea ta.

– Exact, spuse el, așteptând ca ea să înțeleagă.

Când o făcu, fața i se întunecă. Apucă de frâu, dar el îi blocă din nou calea.

– Eu nu servesc armata, milady. Dar servesc parlamentul și, deși risc să pun pentru asta capul pe butuc după ce va fi restaurat, înțeleg ce vrei să faci și de ce vrei să faci asta, indiferent de poziția ta.

– De ca aș avea încredere în tine? îi aruncă ea, cu o privire plină de neîncredere. Campbellii pupă fundul oricui guvernează.

Apoi se întoarse către Graham, cu o scânteie acuzatoare în ochi.

– Și tu, scoțiene... Clanul Grant a luptat ani de-a rândul de partea regelui, și totuși, călărești alături de un susținător al parlamentului.

– Crezi despre noi ce vrei, spuse Robert, pe un ton aspru care o avertiza că orice obiecție nu avea sens. Acum, onoarea dictează să ajut o domniță la ananghie.

Ea ridică dintr-o sprânceană spre el, apoi îi aruncă o privire neîncrezătoare lui Graham.

– Glumește?

– Nu, răspunse Graham, venind lângă ea. Cred că a fost dorința lui de o viață de a-l depăși chiar și pe Sir Galahad atunci când vine vorba despre onoare.

– Înțeleg. Îi aruncă un zâmbet strâmb lui Robert. Ai, așadar, inima neprihănită?

– Ai auzit despre cavalerii lui Pendragon? o întrebă Robert, privind-o mai neîncrezător decât atunci când le spusese că ucisese șase oameni.

– Nu, dar sora mea știe bine basmele alea. Odată, când era copil, a pretins că e Guinevere și punea pe toată lumea s-o strige pe numele ăsta. Timp de un an, a refuzat să răspundă la numele de Anne.

Amintirea îi aduse o urmă de delicatețe în zâmbet în timp ce se întoarse spre Graham.

– Și tu, comandante? Ai și tu inima neprihănită?

Nu putea s-o mintă. Nu când buzele ei luau o curbură atât de provocatoare, care îi spunea că știa deja răspunsul.

– Din păcate, nu, spuse, fără urmă de regret. Mă tem că sunt la fel de depravat ca Satana însuși.

Îl fixă cu privirea suficient de mult încât să-l facă să se îndoiască de declarația sa.

– Mulțumesc de avertisment, spuse ea într-un târziu și trase de frâie atât de tare, încât armăsarul ei se cabră. Robert nu avu încotro decât să se dea la o parte din calea ei ca să nu fie lovit de copitele din față ale animalului. Rămas-bun, parlamentarule și derbedeule! strigă, năpustindu-se înainte. Pentru binele vostru, fie ca drumurile noastre să nu se mai încrucișeze!

Graham și Robert se uitară la ea cum pleca, afectați de refuzul ajutorului lor și de amenințarea ei aroganță.

– Nu-i place de noi, spuse Robert pe un ton sumbru.

Graham se întoarse către el.

– Pe tine nu te place. Apoi, cu o privire răutăcioasă, pe care Robert o știa prea bine după atâția ani în compania lui Graham, acesta dădu pinteni calului său și o porni după ea.

Capitolul 4

Ce n-aș da să fiu din nou cu tine, călărind alături, ca să te avertizez...

Claire bombăni o înjurătură împotriva vântului. Riscă și aruncă iute o privire peste umăr, în timp ce calul ei galopa pe câmpia deschisă, smulgând cu copitele bucăți de pământ. Cei doi bărbați erau încă în urma ei! Să-i ia iadul! Făcuse totul ca să scape de ei în ultima oră, mânându-și bietul armăsar până la limită. Trecuseră furtunos peste pârâie, peste ziduri de ferme, prin două sate, dar vajnicii ei apărători erau încă pe urmele ei.

Trebuia să găsească o cale de a scăpa de ei. Dacă ar fi avut nevoie de bărbați care s-o ajute la ce avea de făcut, i-ar fi luat cu ea pe cel mai apropiat aliat și cel mai bun prieten al lui Connor, James Buchanan, și pe câțiva dintre oștenii săi. La naiba, James avea să fie furios pe ea pentru că plecase de la Ravenglade fără să-i spună. Dar nu exista nici un motiv ca el să fie ucis, ceea ce s-ar fi întâmplat dacă ea sosea la Edinburgh cu noul conducător al rezistenței. În afară de asta, el nu ar fi fost niciodată de acord cu planul ei, iar ea îl iubea prea mult ca să se lupte cu el în privința asta. Dacă totul mergea bine, ea avea să o salveze pe Anne fără ca măcar să își scoată sabia ca să îi taie gâtul lui Monck. Asta dacă reușea să scape de cele două belele care o urmăreau.

Probabil aveau intenții bune. Cel puțin, Campbell avea intenții bune. Da, era un Campbell, dar în ochii aceia mari, căprui nu era nici urmă de vicleșug, ci doar sinceritate autentică, pe care ea nu o văzuse la prea mulți bărbați. Galahad, într-adevăr.

Cu prietenul său afemeiat era o altă poveste. Cunoștea prea bine genul lui. Ea crescuse practic înconjurată de bărbați, care, timp de mulți ani, considerară prezența ei pe câmpurile de exerciții ale tatălui ei doar un mod plăcut de distragere a atenției, o femeie

pe care tânjeau să o îmblânzească, să o facă a lor, să o cucerească. Nici unul nu reușise vreodată și mulți purtau cicatricele tentativelor lor.

Pădurea apăru sumbră dinaintea ei. Bătând pielea bătătorită a animalului, ea își înfipse călcâiele în burta lui și se îndreptă în goană spre copaci. Trebuia să scape de urmăritori în labirintul pădurii sau avea să fie obligată să își oprească animalul epuizat și să discute cu ei. Dacă descopereau că era o membră a casei regale și mireasa promisă a unuia dintre oamenii lui Monck, ei aveau să încerce să o ia în custodia lor și să o depună la picioarele generalului.

Hotărâtă în ceea ce avea de făcut, ea se avântă prin pădurea deasă, cu urechile ciulite la sforăiturile cailor din urma ei. Țâșnind printre stejari, se îndreptă spre sud, spre destinația ei. Nu avea să fie împiedicată să se salveze pe ea și pe Anne de la căsătorii aranjate cu inamicii lor. Cel puțin, așa își spunea când armăsarul ei încetini și în cele din urmă se opri din galop.

Încercă să convingă animalul să-și reia galopul, dar nu avea nici un rost. Îl mânase prea tare.

– Îmi pare rău, Troy, zise ea și se lăsă să alunece în șa, aplecându-și fața spre grumazul calului. Dar e urgent, prietene. Trebuie...

Scuzele ei fură întrerupte de sunetul urmăritorilor, care se opriră în spatele ei. Ei erau de vină pentru asta. Scrâșni din dinți și își ridică privirea, întorcându-se spre ei.

– Dacă îmi moare calul, zise ea și își trase sabia, îndreptând-o spre cei doi, o să vă străpung pe amândoi cu sabia mea.

Scoțianul aruncă o privire spre cal, apoi sări jos. Se duse direct spre ea, tartanul fluturându-i pe lângă genunchi, și își scoase basca de pe cap. Claire rămase nemișcată în timp ce o buclă de păr auriu îi căzu pe frunte. Când ajunse la ea, îi dădu sabia la o parte, desconsiderând amenințarea ei de parcă ea nu ar fi fost mai periculoasă ca un copil răzgâiat.

– Are nevoie de odihnă, zise el, trecând pe lângă ea și studiind pielea și botul animalului. Și de apă.

Îl apucă pe Troy de frâie și dădu să ia calul de acolo. Claire făcu un pas în față, întinzându-se după frâie, ca să-l oprească, dar el o prinse de încheietură.

– Ai fost neglijentă cu armăsarul tău, fătuco. Dacă animalul moare, va fi din vina ta.

Ea nu încercă să se elibereze din strânsoarea lui, deși acuzația lui o înfurie. Încercarea ar fi fost inutilă, și ea nu voia să-i ofere satisfacția de a o vedea cum se chinuia cu strânsoarea lui. În schimb, făcu un pas mai aproape spre el și își înclină fața spre el ca să-i întâlnească și să-i întoarcă privirea rece.

– Oricum ar fi, voi avea nevoie de alt cal. Al tău pare destul de în formă.

În ochii lui apăru o flacără de amuzament de care Claire era sigură că era o consecință a firii lui diavolești. Gura lui se țuguie într-o expresie arogantă, a bărbatului care e încrezător că poate răzbate în orice provocare pe care i-o întindea ea. Într-adevăr, o întâmpina cu plăcere.

– Să mergem amândoi pe calul meu ne-ar încetini considerabil. Vocea lui profundă deveni un murmur răgușit în timp ce se apleca spre ea. Deși ideea de a te avea cuibărită între coapsele mele până la Edinburgh e foarte tentantă și aproape că m-ar face să scap chiar eu de calul tău.

Claire îi oferi un zâmbet obraznic și clipi inocent, susținându-i privirea.

– De asta vei fi mort când voi pleca.

Lângă colțurile exterioare ale ochilor lui apărură riduri de amuzament în timp ce se retrăgea. Dar amuzamentul lui era apreciativ, nu disprețuitor. Claire nu știa cum să reacționeze la asta. De regulă, bărbații se simțeau ofensați de amenințările ei. Chiar și dacă nu credeau până în ultima clipă că ea le-ar putea duce la îndeplinire, urau să fie provocați de o femeie.

Bărbatul din fața ei chiar era arogant.

Claire se întoarse să îi arunce o privire încruntată lui Robert Campbell, rămas călare pe calul său. El o privi cu ochi mari, dezarmant de inocenți, înainte să ajungă la o concluzie care nu îi plăcea.

– Am căutat doar să te protejăm, lady.

– Nu am...

Protestul ei fu întrerupt de un pumnal care trecu șuierând pe la nasul ei și de Grant care o ridică și o aruncă în spatele lui.

Strângând mânerul sabiei în ambele mâini, Claire se uită urât la umerii lui care îi blocau vederea și apoi trecu din spatele lui în față. El îi aruncă o privire rapidă, dar nu mai mult de atât, în timp ce își scoase sabia cu două tăișuri din teacă. Împreună, își îndreptară

privirea spre un grup mic de bărbați care ieșeau de după copacii din împrejurimi.

– Hoți, bombăni Claire, observând hainele zdrențuite și sclipirea de apreciere din ochii lor la vederea cailor.

– Cam douăzeci și doi, fu de acord comandantul.

– Douăzeci, îl corectă Claire, observând cu o anumită încântare poziția lui de luptă.

– Nu, fătuco, mai sunt doi în spatele nostru.

Claire se uită peste umăr doar ca să constate că el avea dreptate.

– Predați-ne animalele și nu vom ucide pe nimeni, strigă unul dintre ei în timp ce înaintau.

Claire se propti mai bine pe picioare și se uită la fiecare mișcare a ticălosului peste marginea lamei spadei ei. Avusese destule pentru ziua de azi. Refuza să permită câtorva paraziți să îi mai amâne sarcina fie și cu un minut.

– Luați bestiile, răspunse ea. Caii sunt ai mei.

Chicotitul ușor al tovarășului ei nedorit de lângă ea îi atrase privirea. Graham Grant îi considera îndrăzneala nebunească și amenințările slăbuțe.

Greșeala tuturor.

Ea o dovedi un moment mai târziu, când doi dintre hoți se năpustiră spre ea cu săbiile trase și mișcări iuți. Îndoindu-și genunchii, ea își trecu sabia peste abdomenul unuia din ei și o întoarse într-un arc sclipitor, trecând-o pe sub bărbia celuilalt. Preț de o clipă îngrozitoare, acesta rămase în picioare, în timp ce restul camarazilor săi atacau. Apoi se prăbuși, cu sângele țâșnindu-i din gât.

Claire nu se opri să vadă dacă eroii ei aveau nevoie de ajutor, ci pară o lovitură dură deasupra capului ei, apoi o alta menită să o taie la picioare. Mișcările curate ale sabiei ei zdrențuiră tunica murdară a unui atacator, plus pieptul acestuia. Un alt hoț, care se pregătea să ridice sabia asupra ei, o luă, în schimb, la goană.

Fără să mai aibă pe moment cu cine să se lupte, ea se răsuci și privi direct în sus spre un zâmbet pieziș care îi făcu brațele să pară grele și mintea buimacă. Corpul ei se înmuie alarmant. Fusese un singur bărbat în viața ei care îi zâmbea în felul în care o făcea scoțianul, cu apreciere pentru priceperea ei, nu cu dispreț. Ea îi oferi o înclinare ușoară a capului, apoi privi, apreciind în tăcere puterea

şi viteza braţului lui Graham când acesta îşi propti pumnul în faţa singurului hoţ rămas.

Descălecând, Campbell veni să stea lângă prietenul său şi îi aruncă tălharului inconştient de la picioarele lor o privire intrigată.

- S-a prăbuşit repede.

Graham fu de acord şi îl bătu pe umăr.

- O să mai exersăm, Rob.

- Ce să exersaţi? întrebă Claire, punându-şi sabia în teacă!

- Lupta cu pu...

- Hmm... Campbell îşi drese glasul, întrerupându-i, de parcă tocmai ar fi înghiţit o pietricică. Nu contează.

Claire zâmbi la disconfortul lui brusc şi la tăieturile şi vânătăile de pe faţa lui frumoasă. Era evident că bietul om nu ştia cum să se lupte. Păcat cu nu avea timp să-l înveţe, deoarece tovarăşul lui eşuase în mod evident la sarcina asta.

- Te-ai luptat foarte bine.

Complimentul contelui o luă prin surprindere, dar, înainte ca ea să-i poată mulţumi, el vorbi din nou, şi zâmbetul ei dispăru.

- Ai spus că fratele tău te-a învăţat?

- Adevărat, replică Claire şi îi răspunse privirii lui cercetătoare cu o expresie stoică.

Nu era un luptător, dar era mai inteligent decât îl crezuse ea la început.

- Aş putea afla numele unui războinic atât de priceput? se interesă el cu aceeaşi inocenţă cu care vorbeai, de regulă, despre vreme.

- Nu, nu poţi, răspunse Claire la fel de politicos. A murit, şi prefer să nu mai vorbesc despre el.

Privirea lui se mai îmblânzi.

- Îmi pare rău pentru pierderea ta.

Ea înclină din cap şi începu să se întoarcă, pregătită să plece, când scoţianul îi aţinu calea.

- Atunci, spune-ne numele tău.

Ea se gândi să refuze cererea. Nu putea să le spună cine era şi să se aştepte să o lase cu mâinile nelegate. Mai rău, aveau să ştie că Anne nu era o simplă slujnică, ci sora unuia dintre cei mai căutaţi rebeli din Scoţia. Chiar dacă Grant nu avea nimic de împărţit cu familia regală, familia Campbell cu siguranţă avea. Ar putea să se lupte cu amândoi şi să scape, dar, în momentul în care ajungeau

la Edinburgh, contele l-ar avertiza pe Monck de intenția ei de a o salva pe verișoara regelui.

Cu toate astea, chiar dacă logica ei țipa să dea un nume fals, așa cum făcuse cu oamenii lui Lambert mai devreme, gura o trădă când se uită în sclipirea de smarald din ochii scoțianului.

– Mă cheamă Claire.

– Claire, intonă el cu cea mai blândă dintre șoapte, de parcă nu ar mai fi auzit vreodată un cuvânt mai profund. Se întinse după mâna ei, își lăsă degetele să alunece sub ale ei și le duse la buze. Suntem la mila ta.

Claire își trase mâna de la căldura răsuflării lui și se luptă cu tremurul înfiorat care îi gonea prin vene. Să-l ia naiba pe bărbat, dar nu spusese o minciună când susținuse că era viclean. Era un luptător ticălos, întruparea pură a tentației masculine. Gura plină și zâmbetul slab, arzător avertizau asupra unor plăceri la care nici o lady cumsecade nu ar trebui vreodată să se gândească.

Dar Claire nu era cumsecade, iar cei care o cunoșteau nu o considerau o lady. De asta nu trebuia să zăbovească asupra momentului și să se gândească la ce gust ar avea dacă și-ar trece limba peste acele buze.

– Calul meu are nevoie de apă, zise ea, îndepărtându-se de el și întinzându-se după frâie.

La ce naiba îi stătea capul? Era obișnuită ca bărbații să încerce să-i intre în grații cu zâmbete languroase și cuvinte drăguțe. Bărbatul acesta nu era diferit de alții pe care îi respingea încă de la 14 ani. Ea refuză să se mai gândească la gura acestuia sau la orice altă parte a lui.

– Mulțumiți-mi că am luptat cu voi și nu împotriva voastră și lăsați-mă să-mi văd de drum, rosti ea peste umăr.

Strânse din dinți și își închise ochii a frustrare când îi auzi pe cei doi bărbați grăbind pasul ca să o urmeze. Trebuia să o salveze pe Anne și nu putea face asta cu oamenii generalului Monck pe urmele ei. Pe boașele Satanei, ei nu îi dădeau de ales.

Trebuia să îi omoare.

Capitolul 5

... Ferește-te de capcana vulpii.

Lui Graham i-ar fi plăcut să călărească alături de ea, putând astfel să se bucure de linia avântată a bărbiei ei, de curba incitantă a obrazului. Gândul de a-și plimba buzele peste linia moale a gâtului ei îl făcea să tresalte. Dar, la naiba, era deja destul de satisfăcător să-și țină armăsarul în urma ei și să se bucure de priveliște.

Își îngădui plăcerea de a admira rotunjimea perfectă a feselor ei, mângâiate de cozile ei molatice. Straiele ei bărbătești accentuau curba înnebunitoare a șoldurilor ei, grația feminină a picioarelor ei lungi.

Un cot în coaste îi îndreptă atenția către bărbatul de lângă el.

– Știi cine e?

– Dacă totul merge bine, va f' tovarășa mea de pat pentru toată săptămâna următoare.

Robert își ridică privirea ca și cum ar implora cerul să-i dea răbdare. Se apropie mai tare de Graham și îi șopti:

– Nu, e Claire Stuart. Sora lui Connor Stuart! Verișoara regelui! Aruncă o privire înainte, să se asigure că ea nu auzise descoperirea lui entuziastă, apoi continuă pe șoptite: Părinții lor au fost uciși cam la un an după ce Carol al II-lea a fost surghiunit. John Stuart, mi s-a spus, a refuzat să i se supună lui Cromwell și a fost convocat la Londra, în fața parlamentului. Nici el, nici soția lui nu s-au mai întors.

– Stuart a fost prost să se încreadă în englezi, murmură Graham, aruncând din nou o privire către fata aflată câțiva pași mai în față. La naiba, nu putea să-și ia ochii de la ea. Dar ce au toate astea de-a face cu ea?

– Cei trei copii, Connor, Claire și Anne, le-au supraviețuit lui Stuart și soției lui.

Acum, fu rândul lui Graham să se întoarcă spre el, cu sprâncenele încruntate, aducându-și brusc aminte ce le spusese ea mai devreme.

– Sora ei îi punea pe toți s-o strige Guinevere. Un an de zile n-a răspuns la numele de Anne.

Robert încuviință din cap.

– Monck trebuie s-o fi răpit pe Anne, pentru a-l face pe Connor să vină la el.

– Dar Connor e mort.

– Așa zice ea, spuse Robert aruncând o privire fugară în direcția ei. Pe capul lui Connor este pus un preț, plătit de „ăia" cum mă numește ea. Dacă s-ar descoperi identitatea ei, ce cale mai bună de a pune capăt căutării lui ar fi decât să pretindă că ar fi mort?

Graham întoarse ideea pe toate părțile în minte, în timp ce păși peste o ramură căzută în calea lui.

– Ce spui tu nu poate fi adevărat. Se întoarse din nou către Robert. Connor Stuart și-a petrecut ultimii opt ani luptând împotriva armatei engleze. Că ești sau nu de acord cu asta, chiar dacă crezi că eforturile sale au fost nebunești, nu a fost un laș.

Robert făcu o pauză și, uitându-se la femeia din fața lui, bucuria descoperirii lui i se risipi de pe față.

– El nu și-ar fi trimis sora să facă treaba lui. Rostea cu voce tare gândurile lui Graham. Atunci, fata spune adevărul. Connor Stuart e mort.

– Așa se pare, încuviință Graham, apoi scăzu vocea. Poate că Monck i-a trimis pe alții să-l găsească pe Stuart, atunci când el n-a reușit, și poate ei au fost cei care l-au omorât?

– Nu, Monck îl voia viu pe Stuart.

Așadar, se putea ca generalul să nu știe că tânărul Connor Stuart era mort, trase Graham concluzia când ajunseră la o pajiște plină de ferigi, cu un pârâu curgând prin ea. Razele soarelui, filtrate prin ramurile copacilor, luminau delicat unduirile sale. Pe malul plin de mușchi al pârâului, Claire lăsă frâiele pe șa și mângâie grumazul lung al calului ei. Graham îi urmărea delicatețea mișcărilor, tandrețea atingerii în timp ce își mângâia armăsarul.

Ea își ridică fața, și o rază de soare îi mângâie gura arcuită gingaș. Asemenea unui înger binecuvântat, rămase așa timp de șase respirații agitate ale lui Graham, apoi aplecă ușor capul și îl privi.

Nici urmă de înger. Gura lui Graham schiță un rânjet. Strălucirea privirii ei îi dezvălui adevărata fire – și intențiile.

– Nu-i pomeni identitatea, Rob, spuse Graham încet. E foarte hotărâtă în căutarea ei, și noi suntem deja o piedică.

Veninul din privirea ei ar fi dat oricărui alt bărbat motive serioase de îngrijorare, dar gândul de a se măsura în săbii cu ea îi ademenea imaginația lui Graham. O voia în toate felurile posibile, în patul lui, în pădure, pe calul lui. Voia să simtă micul ei trup dedesubt, opunându-i-se ca o iapă sălbatică, până când suspinele ei întrerupte i-ar permite să și-o supună.

– Arăți zdrențuită și plină de praf, spuse el ajungând lângă ea. Ochii ei albaștri scânteiară. El zâmbi. De ce nu lepezi veșmintele să te speli?

– Asta e cea mai bună încercare să mă vezi goală? îl întrebă ea ridicând dintr-o sprânceană – ceea ce lui Graham i se păru adorabil. Serios, derbedeule, mă dezamăgești. Ești la fel de priceput în arta de a seduce pe cât de slab e la bătaie brațul prietenului tău.

Pe loc, Robert bâlbâi o scuză, dar privirea lui Claire era fixată pe Graham și pe haloul însorit al cârlionților ce se revărsară pe fața lui când acesta își îndepărtă boneta. Desfăcu tartanul de pe umăr. Lâna grea alunecă de-a lungul pieptului și se opri deasupra șoldurilor. Ea îl urmări cum își trage tunica peste cap, expunând abdomenul sculptural și pieptul cizelat. Ridică privirea de la sfârcurile mici și maronii, care îi făcură imediat gura să-i saliveze, și rămase privind la gropița lascivă când el duse mâna la curea. El se întoarse cu spatele la ea în timp ce lâna i se prăvăli la picioare, oferindu-i o priveliște minunată a spatelui său în timp ce se îndrepta către apă, aruncând cizmele cât colo.

Claire roși puternic și se întoarse, gata să-i acorde atenție lui Campbell și să-și răcorească sângele. Era prea târziu. Acesta se îndreptase spre unul dintre copacii care străjuiau poiana și închisese deja ochii, să tragă un pui de somn.

Claire mai văzuse bărbați goi, când intrase în corpul de gardă de la Ravenglade, în timp ce bărbații se schimbau pentru antrenament. Nici unul dintre acele trupuri nu o impresionase. Era acolo ca să exerseze cu acei bărbați, și, după ce își dovedise priceperea aproape tăind câteva brațe, cei mai mulți o acceptaseră în preajma lor. Dar haimanaua asta se dezbrăca pentru plăcerea ei, încet și senzual.

O provoca, după remarca ei despre abilitățile sale de seducător, cu un corp plămădit pentru luptă. Nici măcar oamenii lui Connor, neobosiți în eforturile lor de a o câștiga, nu fuseseră atât de îndrăzneți vreodată.

Auzind bâlbâceala din spatele ei, refuză să se uite în altă parte decât la vârfurile copacilor. Era nebun să se îmbăieze așa în plină toamnă! Era deci adevărat că oamenii din nord erau mai puțin afectați de frig. Când pașii scoțianului în spatele ei o avertizară că ieșise din pârâu, închise ochii. Bineînțeles, ticălosului nu-i lipsea defel încrederea în aspectul său. Câte jupânese slabe de înger o fi sedus așa? „Mare nenorocit", se gândi ea, scrâșnind din dinți.

– Apa e cam rece, dar și-a făcut treaba.

Amuzamentul din vocea lui o călca pe nervi. Știa bine ce voia să spună. Connor glumise de multe ori cu James despre efectele apei reci asupra... extremităților unui bărbat.

– Mă tem că nu îndeajuns, răspunse ea cu un calm detașat, pe care, de fapt, nu-l simțea. O înfuria. Îi aprinsese toate terminațiile nervoase, și, pentru asta, îl ura. Nu te-ai înecat.

Nu rată micul zâmbet de pe fața lui Campbell, iar Claire bănuia că era prima oară când auzise o femeie spunându-i tovarășului său altceva decât „Ia-mă la tine în pat", lucru care îi făcu reală plăcere. Dacă era așa, acum, urma să-l facă să chiuie de fericire.

– Mare păcat că ești un susținător al parlamentului. Se prefăcu că suspină deznădăjduit când Campbell ridică o pleoapă ca să se uite la ea. Învârtind o buclă în dosul urechii, se apropie de locul unde stătea el sprijinit de trunchi. Acum avea ambii ochi deschiși. Găsesc că smerenia ta e mai răcoritoare decât lătratul câinilor nedresați la un lup.

Ochii lui Robert priveau amuzați când și-i ridică spre prietenul său, care se îmbrâca undeva în spatele ei, apoi și-i mută spre ea.

– Da, lupii sunt pricepuți.

Claire încuviință și înclină capul spre el, întrebându-se de ce folosise cuvântul „priceput", când simți în ceafă răsuflarea scoțianului.

– Dar nu cade chiar și cel mai fioros lup pradă vânătorului, odată și odată?

Să fi fost vocea sa, melodios huruită, sau ritmul glasului său, sau doar felul în care o spusese, că inima începu să-i bată mai tare. Se răsuci și se pomeni cu nasul la câțiva centimetri de tunica lui

umedă și strâmtă. Ridică privirea de la pieptul lui și, cu un acces de încredere în sine, spuse:

– Nu și lupul ăsta.

Îl ocoli și se îndreptă spre malul râului să vadă ce făcea Troy. Tânărul armăsar părea să fie mai bine decât ea. Își dădu seama că-i tremurau mâinile abia când ridică frâiele lui Troy. Respirația îi era întretăiată, sângele – fierbinte în briza proaspătă. Să-l ia naiba cu zâmbetul său nerușinat, până și lui Satana i-ar fi plăcut. Faptul că îi adresa câte un zâmbet de fiecare dată când îl provoca o înfuria și o excita în același timp. Claire iubea o luptă pe cinste, dar nu avea timp pentru derbedei atât de siguri pe sine. Era tare păcat că scoțianul nu avea să fie suficient prin preajmă ca să sufere înfrângerea. I-ar fi plăcut să-l umilească, respingându-l. Ha! Neghiobul n-avea idee cine era ea ori câți pretendenți refuzase, fără să le arunce măcar o privire. Îl sfidase pe tatăl său și chiar și pe fratele ei și alesese să trăiască într-o lume a bărbaților. Era imună la farmecele lor, la afecțiunea lor. Îi păsa numai de clanul ei, de țara ei și de restaurarea lui Carol pe tron. Își aplecă ușor capul și aruncă o privire spre Graham în timp ce își aranja tartanul pe trupul său ud și discuta încet cu Campbell. Simțindu-se privit, scoțianul înălță capul și-i făcu cu ochiul. Pe toți dracii, se gândi ea. Trebuia să scape de el. Și cât mai repede.

Capitolul 6

Sunt chinuit de plânsul florii Scoției, salvează-mă!

– Unde crezi că pleci? întrebă Graham, uitându-se cum Claire își punea piciorul în scărița de la șa.

Pregătită să încalece, ea se opri cu mâinile pe șa și îi aruncă o privire glacială.

– Unde *cred* că mă duc? Mă duc la Edinburgh. Singură.

– În câteva ore se întunecă, și în păduri nu e sigur. Vom înnopta aici și...

Râsul ei îl întrerupse, dar, când ea scoase piciorul din scăriță și se duse spre el, rânjetul ei deveni ucigător.

– Chiar ai impresia că îmi poți da ordine, bădăran insuportabil?

Graham se desprinse de copacul de care se sprijinise chiar înainte ca ea să ajungă la el. Nu se putu abține să nu-i admire focul din mersul legănat. Era o femeie senzuală, înflăcărată în urmărirea unui scop și aparent rezistând atențiilor lui. Își spuse că voia să rămână lângă ea ca să aibă grijă ca ea, așa încăpățânată cum era, să nu fie ucisă. Dar îi făcea sângele să clocotească așa cum nici o altă femeie înaintea ei nu reușise. Îi bântuia gândurile, stârnindu-i curiozitatea să afle mai multe despre ea. În mod normal, o vânătoare, așa cum părea să fie cazul cu ea, ar fi fost de ajuns. Dar el nu voia ca ea să fugă, și ea ar fi fugit dacă nu o încolțea.

– Nu aș îndrăzni să-ți dau ordine, fu el de acord pe un ton blând. Îți dau de ales. Dacă pleci acum, să fii sigură că voi fi pe urmele tale toată noaptea.

Un colț al gurii i se ridică ușor, sugerând că voia să spună cu totul altceva, mult mai provocator decât să o urmărească.

– Dacă aștepți până dimineață, îți voi spune bun-rămas.

Claire se uită fix la el, cercetându-i expresia, în căutarea adevărului.

Oare amândoi aveau să o lase să-şi îndeplinească obligaţia la răsăritul soarelui? Chiar nu aveau să-i mai stea în cale? Îşi mută privirea spre conte, care acum era şi el în picioare. Ar fi fost mai înclinată să îl creadă pe el.

– Am promisiunea ta, Campbell?

El îi aruncă prietenului său o privire întrebătoare, scrâşni din dinţi şi apoi se întoarse spre ea.

– Cred că cel mai bine ar fi să rămânem împreună. Nu-mi place să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă nu am fi fost cu tine mai devreme.

– Cred că nu ţi-am oferit nici un motiv să te gândeşti la astfel de lucruri, replică Claire hotărâtă, încrezătoare în priceperea ei.

– Recunosc că mânuieşti sabia chiar mai bine decât sora mea, fu contele de acord pe un ton relaxat. Dar trebuie să te întreb: Ce fel de frate nu îşi învaţă sora să se teamă de pădure?

O întrebare îndreptăţită, decise Claire, mai ales că el nu ştia nimic despre ea sau despre Connor. Acest bărbat era susţinătorul republicii, nefamiliarizat cu primejdiile vieţii de proscris. Nu putea să-l judece prea aspru pentru ignoranţa sa, aşa că răspunsul ei fu simplu:

– Genul de frate care a învăţat-o să rămână în viaţă în pădure. Acum, îmi dai cuvântul tău?

Expresia lui deveni tensionată, dar ezită să accepte, apoi încuviinţă din cap şi se îndepărtă.

Claire se uită la el cum pleacă. Când acesta ajunse la pârâu, îngenunche şi îşi băgă mâinile în apa curgătoare. Poate, spera ea, se spăla pe mâini de ea. Simţind o a doua pereche de ochi asupra ei, îşi mută privirea spre scoţian.

Doamne, era frumos cum stătea acolo, cu umărul sprijinit de copac, braţele încrucişate peste piept şi zâmbetul iritant de triumfător curbându-i buzele senzuale. Ea decise că, dacă ar fi vreodată să-şi ia un bărbat, ar prefera umilinţa tăcută a tovarăşului lui decât aroganţa neruşinată a războinicului. Dar, când se întoarse, pregătită să petreacă restul de timp cu cel mai puţin dezagreabil din ei doi, gândurile rămaseră în urma ei. De ce călătorea un scoţian catolic cu un susţinător prezbiterian al parlamentului? Care din ei îşi trăda alianţele? „Probabil ticălosul", se gândi ea, dând cu piciorul în ţărână. Sclipirea diabolică din ochii lui ca nişte smaralde faţetate

îi trăda inima de bandit. Loialitatea și devotamentul lui nu aparțineau nimănui. Poate că era un mercenar, plătit de nobilul conte ca să-l protejeze în drumul spre Edinburgh. Grant fusese angajat probabil după ce Campbell se alesese cu fața învinețită.

– Cum ai fost prins de oamenii lui Lambert în dimineața asta?

Întrebarea contelui îi distrase atenția de la propriile gânduri, și ea se uită în jos, descoperind că ajunsese la el.

Se uită dincolo de râu, spre liziera pădurii de pe partea cealaltă.

– Au dat de mine în timp ce dormeam. Am omorât trei dintre ei, dar alții veneau spre mine din toate direcțiile. Am reușit să mai dobor trei înainte ca restul să mă imobilizeze. Mi-au luat sabia și m-au târât la copacul unde m-ați găsit.

– Serios, nu am mai întâlnit o femeie ca tine.

Auzind regretul din complimentul lui, Claire își îndreptă privirea spre el.

– Vorbești ca un războinic, zise el.

– Și dezaprobi asta?

El ridică din umerii îmbrăcați în tunica indigo și își ascunse privirea sub genele lungi, nisipii.

– Cred că e datoria unui bărbat să protejeze o lady.

Claire se strădui să-și ascundă un zâmbet. O astfel de declarație serioasă nu merita ironizată, deși era limpede că el nu se putea proteja pe sine, darămite pe o lady. Contele de Argyll avea idealuri născute într-o altă epocă și, oricât de drăgălașe erau, păreau prostești în acele vremuri.

– Nu ți-ai învățat sora să lupte?

– Nu prea aveam altceva de făcut, zise el ridicându-și ochii mari spre ea și privind-o cum îngenunchea ca să se așeze lângă el. Eu mă antrenam în fiecare zi, și inițial Kate doar îmi ținea companie. Apoi, Amish și John au învățat-o și pe ea.

Cu coatele sprijinite pe genunchii îndoiți, Claire îl studia în timp ce vorbea. Era un susținător al republicii, un inamic al monarhiei. El, la fel ca mulți alți nobili din Scoția, își negociase loialitatea în schimbul pământurilor și al titlurilor. Dar, stând aici, în sunetul calm al apei curgătoare și în foșnetul frunzelor, ea îl găsi chiar plăcut.

– Tu te-ai antrenat de când erai copil și tot nu poți să lupți. De asta ai angajat un comandant din Ținuturile Înalte ca să te țină în siguranță?

Înainte să se poată opri, ea se întoarse și se uită la Graham. Ticălosul! El stătea întins sub un copac, de parcă nu ar fi avut nici o grijă pe lumea asta, cu basca trasă peste ochi în timp ce se odihnea, cu picioarele-i lungi întinse în fața lui.

– Graham? întrebă contele, urmându-i privirea. E adevărat că mi-a salvat viața de mai multe ori, dar eu mă pricep să lupt destul de bine cu sabia. Doar că nu consider necesar să omor pe toată lumea care se apropie de mine.

Claire se întoarse să se uite iarăși la el, cu o privire nedumerită.

– Lucru care nu se potrivește cu cineva care a fost crescut de soldați. Spune-mi atunci, zise ea, și privirea i se înăspri, ce crezi despre armatele care nu aderă la modul de gândire al generalilor lor?

– Generalul Monck e un bărbat drept. Nu știu să...

– Generalul Monck e chiar mai rău decât ceilalți, îl întrerupse Claire cu înflăcărare. Generalii ca el conduc oamenii la război. Nu știu nimic despre loialitate și despre cum se guvernează regatele. Să punem binele națiunii în mâna unor oameni însetați de sânge, cărora nu le pasă de oamenii lor, ci sunt interesați doar de putere?

– Și rezistența regalistă i-ar opri ucigându-i pe toți? o întrebă Campbell, pe un ton neutru, cu ochii săi ageri, dar calmi ațintiți asupra ei. Bărbatul care îi conduce la război e mai puțin însetat de sânge?

Claire se zbârli la auzul caracterizării nedrepte a fratelui ei, dar se opri la timp, înainte să se arunce în dispută. Era evident că ea era membră a unei astfel de rezistențe și nu-i păsa dacă el știa asta. Dar asta era tot ce era dispusă să divulge sub privirea lui atentă.

– Refuzăm să acceptăm ce se încearcă să ne fie impus cu forța, răspunse ea rece. Nu avem altă opțiune decât să luptăm. Scoțianul tău ar trebui să înțeleagă asta.

– O face.

Claire ridică dintr-o sprânceană auzind răspunsul lui scurt și se uită la el, așteptând mai mult.

– Graham a luptat de partea clanului MacGregor timp de mulți ani. Le e prieten loial membrilor acelui clan, în ciuda proscrierii și a consecințelor acesteia pentru simpatizanți.

Fiecare nobil de la sud de Aberdeen știa că clanul Grant se aliase cu clanul MacGregor de mulți ani, ba chiar susținând a fi rude. Dar Claire era surprinsă să audă despre devotamentul constant al lui

Graham pentru clanul proscris. Ea credea că nu era devotat nimănui. La naiba, îi spusese el însuși că era un ticălos nerușinat și se dezbrăcase în fața ei, confirmând ce spusese.

Se luptă cu dorința de a se uita din nou la el și se întrebă ce provoca un asemenea devotament într-un ticălos autoproclamat. Și, mai mult, dacă era într-adevăr un prieten al clanului MacGregor, ce căuta cu un Campbell?

– Ai spus că sora ta a fost răpită de clanul MacGregor. Cum se face, atunci, că totuși călătorești alături de aliatul lor.

– El e mai mult decât aliatul lor. E comandantul lor.

Claire ridică dintr-o sprânceană, impresionată.

– Kate e căsătorită cu Lord MacGregor, și între Argyll și clanul lor e pace acum.

– Pace trecătoare, bombăni Claire și se aplecă să-și bage mâna în apă. Luă niște apă în palmă și se stropi pe față. L-am auzit pe fratele meu vorbind adesea despre stăpânul negurilor. Un mare războinic, care a luptat împotriva legilor care îl oprimau. Se zvonește că l-a ucis pe Duncan Campbell, contele de dinaintea ta, iar tu ai impresia că o să cred că e pace între clanurile din neamul tău?

– Stăpânul negurilor nu mi-a ucis unchiul.

– De unde știi că nu?

– Pentru că e soțul surorii mele, și eu eram cu el și cu unchiul meu când s-au luptat.

Claire râse.

– Ești cumnat cu Diavolul MacGregor? Când el încuviință din cap, ea îi aruncă o privire înțelegătoare. Înseamnă că nu ai reușit să o salvezi. Asta probabil te apasă tare, cavalere, dar eu nu vreau să sufăr același eșec.

– Nu mi-am lăsat sora de izbeliște, zise Robert și se lăsă pe spate în iarbă, punându-și un braț sub cap și închizând ochii. Iar dacă sora ta seamănă cu tine, Monck și oamenii lui sunt cei care suferă acum probabil.

Claire aruncă o privire supărată spre trăsăturile lui relaxate și apoi îl înghionti cu degetul în coaste.

– Să nu vorbești urât despre sora mea! Anne nu seamănă deloc cu mine.

El căscă.

– Atunci, cum e?

– E tăcută și... Ea făcu o pauză, în căutarea cuvântului care o-o descrie pe draga de Anne. E melancolică, modestă și mult mai elegantă decât mine. E secretoasă, dar emoțiile i se citesc pe față, e ușor să-i citești gândurile.

Claire zâmbi și își aminti apoi de bărbatul de lângă ea. Se uită în jos și fu surprinsă să vadă că era încă treaz și o privea.

– Și mai cum?

Pe Claire n-o deranja să vorbească despre ea. De fapt, o ajuta să se concentreze la ce avea de făcut. Își pierduse fratele. Nu avea de gând să-și piardă și sora, nici măcar într-o căsătorie. Gândul aproape că îi opri inima. Ar muri înainte ca ea sau Anne să se mărite cu un susținător al parlamentului. În calitate de verișori ai regelui, ea știuse întotdeauna că viitorul lor depindea de toanele monarhiei. Nu voia să ia un soț și să renunțe la viața de războinic pentru care optase.

Dar, dacă trebuia să se mărite, atunci avea să fie cu cineva ales de regele Carol.

– Are părul la fel ca al mamei noastre, drept ca săgeata, în toate nuanțele de roșu. Ochii ei au culoarea cerului dinaintea furtunii și, dacă te uiți în ei, ai impresia că te uiți în ochii unui șoim.

– Pare să fie foarte frumoasă, zise contele pe un ton care sugera că chiar credea asta.

– Este, fu Claire de acord. Și este pe atât de ascultătoare, pe cât sunt eu de rebelă. Se va duce în fața preotului, deși inima ei va protesta în tăcere, și se va căsători cu oricine va alege generalul Monck pentru ea.

Contele se ridică, expresia lui fiind acum marcată de uimire.

– E la Edinburgh ca să se căsătorească?

– Da, cu un susținător al parlamentului. Acum, înțelegi de ce trebuie să mă grăbesc ca să o salvez.

El se uită înspre apă preț de o clipă, expresia încruntată umbrindu-i ochii și ascunzând gândurile din spatele lor. Rămase tăcut și își trecu apoi ambele mâini prin păr.

– Vom pleca spre Edinburgh la răsărit.

– Noi?

El îi aruncă o privire.

– Da, noi. Eu voi...

– Ce vei face? Tu îl servești pe Monck, se răsti Claire la el, supărată că el își trădase cuvântul dat.

Necugetatul de el avea să strice totul dacă alerta întregul Edinburgh că sosise ca să salveze o domniță în primejdie, pe Anne.

– Ce vei face când îți va refuza cererea ridicolă pe care i-o vei adresa? Îl vei sfida? Te vei lupta cu el? Poate chiar îl vei ucide, dacă îți e forțată mâna? Nu, n-o s-o faci! Așa că, spune-mi, cavalere, cum ai putea să ne ajuți pe vreuna din noi?

– Voi negocia cu el.

Claire aproape că îi râse în față.

– Și ce ai tu care ar putea el să vrea?

– Pe Connor Stuart.

Chipul ei deveni împietrit. Când el întinse o mână spre ea, ea sări înapoi.

– Claire, zise el și își ridică palma ca să o împiedice să fugă, pentru că asta intenționa să facă. Generalul Monck nu știe că fratele tău a murit. I-l voi promite pe Connor în schimbul lui Anne.

El știa. Ticălosul știuse tot timpul că ea era sora lui Connor. Cu mâna pe mânerul pumnalului, ea analiză cea mai bună metodă de a-l răni fără să-i trezească prietenul.

– Ar trebui să te omor.

– Aș prefera să nu o faci.

Ea se uită în jur. Scoțianul nu se mișcase. Calul ei era în apropiere. Ar putea să-l lovească pe conte și să dispară în câteva secunde.

– De ce crezi că generalul nu știe că fratele meu e mort?

Privirea lui Campbell se opri asupra mâinii ei.

– Pentru că, zise el și trase adânc aer în piept, ridicând apoi privirea ca să-i întâlnească expresia ucigașă din ochi, m-a trimis ca să-l găsesc.

Capitolul 7

Salvează-mă de sărutul diavolului!

Pumnalul lui Claire sclipi în lumina slabă a soarelui în timp ce se ridica.

– Știam eu că nu se poate avea încredere în tine, zise ea și ridică mâna să-l lovească. Căutarea ta se termină aici.

Degete late îi cuprinseră încheietura, oprind mișcarea cu o forță dureroasă. Cu o răsucire a brațului care o lăsă aproape fără suflare, ea fu întoarsă pe loc și se lovi de corpul tare al scoțianului din spatele ei.

Avea expresia întunecată și privirea de nepătruns în timp ce îi prindea încheietura la spate. O trase puternic mai aproape și îi ridică brațul mai mult. Ea strânse din dinți străduindu-se să nu țipe.

– Dă-i drumul, o avertiză el cu o ușoară răsucire a încheieturii ei.

Uitându-se urât la el, ea deschise degetele și dădu drumul pumnalului.

El îi scoase sabia din teacă și o aruncă deoparte. Ochii lui nu îi părăsiră pe ai ei nici o clipă, și nici nu slăbi strânsoarea. Ea se luptă în îmbrățișarea oțelită, dar el nu făcu decât să afișeze un rânjet enervant și își coborî fața spre a ei.

– Ajunge cu d-astea, fătuco!

Timbrul profund al vocii lui îi provocă fiori stranii pe șira spinării.

El era cu cel puțin două capete mai înalt decât ea. Corpul lui îl învăluia pe al ei în putere pură și căldură. Corpul ei aproape că se lăsă moale. El slăbi un pic strânsoarea.

Și apoi se prăbuși la pământ, ținându-se de vintre cu ambele mâini.

În picioare acum, Robert îl privi pe Graham căzând, cu trăsăturile schimonosite de durere. Când Claire se răsuci, Robert făcu

prevăzător un pas în spate și o lăsă să alerge spre calul ei, fără să se opună.

Asta până când degetele ei apucară frâiele și apoi căzu și ea în nas. Încă în genunchi, Graham se azvârli spre ea, apucând-o de glezne cu o secundă înainte ca fața lui să lovească iarba. Cu o opintire puternică, el o trase înapoi, o întoarse pe spate și se târî deasupra ei.

– Crezi că onoarea lui e a mea, gâfâi el greoi, călare pe ea. Îi ținea mâinile ferm deasupra capului și își lăsă privirea să alunece îndrăzneață peste sânii ei care se ridicau și coborau cu răsuflarea ei agitată. Te înșeli. Dacă mai îndrepți vreodată o armă împotriva noastră, și asta include și genunchiul, o să-ți leg mâinile, picioarele și...

Dinții ei se înfipseră în brațul lui, transformând amenințarea într-un urlet. Ea simți gust de sânge și apoi fu trasă în sus, corpul ei plutind în aer. El o puse pe picioare cu o zdruncinătură care îi desprinse dinții din carnea lui. Se uită la încheietura însângerată, apoi în ochi îi apăru o sclipire de avertisment, și o trase în brațele lui.

Claire mai fusese sărutată; un sărut cast pe obraz de la Kenny, fiul tăbăcarului, când avea 12 ani, un sărut furat de Sir Rupert, valetul, când exersa cu el, și apoi îl pusese la pat pentru o săptămână. Și de la James, înainte să plece spre Anglia cu Connor. Dar nu fusese niciodată sărutată în felul ăsta. Gura lui era poruncitoare, cuceritoare de-a dreptul. Buzele lui frământau și dezmierdau cu atâta pricepere, că îi sorbea puterea din corp. O mângâia atât de profund cu limba, și senzația era atât de erotică, de intimă, încât se înfioră în îmbrățișarea lui.

El se retrase după alte două sărutări mai scurte, dar la fel de pasionale, înainte ca privirea să i se oprească asupra ei.

– Ticălosule! șuieră ea spre el. Dacă mai îndrăznești...

Ea făcu ochii mari când el îi smulse mâneca stângă a cămășii de la umăr. Urmă și mâneca dreaptă. Prea uluită ca să mai vorbească. Claire privi cum îi înfășoară mânecile peste pumnii strânși și cum începe să-i lege încheieturile. Ea încercă să-i dea un picior, și el îi legă și gleznele.

– Fiu de capră rumegătoare, țipă ea la el. O să te văd...

– Ai fost avertizată, fătuco, o întrerupse el cu o voce profundă, pe un ton ucigător, în timp ce își înfigea degetele în umerii ei ca să o țină să nu cadă. O să-ți leg și gura cu restul cămășii.

Restul cămășii includea partea care o acoperea, și, cum nu se îndoia de amenințarea lui, ea își lipi strâns buzele. Nările îi fremătau de furie. Ochii ei sclipeau cu promisiunea răzbunării.

– Stai jos!

– Să putrezești în iad!

Mâna lui o apucă de ceafă, și el își lipi din nou gura de a ei, sărutând-o de o ameți. Își dădea vag seama că brațul lui o ținea în partea de jos a spatelui și că picioarele i se ridicară de pe sol. Când îi dădu drumul, Claire se trezi așezată în fund, pe iarbă. Buzele o furnicau, și își simțea capul ușor. Stând deasupra ei, scoțianul îi aruncă o privire înflăcărată, dar cuceritoare, apoi se întoarse cu spatele și se duse la prietenul său.

– O să avem nevoie de un foc.

– Și de mâncare, fu de acord tovarășul său. Nu avem destul pentru trei oameni.

– Da, vezi ce poți găsi. Eu o să fac focul.

Claire îl văzu pe conte depărtându-se de poiană și apoi se uită în jur după orice ar fi ajutat-o să scape. Pumnalul ei se afla la câțiva pași mai încolo, sabia, și mai departe. Se uită la Troy, care păștea liniștit. Nici un ajutor de acolo. În cele din urmă ajunse să se uite la cel care o capturase. „Bastard dezgustător", blestemă ea în gând, în timp ce el se întindea să rupă o ramură subțire din unul dintre copacii din jur. De parcă ar fi simțit-o privindu-l, el se uită peste umăr la ea, îi observă privirea ucigătoare și chicoti. Claire se bosumflă, dar nu spuse nimic, ca el să nu îi captureze din nou gura. Gândul îi trimise fiori nedoriți de dogoare pe șira spinării. Doamne, Dumnezeule, el chiar știa să sărute!

Fără îndoială, sărutase nenumărate femei cu aceeași ardoare, pecetluindu-le soarta – să tânjească după el ca niște pisoi mieunând după lapte cald.

– Eu nu sunt un afurisit de pisoi, bombăni ea.

– Ai spus ceva? întrebă el și depuse un morman de crenguțe la câțiva pași distanță, întorcându-se apoi spre ea.

Împotriva voinței ei, ea îl studie din cap până-n picioare. De la cizmele de piele murdare la forma umerilor săi, el era o operă de artă zveltă și musculoasă.

– Nu am nimic să-ți spun, în afară de faptul că nu am urât niciodată pe cineva așa tare.

– Ah, asta ar explica atunci focul din sărut.

El își întinse mâna în punga pe care o avea atârnată la brâu și scoase un pic de coajă de mesteacăn și niște mușchi uscat.

– Ceea ce ai simțit era repulsia mea.

El îi oferi o privire plină de îndoială și își îndreptă atenția spre locul unde voia să facă focul. Lucră în tăcere, lăsat pe vine ca să frece lemnul și să aprindă surcelele. Își țuguie buzele și suflă ușor în tentaculele mici de fum, până când flacăra deveni mai puternică.

Claire deveni fascinată de forma buzelor lui. O, erau sculptate pentru plăceri păgâne, dureros de pline și de moi...

– Cum a murit fratele tău? întrebă el dintr-odată, adăugând crengi și bețe pe surcelele arzânde.

Claire clipi.

– Nu ți-e de ajuns să savurezi plăcerea trecătoare a umilinței mele? Ai vrea să afli detalii despre moartea lui Connor ca să poți să râzi de el cum râzi de mine?

Privirea lui se îmblânzi, și el se îndreptă de spate, venind apoi spre ea.

– Nu râd nici de tine. Nu mă îndoiesc că el a fost cel care a întreținut un astfel de foc în tine, pentru cauza voastră. Priceperea și curajul tău spun multe despre el. Vreau să aflu cum și-a găsit sfârșitul un bărbat asemenea lui.

Claire se uită în sus la el, în timp ce el se așeza lângă ea, privirea ei urmărind forma frumoasă a picioarelor lui, pe care el le întinse dinaintea sa, încrucișându-și gleznele. Tot acel corp, se trezi gândindu-se, toți acei mușchi pulsând lipiți de ea când el își forțase sărutul asupra ei.

– A fost trădat, îi spuse ea, sperând că acum, că aflase, avea să meargă în altă parte.

Oftă când constată că el nu dădea semne că ar vrea să plece.

– Ce-ți pasă ție, oricum? Îl vânezi împreună cu un susținător al parlamentului. Nu erai dispus să i-l oferi generalului Monck ca să fie spânzurat la Edinburgh?

El nu îi răspunse, și ea încuviință din cap, știind că el nu putea, și se întoarse cu spatele la el.

– Cum a fost trădat?

– Fusese stabilită o întâlnire între fratele meu și partizanul lui Lambert, generalul Fleetwood. Dar a fost o capcană.

Graham se aplecă un pic mai mult spre ea, atingând-o pe braț, când ea refuză să se uite la el.

– Claire, fratele tău era un patriot radical. De ce ar fi acceptat o întâlnire cu inamicul?

Ea scuturâ din cap și râse ușor, parcă pentru sine. Apoi se întoarse să se uite la el.

– Pentru că generalul Monck îl rugase să o facă.

– Crezi că este o idee bună să ne încredem în ea în spatele copacilor ălora?

Robert mesteca o rădăcină, făcu o grimasă la gustul amar și o aruncă în flăcări.

Așezat în fața lui, Graham refuză rădăcinile pe care le adunase Robert și se întinse după pâinea uscată.

– Trebuia să se ușureze.

– Și i-ai dat armele înapoi.

Robert se uită în întuneric, în căutarea ei, dar era prea puțină lumină ca să o vadă.

– Dacă supraviețuiești nopții, spune-i surorii mele că o iubesc.

– N-o să ne omoare, Rob, zise Graham și aruncă o zmeură în gură.

– Nu are încredere în nimeni.

– Pe bună dreptate, replică Graham și se uită în focul care trosnea. Generalul Monck al tău i-a trădat fratele.

Acum, fu rândul lui Robert să izbucnească în râs.

– Crezi povestea aia cum că Monck se gândește să-l instaleze pe tron pe regele Carol?

– Cred că generalul l-a convins pe Connor Stuart că avea de gând să o facă.

– Nu are nici un sens, argumentă Robert. Ea îți spune că Monck și fratele ei erau aliați, dar dacă generalul era apropiat de Stuart și îi dorea moartea, de ce nu l-a ucis el însuși?

– Îți spun eu de ce, zise Claire și ieși de după copaci, venind în lumina focului. Fratele meu și susținătorii săi luptă pentru independența de sub ocupația engleză. Cauza lor e apreciată de multă lume. În vreme ce ceilalți generali luptă ca să devină următorul Lord Protector, generalul Monck își petrece timpul în liniște aici, în Scoția. Va ataca în curând, când ceilalți vor fi slăbiți. Dar are nevoie

de susținerea oamenilor. Uciderea apărătorului lor nu i-ar aduce decât și mai mulți dușmani. Așa că i-a pus pe Lambert și pe Fleetwood să o facă.

– Tot nu cred, zise Robert scuturând din cap spre ea când se așeză lângă Graham. Guvernatorul nu își dorește titlul de Lord Protector. Îi pasă de Scoția și nu o va părăsi.

– Da, și nu o va pierde nici în favoarea unui rege reînscăunat. S-a luptat amarnic ca să o câștige, nu uita asta.

Claire îl țintui cu privirea pe deasupra focului.

– A cucerit Stirlingul în patru zile. Dundee-ul în două.

– Unchiul meu mi-a spus despre victoriile generalului sub Cromwell, fu Robert de acord. Dar asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. De atunci, nu s-a aliat cu ceilalți generali pentru nimic. Susține parlamentul, nu armata.

Claire zâmbi ușor.

– Te păcălește. Exact cum i-a păcălit pe Connor și pe James. Doar Dumnezeu știe ce i-o fi spus și lui Anne. Ea nu știe despre implicarea lui în moartea lui Connor.

– Cine e James? întrebă Graham și luă o înghițitură de apă din plosca lui.

– Un prieten drag.

Plosca se opri în dreptul buzelor lui Graham. Ochii lui sclipiră pe deasupra luminii scăpărătoare.

– Cât de drag?

– Foarte drag.

Claire nu se osteni să se uite la el și își ținu atenția îndreptată asupra lui Robert.

– Monck a jurat fra...

– A murit și el?

– Cine să moară? întrebă ea și se întoarse spre Graham exasperată de desele întreruperi.

– Acest James care îți e ție foarte drag.

Claire miji ochii la el, încercând să îi citească expresia. Părea destul de calm, dar vocea îi era încordată, iar întrebările – dure.

– Nu, nu e mort.

– Mulțumești sfinților, da? întrebă el, studiindu-i reacția.

– Așa e, zise ea sincer. Asta fac în fiecare zi.

– Bine. Graham zâmbi și își aruncă pâinea în foc. Mă bucur să aud asta.

După un moment în care ascultară greierii din preajma lor, Robert își îndreptă următoarea întrebare spre prietenul său:

– Ai terminat?

Graham îi oferi o privire ucigătoare lui Robert, singurul răspuns pe care acesta avea să-l primească.

– Foarte bine, atunci, continuă tânărul conte. Permite-mi să te întreb, milady. De ce m-a trimis Monck să-l găsesc pe fratele tău dacă știa despre moartea lui Connor?

– Poate că asta ar trebui să fie o întrebare pe care să i-o pui generalului când o să-l vezi.

– Asta și intenționez, o asigură Robert, apoi se uită la sabia din poala ei. Ar trebui să dormim un pic. O să stau eu primul de pază.

Surprinse un rânjet slab pe fața lui Graham când prietenul său se întinse pe pătura lui. Graham n-avea decât să-l creadă un prost pentru că nu credea că ea nu le-ar tăia capetele în somn. Avea toate motivele să îi vrea morți și era în stare să o facă. O studie în timp ce ea își punea capul pe pământ. Era clar că Graham se simțea atras de ea. Era frumoasă și independentă. Prea independentă pentru gustul lui. Se gândi la sora ei și la cât puteau să fie de diferite. De ce o obliga guvernatorul pe Anne să se căsătorească?

– Lady Stuart? zise el și îi așteptă răspunsul adormit. Când l-a trimis generalul pe Connor în Anglia?

– Nu Monck l-a trimis. Connor era deja acolo, luptând împotriva oamenilor lui Lambert în Cheshire, când Monck i-a trimis veste despre întâlnire. A fost ucis pe drumul spre Londra.

Ea se foi neliniștită, apoi tăcu din nou.

Robert analiză chestiunea în gând. Ceva nu se lega, după părerea lui. Atât de multe nu aveau sens. Și atunci, își dădu seama de ceva. Ceva de care se părea că se prinsese și Graham, pentru că se ridică, și amândoi se uitară la Claire.

Connor se luptase cu oamenii lui Lambert în august. Dacă el fusese ucis cu două luni în urmă, atunci cine îi atacase pe oamenii lui Monck lângă Stirling cu câteva săptămâni în urmă?

Capitolul 8

Cum să scap de ceea ce mă reţine de la datoria supremă?

În liniştea albăstruie a zorilor, Graham se uita cum lumina joasă a focului juca pe chipul adormit al lui Claire. Îşi luă timp să studieze curba obraznică a nasului, liniile fine ale pometilor şi curbele atractive ale buzelor, atinse de umbre şi lumini. Gustul gurii ei pline şi fervoarea rezistenţei ei îi rămăseseră în gând şi îi făceau sângele să clocotească. Sărutase multe fete, dar niciodată nu simţise că ar înnebuni dacă nu le-ar săruta din nou. Era oare curbura acelei guri arogante ceea ce-l făcea să dorească să o cucerească? Scânteia de rezistenţă când se uita la el ceea ce-l făcea să tânjească după capitularea ei? Savura lupta, aşa cum ar face-o orice războinic cu experienţă. Nu era nimic mai înviorător ca un adversar pe măsură, ceva ce nu prea găsea în călătoriile lui. Da, Claire Stuart era cu adevărat frumoasă. Vederea ei îl distrăgea, dar curajul şi convingerile ei îi stârneau dorinţa a încă unei victorii asupra ei.

Puţin dincolo de flăcările aproape stinse, ritmul constant al respiraţiei lui Robert fu întrerupt de un sforăit şi îl aduse pe Graham de la gândurile relaxate la cele mai presante. Connor Stuart era mort. Sau? Conform celor pe care el şi Robert îi chestionaseră în timpul căutărilor lor, Stuart nu doar că era în viaţă, bine şi sănătos, dar lansase şi o campanie sălbatică împotriva oamenilor lui Monck, dar şi ai lui Lambert. Şi cine era acest James despre care vorbise Claire? Felul în care vocea ei se îmblânzise atunci când îşi mărturisise uşurarea că James nu murise îi stârnise şi el furia lui Graham. Ce îi plăcea are aşa mult la acest James? Trebuia să fie un membru al rezistenţei, pentru că era sigur că ea nu şi-ar fi dăruit inima unui bărbat care nu-i susţinea cauza. Cel mai probabil, James era un recrut de-al lui Connor, poate chiar un comandant, dacă petrecuse destul timp cu acesta încât să fie „înşelat" odată cu el.

O mișcare îi atrase atenția. Privirea îi alunecă spre degetele lui Claire, care se strângeau ușor în jurul mânerului sabiei ce se odihnea pe abdomenul ei. Își înălță capul și se uită mai întâi la Robert, care dormea dincolo de foc. Când își îndreptă privirea în sus, spre Graham, el închise ochii și rămase nemișcat.

Ea se mișcă asemenea unei fantome printre umbrele violete. Fiecare pas era făcut cu atenția și tăcerea unei feline în timp ce se îndepărta de lumina focului. Trase basca de la cingătoare și și-o puse pe cap, îndesându-și coada groasă, împletită, dedesubt.

Cu sabia în mână, ea se îndreptă spre calul ei. Graham zâmbi. Oare de unde plăcerea asta de a o urmări? Avea să o lase să fugă o vreme, înainte să o prindă. Acordul lor fusese, era el obligat să îi amintească, să rămână până dimineață, și încă nu era dimineață.

Râsetul unui bărbat de dincolo de copaci îl făcu pe Graham să sară în picioare, fără să-i pese dacă ea îl auzea.

Ea îl auzi, și spre surpriza și oroarea lui, arătă în direcția din care venise sunetul și apoi se năpusti într-acolo.

Fără să se oprească și să-i blesteme graba, Graham se repezi după ea. Ea ajunse printre copaci cu o secundă înaintea lui și se lăsă pe vine în iarbă atât de repede, încât Graham se rostogoli peste ea. Se ridică în fund, apoi sări la ea.

– Ce naiba crezi că faci, fătuco?

Îi prinse încheieturile deasupra capului, acoperind-o de sus până jos cu corpul lui.

– Nu-ți dai seama din direcția lor că traseul îi va duce direct prin tabără?

Replica ei fu o șoaptă joasă în întunericul ce se estompa. Graham simțea privirea ei arzătoare asupra lui. Ea se luptă sub el și apoi se opri brusc în clipa când el se ridică de pe ea, mutându-și greutatea de pe umeri pe șolduri.

– Și te-ai gândit să ne salvezi pe mine și pe Robert năpustindu-te cu capul înainte în calea lor, fără să știi dacă era vorba despre unul sau despre cincizeci?

– M-am oprit să număr, dar apoi ai căzut peste mine, namilă ce ești. Acum, dă-te de pe mine înainte să...

– Câți sunt, Claire?

– Poftim?

– Câți oameni sunt acolo? zise el și o ținu nemișcată.

– Nu am avut timp...

– Sunt doisprezece, o lămuri și își lăsă capul în jos ca să șopteas-că peste obrazul ei. Și nu ai fi avut nici o șansă împotriva lor.

Respirația lui caldă îi mângâia lobul urechii, și ea constată că nu putea protesta. Abia reușea să formeze un gând.

– Sunt din clanul MacGregor, și, dacă ne aud furișându-ne prin tufișuri, o să murim foarte iute. Poți să rămâi cât se poate de tăcută și să mă lași să încerc să evit să se întâmple asta?

El luă tăcerea ei drept aprobare și se ridică încet de pe ea.

– Angus MacGregor, sunt Graham Grant, strigă el, cu fața spre călători, și se ridică.

Unul dintre bărbați, cu o statură uriașă călare pe un armăsar castaniu, ridică o mână și opri trupa care se apropia.

– Graham? Tu ești, ticălosule? Vino mai aproape, ca să te pu-tem vedea.

O secundă mai târziu, își scoase sabia mare din teacă și o ridică deasupra capului.

– Nu e Graham! le strigă celorlalți.

– Stați! Eu sunt! Graham ridică brațele ca să îi oprească.

– Graham Grant nu se culcă cu băieți, nici ziua și nici noaptea! strigă alt bărbat din stânga șefului.

Graham urmări vârful sabiei lui Brodie MacGregor și se întoarse să o vadă pe Claire stând lângă el. Se uită la basca ei pusă strâmb pe cap, se încruntă la ea și apoi i-o dădu jos. Coada ei lungă, împletită, se desfăcu și alunecă până în talie, dezvăluind privitorilor adevă-ratul ei sex.

– Ba da, e Graham! anunță Brodie tuturor cu un oftat de ușurare. Se tăvălea cu o fată sub clar de lună.

Își puse sabia în teacă și rânji spre Claire.

– Nu am fost tăvălită, îl corectă Claire și își smulse basca dintre degetele lui Graham. Cu excepția momentului când s-a împiedicat de mine.

– Cum mai ești, Graham? Angus îi ignoră reacția și descăleca apoi cu un mormăit greoi. Au trecut vreo doi ani de când ne-am văzut la Camlochlin. E și Robert cu tine?

– Da, doarme într-o poieniță din apropiere, zise Graham ple-când de lângă Claire ca să fie cuprins în îmbrățișarea zdrobitoare a lui Angus.

– Ce te aduce aşa departe în sud? îşi întrebă el uriaşul prieten când acesta îl slobozi din îmbrăţişare.

– Mergem spre Edinburgh, îi spuse Angus. Callum a fost invitat acolo de guvernator, dar refuză să îi lase pe Kate şi pe copil. Ne-a trimis să...

– Generalul Monck a trimis după Callum? Graham se întoarse cu maxilarul încordat spre Claire. Du-te şi adu-l pe Rob!

– Nu e nevoie. Sunt aici.

Robert ieşi alergând dintre copaci. După o reuniune scurtă şi prietenoasă cu amicii lui şi asigurarea că sora şi nepotul lui erau bine, el repetă întrebarea lui Graham, interesându-se ce făceau cei din clanul MacGregor aşa aproape de Edinburgh.

– Monck a cerut să discute cu Callum, îi spuse Graham lui Robert în timp ce Angus îşi duse mâna sub tartan ca să scoată o ploscă.

– În ce scop? întrebă Robert, uitându-se la Angus în acelaşi timp cu Graham.

Angus îşi trecu dosul palmei peste gură, apoi puse ploscа la loc.

– Generalul are nevoie de ajutorul lui Callum. Înainte să mai spună ceva, se uită în stânga şi-n dreapta. Am putea să ieşim din drum şi să discutăm asta? S-ar putea să fie duşmani prin preajmă.

Încuviinţând din cap, Graham conduse toată trupa înapoi la locul de tabără. După ce refuzară oferta lui Robert să guste la micul dejun din rădăcinile pe care le culesese, Angus şi ceilalţi se aşezară în jurul tăciunilor de la foc.

Acum, că se ridicase vălul întunericului, Claire îi studie pe scoţienii aflaţi dinaintea ei. Aşadar, aceştia erau bărbaţii din clanul MacGregor. Arareori văzuţi după ce fuseseră proscrişi, poate doar când câţiva războinici rebeli măcelăreau nobili englezi şi scoţieni deopotrivă, înclinaţia lor pentru violenţă îi făceau o legendă de temut în Midlands. Claire însă nu se temea de ei. Nu, simţea ca un fel de camaraderie cu membrii clanului de proscrişi. Ei protestaseră atunci când le fusese luat totul. Exact aşa cum Connor o învăţase şi pe ea să facă. Ea îl studie pe cel brunet, pe nume Brodie, când privirea lui rece o întâlni pe a ei. El îi oferi o înclinare uşoară a capului, de parcă ar fi recunoscut beligeranţa ei din felul în care îşi ţinea bărbia.

– Acum, spuneţi-ne de ce vrea Monck să discute cu Callum, îi îndemnă Graham.

– Cine e Callum?

Toți ochii se întoarseră spre ea, și, preț de o clipă, Claire se simți complet expusă, profund conștientă de atenția pe care i-o acordau bărbații, în sfârșit.

– Cine e femeia, Graham? întrebă Angus mijindu-și ochii spre ea, studiind fiecare centimetru din ea, inclusiv sabia de la șold.

Părul lung și roșcat îi atârna dincolo de umerii lați de aproape un metru. Expresia lui dură părea și mai periculoasă din pricina cicatricei lungi care îi desfigura partea stângă a feței. Claire se luptă cu tentația de a-și feri privirea în fața ochilor săi scrutători.

– E verișoara regelui Carol, Claire Stuart.

Claire îi aruncă lui Graham o privire ucigătoare, dar el îi răspunse făcându-i cu ochiul.

– O, e sora lui Lady Anne Stuart?

Claire clipi și se întoarse încet spre el.

– Ce știi despre sora mea?

– Am venit să o luăm, explică Angus. Callum – e lordul nostru, adăugă el lămuritor pentru Claire – a primit o misivă de la Monck în care îi cerea să vină la Edinburgh să o ia și să o aducă....

– I-a dat-o pe sora mea lordului vostru? întrebă Claire și țâșni în picioare, pentru prima dată de când Graham o întâlnise cu o expresie de panică pe față. Ea se uită în jur de parcă n-ar fi știut în ce direcție să fugă. Apoi își strânse buzele și pumnii. O să-l omor încet pentru asta.

– Vorbește despre Callum al nostru? făcu Angus șoptit, apropiindu-se de Graham. Pentru că, dacă așa e...

– Vorbește despre Monck, explică Graham ridicând o mână să o atingă pe a ei.

– Claire, zise el încet, privirea lui încălzindu-se când ea se uită spre el. Fratele tău nu te-a învățat să fii așa necugetată, nu-i așa? O să aflăm despre ce e vorba, și apoi noi doi trebuie să vorbim.

Ea avusese de gând tot timpul să îl omoare pe Monck. La naiba, nebuna avea să fie omorâtă.

– Îți spun despre ce e vorba dacă poți să o faci pe fătucă să nu mă mai întrerupă.

Graham îi făcu semn din cap lui Angus și strânse degetele pe încheietura lui Claire. O trase ușor și o făcu să se așeze lângă el.

– Guvernatorul, continuă Angus, i-a spus lui Callum că familia Stuart e în grija lui.

Claire scoase un pufnet, și Graham o trase din nou de mână.

– În misiva lui scria că se teme că parlamentul va fi dizolvat curând.

– Așa s-a întâmplat, îi spuse Robert, apoi îi făcu semn să continue.

– Crede că există trădători printre aliați și e de părere că Lady Anne și Lady Claire ar putea fi în pericol. A scris că ele ar trebui să se căsătorească imediat la curtea lui, cu bărbați aleși de el, conform înțelegerii lui cu protectorul lor.

– Știam eu! exclamă Claire, ridicând privirea spre ceruri.

Graham își lăsă privirea să alunece spre ea. Deci trebuia să se căsătorească.

Ce ciudat că ideea asta nu îi plăcea nicicum! Dar nu spuse nimic.

– Dar, continuă Angus, până descoperă cine sunt trădătorii, nu le va da nimănui, cu excepția clanului MacGregor.

– A spus misiva ceva și despre ce fel de trădare este vorba? întrebă Robert.

– Nu, dar a scris că așteaptă sosirea fratelui celor două lady, Connor Stuart.

– Asta înseamnă că el crede că Stuart poate fi găsit, interveni Robert și îi aruncă o privire satisfăcută lui Claire, apoi lui Graham.

Știa că Monck nu avea habar despre moartea lui Connor. Generalul nu îl trădase.

– E dispărut? se interesă Angus, scoțând plosca și mai luând o înghițitură.

– E mort, îi spuse Claire.

– Atunci, făcu Brodie deasupra tăciunilor care se răceau, Monck are toate motivele să se teamă pentru viața ta și a surorii tale, îmi închipui.

– Așa e, fu Angus de acord. O să vii cu noi la Skye, Lady Stuart. Nu trebuie să-ți mai faci griji de acum pentru siguranța dumitale. Vei fi în siguranță. El îi aruncă o privire amenințătoare lui Graham. N-ai deflorat-o, sper, ticălosule.

– Cu siguranță, reputația ta e cunoscută, îi aruncă Claire lui Graham, înainte să se întoarcă spre Angus. Dacă Skye e locul unde vă veți întoarce, vă asigur că veți merge fără mine și fără sora mea. Pericolul pentru viețile noastre vine din partea bărbatului în care șeful vostru de clan se încrede cu atâta ușurință. Callum MacGregor

fie e trădător al regelui, fie e mințit așa cum a fost mințit și fratele meu. Vă spun că în Monck nu se poate avea încredere.

Sunetul sabiei lui Brodie ieșind cu un șuierat din teacă îl făcu pe Graham să-și îndrepte atenția spre el. Îi aruncă acestuia o privire dură și-l avertiză să se calmeze.

– Am ucis oameni pentru că l-au făcut pe Callum trădător din motive mai puțin însemnate decât ce sugerează ea, replică Brodie cu un mârâit profund. O avertizez o singură dată să aibă grijă ce vorbește.

– Atunci, ai avertizat-o. Eu tot sunt comandantul tău. Pune sabia aia la loc!

Grimasa lui Graham era la fel de amenințătoare. Când Brodie se conformă, Graham se întoarse spre Claire.

– Iar tu nu vei vorbi cu atâta neglijență despre stăpânul MacGregor. Nu e un trădător. Dacă Monck reprezintă o amenințare pentru el, îți promit că te ajut să-l omori.

– Monck nu reprezintă o amenințare, zise Robert, în continuare convins de asta. Vrea ca Anne să stea la Skye pentru că nimeni nu se va gândi să o caute acolo, și, chiar dacă ar face-o, ar fi greu să ajungă la ea. Am fost la Camlochlin, milady. Fortăreața e pământul din jur. Dacă Anne e în pericol, ar trebui să stea cu clanul MacGregor.

– E adevărat, îi spuse Graham. Doar câțiva nobili de sub stăpânirea lui Cromwell știu despre Camlochlin. E ascuns între stâncile din Elgol.

Claire încă nu era convinsă că Anne ar fi în siguranță în altă parte decât cu James. Nici unul dintre generali nu știa despre Ravenglade. Deși Connor avusese încredere în Monck, nu îi dăduse poziția armatei sale. Cu toate astea, fratele ei avusese destulă încredere în el, și asta îl costase viața. Ea nu avea să facă aceeași greșeală.

Să scape cu viață din Edinburgh cu Anne avea să fie destul de greu. Cum naiba avea să își salveze sora de brutele astea? Se uită la mâna ei, încă prinsă de a lui Graham Grant. Degetele acelea care se strângeau în jurul degetelor ei aproape că o cutremuraseră până în străfunduri. Era obișnuită să simtă mânerul sabiei în mână, nu degetele calde, aspre și puternice ale unui bărbat. Nu-i plăcea cum o afecta atingerea lui. O făcea să se simtă lipsită de apărare. Putea să se descurce pe câmpul de luptă, dar un simplu zâmbet

de la acest bărbat o făcea să se înmoaie toată. Nu putea gândi cu el ținând-o atât de intim. Dar trebuia să o facă, de dragul lui Anne.

Ea zâmbi când îi veni o idee de a o scăpa pe sora ei din mâinile clanului MacGregor. Nu trebuia să aibă încredere în acești bărbați. Trebuia pur și simplu să-i facă să aibă ei încredere în ea. Și pentru asta trebuia să înceapă cu comandantul lor. Ea avea să îi ofere ce voia. Ceea ce dorea de când o găsise în mâinile oamenilor lui Lambert: timp ca să încerce să o seducă. Va trebui pur și simplu să se concentreze la ce avea de făcut și să ignore ce simțea în adâncul ei.

– Atunci, ar trebui să călătorim împreună spre Edinburgh, se oferi Claire, ridicând o privire umbrită spre Graham.

Planurile ei se schimbaseră, ea făcuse ajustările necesare.

Grant era bărbat, și, cum crescuse înconjurată de bărbați care încercau să-i refuze toate dorințele, învățase să obțină ce își dorea prin tactică, nu prin forță.

– Voi face așa cum spuneți până când vom descoperi unde se află trădătorii adevărați.

O umbră de amuzament trecu pe fața lui la auzul neașteptatei înțelegeri din partea ei. Își trecu degetul mare peste dosul palmei ei, trimițându-i fulgere de plăcere în vintre.

– Nu ai de ce să te temi de acești bărbați. Odată ce vei ajunge la Skye cu ei, vei fi convinsă. Se întoarse spre cei doi bărbați care ședeau lângă Angus. Andrew, Donel, veți pleca cu Lady Claire acum. Restul vom merge în oraș și o vom lua pe Anne.

Claire își smulse mâna dintr-a lui. Ce naiba se întâmplase? El fusese dornic să o urmeze încă de când se întâlniseră, dar acum, că ea fusese de acord să petreacă zile întregi împreună, el o dădea la o parte. Era prost dacă își imagina...

– Nu plec nicăieri fără sora mea.

Ochii lui se întâlniră cu hotărârea din privirea ei, și ea clipi, pentru că el păru să privească prin haine, să-i străpungă carnea, să ajungă direct la gândurile ei. Ochii îi țâșniră spre Andrew și Donel, care se ridicau, pregătindu-se să plece și să o ia cu ei. Doamne sfinte, dacă s-ar lupta cu bărbații ăștia, ar putea fi rănită, fiind apoi incapabilă să o salveze pe Anne. Își aminti cum cândva James refuzase să o lase să participe la o ambuscadă asupra unui grup de soldați englezi. Ba chiar se certase cu Connor din pricina asta, dar până

la urmă ea ieșise victorioasă. Un simplu sărut și câteva cuvinte rostite încetișor ca să-i mângâie egoul de bărbat rezolvaseră totul. Reușind să-și rețină o înjurătură, pentru că avea impresia că Graham urma să o facă să plătească un preț mai mare, ea își puse mâna pe coapsa lui.

– Aș prefera să rămân cu tine. M-aș simți mai... în siguranță.

Modul în care el strâmbă din buze o făcu să se îndoiască de propriile cuvinte.

– La naiba, trebuie să fi fost tare dificil.

„Nu la fel de dificil cât să mă controlez să nu-ți trag un pumn în nas acum", se gândi Claire.

– Dimpotrivă, zise ea și își transformă vocea într-o șoaptă senzuală, apropiindu-se ușor de el. E dificil să capitulez în fața unui bărbat care e mai puternic, mai iute și mai inteligent decât mine?

Ochii lui se îngustară, dar, ah, ea își dădea seama după sclipirea de satisfacție din ei că el asta își dorea să audă.

– Nu am de ales decât să mă las complet în mâinile tale.

Ochii lui verzi se întunecară. Îl prinsese pe ticălos.

– Dar doar ale tale.

Buzele lui senzuale se țuguiară, contemplând noul ei comportament docil.

Apoi ridică din umeri, de parcă nu i-ar fi păsat de scopul aflat în spatele deciziei ei.

– Foarte bine, în mâinile mele să fii.

Ea izbândise. Victoria era din nou a ei. De ce simțea atunci că tocmai păși în bârlogul diavolului?

Capitolul 9

Pe cale de înșelăciune, eu însumi am fost înșelat.

După două ore scurse din călătoria lor spre Edinburgh, Claire Stuart își dădu seama că era inutil să încerce să se gândească la altceva în afară de Graham Grant.

El își îndemnase calul într-un ritm constant puțin înaintea ei, oferindu-i priveliștea completă a spatelui lui, cu buclele lucioase revărsându-se de sub basca lui și sclipiri ale unei coapse bronzate lipite de calul său. La naiba, el o tâmpea.

Desigur, Anne rămânea o grijă permanentă, dar nu avea ce să facă în privința ei deocamdată. Cel puțin, generalul decisese să aștepte înainte să o oblige pe Anne să se căsătorească cu un susținător al parlamentului. Dar dacă plănuia să o dea unui MacGregor? Claire se uită la oamenii care o înconjurau și simți cum o cuprinde un fior rece. Sora ei nu ar supraviețui unei nopți cu unul dintre acești bărbați duri de la munte. Claire trebuia să găsească o cale să ajungă la Perth, după ce Anne era salvată de lângă Monck. Acolo putea să se înarmeze împreună cu James și cu oamenii din garnizoana Ravenglade și să scape o dată pentru totdeauna de nedorității ei tovarăși. Trebuia pur și simplu să găsească o cale de a ajunge acolo.

Încercă să se concentreze asupra lui Connor și a felului în care suna el când râdea împreună cu James. Se gândi la vocea lui și își aminti de tonul mai ascuțit și mai profund pe care-l folosea în timp ce o învăța neobosit cum să lupte. Era atent și de încredere și mereu optimist. Avusese încredere în generalul Monck și fusese de acord să se întâlnească pentru un armistițiu cu Charles Fleetwood. Da, asta era o cale pentru a ucide un războinic fără să te lupți cu el. Era vorba despre trădare și era o metodă ce trăda lașitate. Ba, mai rău, îi lua războinicului și gloria de a muri în luptă.

Trebuia să găsească o cale să-l omoare pe trădătorul fratelui ei. De asta puteau fi siguri și sfinții din ceruri. Dar, deocamdată, nu putea face nimic. Nimic în afară de a-și ține simțurile treze la pericol în timp ce călătoreau și ochii departe de un anume războinic din Ținuturile Înalte. Necazul era că Graham Grant era dureros de chipeș și insuportabil de îngâmfat. Era sigură că el își dădea foarte bine seama de puterea devastatoare chiar și a celui mai trecător zâmbet, pe care se simțea obligat să i-l ofere de mai multe ori pe zi în timpul călătoriei.

Ce naiba era cu ea? El era doar un bărbat! Un desfrânat, obișnuit ca femeile să îi zacă la picioare! „Destul!" se certă ea pe sine și se pocni peste coapsă. Nu intenționa să-i mai acorde nici măcar un gând, cu excepția faptului că avea să savureze ideea loviturii pe care urma să o încaseze el când avea să își dea seama că ea era imună la farmecele lui. Nu îl plăcea și nu avea să se...

– Ai nevoie să te oprești pentru odihnă?

... Culce niciodată cu el.

Murmurul lui mieros îi atrase privirea spre el. El își încetinise calul ca să țină pasul cu al ei. Privirea îi adăstă alene pe buzele ei, apoi urcă spre ochii ei, fără nici cea mai mică urmă de vinovăție din cauza examinării lui obraznice.

– Arăți obosită și inconfortabil în șa, zise el, după ce trecu un moment fără alt răspuns în afară de o privire aprigă de la ea.

Până acum, îi spusese că arăta zdrențăroasă, prăfuită și obosită. De câte ori mai intenționa să o insulte?

– Cu cât te cunosc mai bine, zise ea cu vocea plină de sarcasm, cu atât sunt mai convinsă că gura ta nu este cea mai letală armă din arsenalul împotriva femeilor.

El ridică din umerii puternici, mușchii jucându-i leneș.

– Sunt multe fătuci care nu ar fi de acord cu această apreciere.

La naiba, să-l ia Hades, probabil avea dreptate.

De fiecare dată când se uita la el, își amintea felul în care o sărutase, atât de aspru și atât de... acut de excitant. Un astfel de sărut neinvitat ar fi trebuit să o înfurie, dar, în schimb, ea aproape că se topise.

– Gura ta, pe de altă parte, zise el cu un zâmbet de nestăpânit, este mortală, într-adevăr.

Claire simți că îi iau foc obrajii și își feri privirea, pentru ca el să nu observe. Efectul pe care îl avea asupra ei îi era complet străin și nedorit. Câțiva bărbați o lăudaseră vreodată pentru priceperea brațului ei; nici unul însă pentru puterea sărutului. Nu știa cum să răspundă, în afară de a se înroși până la rădăcinile părului și de a-l avertiza să nu îndrăznească să o mai sărute o dată.

– Limba ta, continuă el fără milă, e la fel de iute ca a unei vipere și la fel de vicleană.

Fața ei se înfierbântă și mai tare. Ticălosul nu vorbea deloc despre sărutul ei, ci despre...

– Vicleană? făcu ea și-i aruncă o privire neliniștită. Nu am idee despre...

– Te pricepi la înșelăciuni, Claire Stuart.

Ochii lui scăpărară în timp ce o privea, savurând disconfortul pe care i-l provoca.

– Chiar credeai că un bărbat atât de „iute și de inteligent" ca mine ar putea fi păcălit așa ușor?

Buzele ei se strânseră într-o linie rigidă la auzul vorbelor pe care i le aruncase el.

– Ticălosule!

El prinse hățurile și își aduse calul mai aproape, până când genunchiul lui se frecă de al ei. Se aplecă și reduse și mai mult distanța dintre ei, respirația lui amestecându-se cu a ei.

– Dacă aș fi cu adevărat ticălos, te-aș fi făcut să demonstrezi promisiunea de a face ce spun eu și ți-aș fi cerut un alt sărut înainte să fiu de acord să te las să vii cu noi.

Claire nu se retrase, deși o parte din ea o avertiză că ar fi trebuit să o facă. Indiferent de primejdia pe care o reprezenta el pentru sănătatea ei mintală, nu avea să îi arate ce efect avea asupra ei.

– Și eu ți-aș fi căzut la picioare simțind forța seducției tale?

– Da, cred că ai fi făcut-o dacă ai fi considerat că e util pentru scopurile tale. El ridică degetele spre curbura maxilarului ei. Atingerea îi era delicată și părea să vrea să îi studieze fiecare centimetru al feței. Se retrase, lăsând în urmă căldura rămasă în urma respirației lui pe piele. E o decizie chiar lăudabilă.

Doamne sfinte, ce lucru fermecător spusese! Ah, el era cu mult mai periculos decât crezuse ea inițial.

Ce viclenie perfectă să o seducă cu complimente nu doar pentru aspectul ei fizic, ci și cu genul de complimente pe care doar un singur alt bărbat considerase că merita să le primească.

Ea se uită cum se îndepărta de lângă ea, simțind că lua cu el și mințile ei. Dumnezeu să o ajute, voia să îl sărute din nou.

Câteva ore mai târziu, Graham decise să se oprească. Se așeză cu Robert în timp ce mânca și râse cu Angus și Brodie, dar privirea lui o găsi adesea pe Claire în timpul mesei.

– De ce nu e și Jamie cu tine? îl întrebă pe Angus și refuză plosca pe care i-o oferi uriașul scoțian. Mi-ar fi plăcut să știu că fratele meu e bine.

Brodie pufni și își îndesă o bucată de pâine uscată în gură.

– Maggie conspiră împreună cu Kate ca să-l transforme în panseluță[1].

Robert râse, și încruntarea lui Brodie se adânci.

– Sora lui, i se plânse el lui Graham, ține hățurile strânse în jurul inimii lui Callum și trebuie doar să-i ceară lordului să-i interzică lui Jamie să meargă, de dragul lui Maggie, și se rezolvă.

Graham se uită cum un Brodie supărat scutura din cap.

– Asta face căsătoria dintr-un bărbat.

– Sunt sigur că există femei în Skye care și-au predat demnitatea în mâinile soților lor.

Claire se uită la expresia lui Graham cu o ridicare obraznică din sprânceană.

– Atunci, să spun din nou, zise Graham. Asta face căsătoria din oricine.

În mod straniu, Claire nu găsi nici o satisfacție în concesia lui. Ei nici măcar nu-i păsa dacă avea să se mărite vreodată. Să își umfle pântecele cu un copil și să-și petreacă zilele dereticând nu erau lucruri pe care spera să le facă într-o bună zi. Dar, din cine știe ce motiv, aversiunea lui Graham față de căsătorie nu îi plăcea.

– Poate nu chiar din oricine, contracară ea, înainte să se poată abține. Sora mea e de părere că iubirea poate face o căsnicie tolerabilă, deși, sigur, nu are de unde să știe dacă e adevărat.

– Poate că e adevărat, admise Graham. Fratele meu crede că a găsit iubirea. Sunt convins că și Callum crede asta, și ei par destul de fericiți.

[1] În limba engleză, *pansy* înseamnă și panseluță, și fătălău (n.red.)

Aflat lângă el, Robert îi aruncă lui Graham o privire şocată. Graham alese să îl ignore.

– Unii sunt născuţi să iubească, în vreme ce alţii, nu.

Ridică din umeri, încheind conversaţia.

– Toţi sunt născuţi ca să iubească, replică Robert. Acesta este planul pentru toţi.

Graham râse, şi Claire simţi cum îi tresaltă abdomenul.

– Alţii pentru ce sunt născuţi, atunci? întrebă ea, aşteptându-se la un comentariu dur despre femei care se prostituau.

El se uită la ea, veselia lui transformându-se într-un zâmbet uşor ameninţător.

– Sunt născuţi ca să pună lucrurile în ordine. Cu asta.

Îşi duse mâna la mânerul sabiei şi se uită la ea cum aproba. Zâmbetul vesel îi apăru din nou un minut mai târziu, când Angus aprobă cu un răgâit puternic, apoi îşi ridică plosca în cinstea tovarăşilor săi noi şi vechi care îşi găsiseră moartea pe câmpul de luptă.

Claire îl studie pe Graham în lumina slabă a zilei. Când bărbaţii făcură focul, ea deveni fascinată de felul în care sclipirea luminii dansa peste unghiul fin al maxilarului lui cu barbă aurie, de nimbul de bucle angelice.

Se uită cum i se mişca gura când vorbea, atrasă de curburile atrăgătoare şi de mişcările dureros de senzuale. El zâmbi la ceva ce spusese Robert, şi Claire îşi prinse buza de jos între dinţi. Pentru numele lui Dumnezeu, avea un zâmbet glorios. Ea şi-l imagină în luptă, cu promisiunea morţii înăsprindu-i chipul, muşchii netezi pulsând de putere şi de scop. Îşi feri iute privirea când el îşi ridică ochii de smarald spre ea de dincolo de foc. Umerii i se încordară când el se ridică şi se aşeză, un moment mai târziu, alături de ea.

– Mâine ajungem la Edinburgh. Nu vei încerca să fugi din nou în timp ce eu mă fac că dorm, nu-i aşa, Claire?

Curbura plină de speranţă a gurii lui o făcu să zâmbească împotriva voinţei ei.

– Nu-ţi pasă de cât eşti de evident, nu-i aşa? În orice clipă, mă aştept să te milogeşti.

– Pentru ce?

Privirea lui era caldă şi tachinatoare, dar intensă.

Ea ştia exact pentru ce. El se uita la gura ei la fel de des cum se uita şi ea la a lui. Era surprinsă că el ar putea să vrea să o sărute din

nou, deoarece reacția ei prima dată fusese atât de rece. Dar poate că asta i-ar oferi avantajul de care avea nevoie. Îl judecase prea repede. El nu era doar un desfrânat fără alt gând în minte decât cu ce femeie să se mai culce, ci era un comandant, un lider pe câmpul de luptă. El însuși admisese că era născut pentru luptă. Ea îl înțelegea, pentru că și ea se născuse în același scop și avea să facă orice ca să câștige. Se uită peste flăcări la ceilalți, care vorbeau între ei. Își trase genunchii la piept și se întoarse în cele din urmă spre el.

– Pentru un sărut, poate?

El își țuguie buzele și mijii ochii, ațintindu-i asupra ei, de parcă s-ar fi gândit la asta, apoi scuturâ din cap.

– Nu, când te voi săruta din nou, vei fi dispusă.

Acum, fu rândul lui Claire să râdă. Ce pungaș pompos! Ei bine, ea avea la fel de multă încredere în sine ca el. Nu era o fecioară amețită, pregătită să-i cadă la picioare, și venise vremea ca el să înțeleagă asta.

– Sunt multe lucruri pe care aș fi dispusă să le fac pentru rege și pentru neamul meu. A te săruta pe tine nu se numără printre ele.

El se bosumflă, făcând-o să se îndoiască pe dată de declarațiile ei.

– Ce păcat! Ai putea avea nevoie de exercițiu – pentru James, poate.

Ea ar fi găsit sugestia despre James destul de stranie dacă nu și-ar fi dorit să-l strângă de gât și să-l lase fără suflare pentru că o insultase încă o dată.

– Lord Buchanan nu s-a plâns ultima oară când m-a sărutat, replică ea cu nasul pe sus, observând cu imensă satisfacție faptul că aroganța dispăruse din expresia lui.

– Ah, atunci, înseamnă că e un gentleman, zise el pe un ton ușor tăios, apoi se ridică și îi ură noapte bună.

Până își dădu seama Claire de semnificația vorbelor lui, el era deja în partea cealaltă a micii tabere, îndreptându-se spre Robert.

Chiar și așa, era tentată să-i arunce pumnalul în spinare.

– James Buchanan.

– Ce? făcu Robert, ridicând privirea când Graham ajunse lângă el.

– James al ei. Ai auzit numele ăsta vreodată?

Robert scutură din cap și studie expresia îngândurată a prietenului său, apoi se uită dincolo de foc spre Claire.

– James *al ei*? Ce ți-a spus despre el?

– Doar numele.

Robert îl studie îngrijorat, apoi zâmbi.

– Iar numele e destul ca să te facă să arăți de parcă ai fi pregătit să tai niște capete? Fii atent, Graham, altfel s-ar putea să te trezești că-ți dai sabia de dragul căsniciei.

Graham se uită la el cu o expresie de avertizare care îi sugera lui Robert că s-ar putea să fie capul lui primul care o să cadă. Apoi, fără alt cuvânt, se răsuci și se duse lângă un copac din apropiere, se așeză sub el și închise ochii.

Capitolul 10

Iartă-mă, căci nu o pot salva.

Puțin înainte de periferia orașului Edinburgh, a doua zi dimineață devreme, Graham opri mica trupă care călărea în urma lui. Toți se conformară și se pregătiră să asculte, în timp ce el se plimba prin fața lor pe calul care pufăia. Privirea îi căzu mai întâi asupra lui Claire și apoi trecu spre restul oamenilor.

– Robert, pe tine te așteaptă Monck. Angus, tu ai fost invitat. Veți intra împreună în oraș. Dacă sunt pericole, nu vreau pe nimeni singur.

Fără să aștepte încuviințare din partea vreunuia din ei, se întoarse să se uite la Claire.

– Deocamdată, tu reprezinți cel mai mare pericol pentru noi. Dacă încerci să-i faci rău generalului în vreun fel, vom fi obligați să luptăm cu o armată, și nu suntem destui.

Vocea îi era neîndurătoare și hotărâtă, în ciuda graseierii fermecătoare. Nu conta cum de știa el despre planurile ei de a-l ucide pe Monck, cert era că știa și că avea să o oprească.

Strângând din dinți, Claire trase ferm de hățuri. Fu surprinsă pe dată de o strânsoare fermă a brațului ei dezgolit.

– Dacă Monck e vinovat de trădare față de fratele tău și i-a provocat moartea, eu voi opri pe oricine te împiedică în planurile tale de a-l omorî.

– Graham, îl întrerupse Robert. Dacă Monck e ucis, armata va declanșa război cu Scoția.

– Nu ai încredere în el, deci, Robert? îl întrebă Graham, fără să-i dea drumul lui Claire. Dacă e nevinovat, nu o să i se întâmple nimic. Dar haide să aflăm cu certitudine cum stau lucrurile și cum trebuie să acționăm înainte să ne certăm din cauza asta.

El se întoarse din nou spre Claire, cu privirea mai puțin îndărătnică de data asta.

– O să mă țin de promisiune. În acest răstimp, tu vei face ce spun eu, așa cum ai promis.

Ea nu avea de ales decât să se încreadă în el. Ura faptul că el întorsese jocul împotriva ei, dar trebuia să recunoască faptul că fusese o tactică înțeleaptă. Ea jurase să asculte de el până descopereau adevărul. Avea să se țină de cuvânt.

Când Robert și ceilalți rupseră rândurile și o cotiră la stânga spre oraș, ea își regretă concesia făcută prea devreme. Se întoarse spre Graham și fu cuprinsă brusc de o panică teribilă. Nu îi cunoștea pe acești bărbați și nu știa dacă puteau să îi salveze sora sau dacă asta nu era încă o capcană.

– Dacă există pericole, ar trebui să fim cu ei! Robert nici măcar nu știe să lupte!

Undeva printre ceilalți bărbați, Brodie chicoti.

– Iar ceilalți ar putea fi doborâți.

Robert trecu printre ea și restul bărbaților MacGregor, toți dornici să-și exprime dezaprobarea față de cuvintele ei.

– Lady Stuart, zise el, fără să-i pese dacă ea credea că nu știa să lupte. Nu abilitatea de a se bate îl făcea pe el bărbat. O voi aduce pe sora dumitale înapoi. Orice se va întâmpla odată ce vom ajunge la destinație, o vei vedea din nou. Asta e promisiunea mea față de dumneata.

Claire credea că el vorbea serios, acest cavaler care căuta să-l întreacă pe Sir Galahad în privința onoarei. Doar că nu era sigură dacă el avea să își poată respecta promisiunea.

Simți cum cineva trage de hățurile din mâna ei și văzu că era Graham, care îi trase calul înapoi și se poziționă dinaintea ei.

– Haide, plecați acum!

Amenințarea din comanda lui era inconfundabilă, iar Claire înțelese de ce când se uită la ceilalți scoțieni care încă bombăneau cu privirea la ea.

Când plecară în cele din urmă, iar ea rămase singură cu Graham, se uită la el încruntată.

– De ce nu poți să mă supraveghezi la castel? De ce trebuie să așteptăm aici?

– Pentru că nu am încredere să te afli atât de aproape de bărbatul pe care îl vrei mort. El își întoarse armăsarul și trecu de ea, aplecându-se mai aproape, din mers. Și nu am încredere în mine dacă trebuie să te caut prin castel.

Ea își mușcă limba ca să oprească fiorul care îi alunecă pe șira spinării la gândul a ceea ce el nu avea încredere în sine să nu facă. Ce era cu efectul ăsta pe care virilitatea lui o avea asupra simțurilor ei? Cum de reușea el să o facă să uite orice alt afurisit de lucru în afară de promisiunea seducției complete din ochii lui verzi, arzători? Rangul pe care-l avea printre oamenii lui o încânta, pentru că nu reușea să se vadă alături de un bărbat cu un rang mai mic decât cel de comandant. Doamne sfinte! Era nebună să gândească așa despre el. Și chiar mai nebună pentru că era așa tentată să descopere dacă putea să îi țină piept pe un asemenea câmp de luptă.

– Ce te face atât de sigur că mă vei putea găsi? îl provocă ea în timp ce el descăleca, începând să caute prin desagi.

– Nu sunt, răspunse el, abia întorcându-se spre ea. Și asta e ceea ce oferă satisfacția cea mai mare în urmărire. Găsi ce căuta și își înfipse dinții într-un măr lovit și apoi i-l aruncă ei. Ești o femeie încăpățânată, Claire Stuart, dar ar trebui să știi, adăugă el, lăsându-și privirea să alunece peste trăsăturile ei. Intenționez să te am.

În ciuda tonului catifelat din avertismentul lui, care îi tăie răsuflarea și îi înfierbântă tot corpul, Claire îi zâmbi aproape milos.

– Te asigur că s-ar putea să te coste mai mult decât ar vrea un ticălos să plătească.

Construit pe tronul unui colț de stâncă vulcanică veche, castelul Edinburgh domina peisajul. Robert mai fusese în vizită în capitală de două ori, când unchiul său fusese spânzurat pentru uciderea lui Liam Campbell, bunicul lui Robert, și când el, Robert, fusese numit al unsprezecelea conte de Argyll. Când venise prima oară aici, Robert considerase minunata fortăreață un simbol al Scoției înseși, puternică, veche, inexpugnabilă. Ciudat cum acum vedea lucrurile diferit. Pentru că englezii le invadaseră pe amândouă. Se uită la măreața structură militară, protejată de stânci golașe la sud, vest și nord. Robert se întrebă cât de inteligentă era armata care securizase cele trei laturi.

Singura cale accesibilă spre fortăreață era dinspre est, de-a lungul unui mozaic de străzi în pantă, pe care înainta acum împreună cu Angus și cu ceilalți urmându-i îndeaproape.

Rămaseră în alertă și atenți în timp ce traversară piețe unde oamenii se adunau în jurul mărfurilor sau în jurul clădirilor de judecată. Robert încă refuza să creadă că guvernatorul poruncise uciderea lui Connor Stuart și că plănuia să-l omoare și pe contele de Argyll, chemându-l la Edinburgh sub pretextul de a căuta un bărbat despre care generalul știa că era mort. Monck nu avea nici un motiv să-i dorească moartea lui Robert și, dacă ar fi avut, avusese deja de două ori ocazia să îl ucidă.

– Trădătorii trebuie să fie în interior, bombăni Angus îndemnându-și calul obosit. Garnizoana poate vedea dușmanul apropiindu-se de la mare distanță.

Robert se uită în sus la crenelurile care înconjurau Crown Square și David's Tower. Miji ochii la sutele de mici siluete în patrulare. El și ceilalți erau oare în raza de acțiune a arcașilor? Inima începu să-i bată mai rapid în piept; apoi își înjură propria lașitate și continuă să meargă.

Ajunseră la poarta exterioară fără să fie atacați și continuară dincolo de garnizoană spre hersa uriașă, unde fură întâmpinați de cincizeci de soldați de gardă, poziționați în jurul intendentului lui Monck, Edward. În mod evident, fiecare moment din apropierea lor fusese observat.

Grupul lui Robert se opri, iar Edward se întoarse spre scoțieni, studiindu-le tartanele cam șifonate cu o privire ușor dezgustată.

– Voi trebuie să fiți din clanul MacGregor.

Brodie mârâi spre el drept răspuns, și intendentul făcu doi pași în spate, dregându-și glasul.

– Lord Campbell, zise Edward, cu o plecăciune adâncă, cunoscându-l pe tânărul conte din vizitele sale anterioare. Guvernatorul vă așteaptă.

„Să vin singur sau cu Connor Stuart în custodie?" ar fi vrut Robert să întrebe.

– Am auzit că aici, la Edinburgh, se găsește cel mai bun whisky, zise Angus, privind în jur și scărpinându-se pe burtă. Am putea gusta un pic din licoarea voastră?

– Desigur. O să cer să vi se aducă în camerele voastre, dacă vreți să mă urmați...

– Te urmăm în sala mare și nicăieri altundeva, îl întrerupse Brodie tăios. Nu vom fi despărțiți.

După o aprobare din cap și o privire iute spre Robert, intendentul răsti un ordin spre unul dintre soldații gărzii.

– Golește sala mare.

Se întoarse apoi spre oaspeții săi și își trecu brațul pe după talie.

– Pe aici, vă rog!

Îi conduse la un drum lat pavat cu piatră de râu și apoi în sus pe o scară din piatră, abruptă, în jurul unei capele mici, înainte să ajungă în Crown Square. În cele din urmă, fură conduși în cavernoasa sală mare, folosită odinioară pentru ședințe ale parlamentului. Acum, sala era goală, cu excepția unei mese din stejar masiv în mijloc, înconjurată de patruzeci de scaune sculptate frumos. Pe pereți atârnau tapiserii enorme, și un șemineu uriaș domina peretele dinspre nord, adăugând căldură și lumină blândă sălii mari.

– Vă rog, luați loc, milorzi, îi îndemnă intendentul, vocea lui generând ecou din tavanul cu bârne înalte. Îl voi informa pe guvernator că îl așteptați și apoi mă voi ocupa de băuturi.

– Bun bărbat! Angus îl bătu o dată zdravăn pe umăr, aproape aruncându-l în șemineu.

– I-ar alinia pe membrii parlamentului și i-ar pupa pe toți în fund pentru ceva de băut, i se plânse Brodie lui Robert când rămaseră singuri și ceilalți se așezară în jurul mesei.

Vărul lui masiv îi aruncă o privire jignită înainte să li se alăture.

– Sunt aici într-o misiune umanitară, zise el când se așeză. Încercam să fiu politicos cu bietul om. Arăta cam speriat când ne-a văzut, și eu...

– Ar trebui să fie speriat, zise Brodie acru. Dacă există trădare aici, ar trebui toți să știe cu ce se confruntă.

– Monck nu are motiv să atace clanul MacGregor, afirmă Robert. Nu e atât de nesăbuit.

– Legea a fost mereu împotriva noastră, îi reaminti Brodie. Poate că vrea să le arate celorlalți generali că e puternic și viclean, omorând proscriși mult mai periculoși decât Connor Stuart.

Auzindu-l, ceilalți MacGregori începură să șoptească între ei.

– Nu, insistă Robert încet. Trebuia să le oprească îngrijorările crescânde, altfel Claire nu avea să fie singura amenințare la adresa siguranței generalului Monck. Parlamentul a acceptat grațierea mea pentru infracțiunile clanului vostru când am devenit conte. Clanul MacGregor a fost lăsat în pace.

– Încă suntem proscriși, mârâi Brodie. Capetele noastre încă valorează destul, și nu mai există nici parlamentul. Poate că Lady Claire Stuart a avut dreptate în gândirea ei și nu se poate avea încredere în guvernator.

Robert se holbă la el peste masă.

– Callum nu v-ar fi trimis pe nici unul aici dacă ar fi crezut asta.

– Callum nu știe ce s-a întâmplat cu Connor Stuart.

– Nici eu nu știu.

O voce de lângă intrare le atrase atenția. În ușă stătea un bărbat înalt, cu două capete mai înalt decât femeia de lângă el, al cărei braț era încolăcit pe după al lui. Ochii lui, ușor mai întunecați decât părul cârlionțat, lung până la umăr, erau de un gri pătrunzător, ca două lame făurite din cel mai bun oțel. Își îndreptă privirea mai întâi spre Brodie și apoi spre Robert.

– Ați găsit-o, așadar, pe Claire Stuart?

Femeia care era cu el își ridică privirea spre bărbați. Fața ei cu tenul alb era ușor îmbujorată. Ochii ei de culoarea furtunii erau mari și adânci ca marea, și ea îi ațintă asupra lui Robert.

Acesta se ridică încet, deși mai târziu nu-și amintea să se fi mișcat sau să fi respirat în timp ce ea se uita la el.

Era Anne, pe care Claire o descrisese la perfecție. Purta o rochie vaporoasă de un corai palid, care îi accentua delicatețea. Pe frunte purta un cerculeț din bronz bătut. Dedesubt, vălul diafan îi drapa părul despletit, asemenea unei ceți dintr-un apus de vară. Frumusețea era veșnică, și el se simți transportat într-o altă eră, când Scoția era tânără și fecioarele erau niște ființe frumoase și blânde care erau iubite de bărbați pentru onoarea lor.

Fără să fie în stare să-și ia privirea de la ea, el făcu o plecăciune.

– Eu... hmm... eu sunt Lord Robert Campbell.

Nu își permise să își uite numele, pentru că își dorea ca ea să îl țină minte. Să ajungă să-l cunoască.

– Ați găsit-o pe sora mea, Lord Robert Campbell?

Vocea ei suna dulce în urechile lui. Ochii ei nu clipiră în timp ce aștepta un răspuns.

– Da, am găsit-o, spuse el, simțindu-se bucuros.

Dar avea și vești mai proaste și i se adresă guvernatorului Scoției în timp ce el o conducea în sală.

– Dar nu l-am găsit pe fratele ei. Mă tem că a pierit în Anglia.

– Din păcate, ne temeam și noi de asta.

Monck puse mâna pe umărul lui Anne în timp ce ea își plecă fruntea ca să-și ascundă lacrimile.

Privirea lui Robert se înăspri când se uită spre general, și făcu un pas spre el.

– Atunci... știați?

– A dispărut deja de mai multe luni, zise Monck și o ajută pe Anne să se așeze. De ce crezi că te-am trimis să-l găsești și să te grăbești să o aduci pe sora ei aici, unde o credeam în siguranță?

– Nu știam de ce, răspunse Robert cinstit.

– Acum, știi. Generalul își trase scaunul, așteptă până când Robert se întoarse la al lui și se așeză. Ne-am pregătit pentru cele mai proaste vești, dar nu ne așteptam ca tu să le aduci. Reprezentanții mei sunt deja la Londra, implicați în negocieri. I-am sfătuit să cerceteze dispariția lui Stuart. Am trimis altă duzină de oameni să o caute pe Lady Stuart, dar ea seamănă mult cu fratele ei. Când nu vrea să fie găsită...

– Sunt gemeni, zise Anne, întorcându-se spre Robert.

– Asta explică multe, zise el și zâmbi la căldura sclipitoare din ochii ei când vorbea despre fratele și sora ei.

– Ea e bine?

– Da, milady. Așteaptă cu nerăbdare să vă revadă.

Fu răsplătit cu o umbră de zâmbet, care adăstă pe buzele ei. Când el continuă să o privească, ea își feri privirea, ascunzându-și ochii sub vălul genelor roșcate, dese.

Îi simțea parfumul. Îl trimise cu gândul la câmpurile de iarbă-neagră în diminețile încremenite și îi inundă simțurile, lăsându-l neajutorat, neștiind ce să facă în afară de a se uita la ea. Privirea lui se mută asupra buzelor ei, pline deasupra unei bărbii cu gropiță.

– Cum ai găsit-o? întrebă generalul, atrăgând din nou atenția lui Robert asupra lui.

– Absolut întâmplător, răspunse Robert. Am dat peste ea exact când doi dintre oamenii generalului Lambert intenționau să o...

Monck sări în sus. Ochii săi cenușii sclipeau asemenea fulgerelor pe cerul negru ca tăciunele.

– Oamenii lui Lambert sunt în Scoția?

Când Robert încuviință din cap, generalul se lăsă pe spate, își frecă bărbia și ajunse la o concluzie care-l făcu să strângă pumnii.

– Și unde e Lady Stuart acum? întrebă el, ațintindu-și din nou privirea asupra lui Robert.

– E în siguranță, îl informă Brodie și îi aruncă lui Robert o privire de avertisment, ca să-și țină gura.

– Vreau s-o văd.

– Nu e nevoie, zise Angus și se uită în jur după servitorul cu băuturile lor. Dacă v-ați răzgândit și nu vreți să le mai încredințați în paza noastră, atunci vom pleca, fără nici una din ele.

Monck îl studie pe scoțianul masiv, roșcat, cu o privire pătrunzătoare, ușor surprinsă.

– Tu ești cel căruia i se spune Diavolul?

– Nu, răspunse Brodie din nou, lordul nostru avea alte probleme de care trebuia să se ocupe. Am venit noi în locul lui.

Când generalul dădu să protesteze, Robert interveni:

– Milord, eu pot sta chezaș pentru acești bărbați și să vă asigur că sunt absolut la fel de letali precum șeful lor de clan. Surorile vor fi foarte bine protejate alături de ei, până când ajungem la Skye. Eu le voi conduce personal, împreună cu comandantul clanului MacGregor, care așteaptă alături de Lady Stuart chiar în timp ce vorbim.

Generalul se întoarse spre Anne, apoi trase adânc aer în piept înainte să își îndrepte privirea din nou spre ceilalți.

– Prevederea de care dați dovadă până și față de mine e înțeleaptă, chiar dacă nu e necesară.

– Asta rămâne de stabilit, murmură Brodie în timp ce doi servitori intrară cu băuturi.

Ochii lui Monck se întoarseră încet spre scoțianul cu aspect letal. Deși spinarea i se încordă pe scaun, vocea îi rămase calmă:

– O armată formată din oameni de-ai mei a fost atacată lângă Stirling; doi oameni au fost uciși. Lambert și Fleetwood, care,

trebuie să vă amintesc, conduc practic țara, m-au acuzat deschis că sunt de partea regaliștilor.

– Și sunteți? întrebă Robert, după ce băuturile fură servite și servitorii plecară.

– Eu sunt singur, Argyll.

– Dar e adevărat atunci că v-ați aliat cu Stuart?

Simplul fapt că rostea asta îi dădea lui Robert o stare de neliniște. Până acum, Claire avusese dreptate.

Monck duse carafa la gură și sorbi încet, privind adâncimile vinului roșu în timp ce vorbea.

– Are respectul meu și eu pe al lui. Asta e tot ce trebuie oricare dintre voi să știe.

– Eu am nevoie de mai mult, zise Robert, hotărârea de a obține informațiile care îi trebuiau reflectându-se în ochii lui aprinși în timp ce se întindea peste masă.

– Foarte bine, atunci. Îți voi spune doar atât, tinere. Pacea e mult mai dureroasă pentru oamenii implicați decât este războiul pentru cei care își savurează libertățile.

Robert încuviință din cap, și pe buze îi apăru umbra unui zâmbet. Înțelegea, dar mai trebuia să întrebe un lucru.

– Există vreun motiv pentru care cineva ar putea crede că ai avut ceva de-a face cu moartea lui Connor Stuart?

Anne se albi imediat la față, și lui Robert îi păru rău că deschisese vorba despre asta în fața ei.

– Absolut deloc! Furia marcă trăsăturile generalului, lăsându-le încordate și dure. Connor a fost prietenul meu. El se întoarse spre Anne și îi luă mâna. Draga mea, voi descoperi ce s-a întâmplat cu fratele tău, și se va face dreptate.

În vreme ce chipul generalului era dificil de citit, cel al lui Anne nu era deloc așa. Ea voia să îl creadă. Nu avea nici un motiv să nu o facă. Nu avea idee ce bănuia sora ei. Claire trebuia să se înșele. Robert pur și simplu nu putea să accepte că guvernatorul avusese ceva de-a face cu moartea lui Connor. Dar nici nu putea să fie absolut sigur, iar, din acest motiv, descoperi că era nerăbdător și dornic să o protejeze de oricine i-ar fi vrut răul. Delicată și tăcută, ea nu semăna deloc cu sora ei. Sigur nu mânuise niciodată sabia. Privirea nu îi era îndrăzneață, ci mai degrabă timidă și modestă. Cu toate astea, se vedea și în ea tăria de caracter. Își controlase tristețea

și înfruntase ceea ce inima ei nu voia să accepte – moartea fratelui ei. Nu se speriase văzând doisprezece dintre foarte temuții scoțieni, cu care avea să călătorească în curând, ci ședea netemătoare în mijlocul lor.

Asta până când Angus, care acordase doar parțial atenție conversației din clipa în care fuseseră servite băuturile, strânse cupa mare între degete și ridică privirea.

– Spui că oamenii Domniei Tale au fost atacați lângă Stirling. Asta s-a întâmplat după moartea lui Stuart, da? Când Monck încuviință din cap, Angus ridică din umerii lui masivi. Pare mai degrabă că atacatorii au avut ceva personal împotriva Domniei Tale, dincolo de posibilitatea ca să fiți regalist. Așa cum a spus Campbell, e posibil să existe mai mulți care cred că sunteți răspunzător de moartea lui Stuart. Poate unii dintre susținătorii Domniei Tale.

Robert observă brusca expresie de panică din ochii lui Anne doar pentru că o studia cu mare atenție. Fiecare mușchi din corp i se încordase, și ea se uită prin sală, pe punctul de a fugi.

Ea știa ceva. „De ce tace?" se întrebă Robert, studiind-o. Proteja cumva pe cineva? Un bărbat, poate? Dintr-odată înțelese îmbufnarea lui Graham când Claire vorbise despre... James Buchanan.

Robert nu-și dădu seama că rostise cuvântul cu voce tare până când Monck și Anne nu se întoarseră spre el la unison.

– Ce-i cu el? întrebă generalul.

– Cât de bine îl cunoașteți, generale?

– Suficient de bine cât să aibă încredere că nu am avut de-a face cu moartea lui Connor. El... Guvernatorul se opri brusc și întrebă apoi: E și James mort, cumva? Nu l-am văzut și nu am vești de la el de ceva vreme.

– Lady Stuart ne-a spus că Buchanan trăiește, zise Robert și nu rată faptul că Monck o strânse pe Anne ușor de mână.

– Asta e o veste bună. Lord Buchanan e un om bun, zise generalul și se întoarse spre Angus. Asta nu e are legătură cu răzbunarea. Buchanan nu mi-ar ataca niciodată oamenii. Inamicii mei și ai lui Stuart sunt aceiași. Claire știe unde poate fi găsit Buchanan? îl întrebă Monck pe Robert.

– Presupun că știe, zise Robert.

– Foarte bine, aș vrea să îi transmiți un mesaj. Spune-i că vreau să-l văd și să aflu de la el ce s-a întâmplat cu Connor.

– Desigur, fu Robert de acord. Dar, dacă pot să întreb, de ce nu i-ați trimis mai devreme o misivă, ca să-l întrebați despre asta?

– Pentru că nu știu unde se află armata de rebeli. Și, chiar dacă aș ști, nu aș trimite o misivă către un cunoscut rebel regalist. E mai sigur pentru toți cei implicați. De asta trebuie să apelez din nou la serviciile tale. Am nevoie de cineva de încredere. Mă vei ajuta și în privința asta și vei transmite mesajul?

Robert își îndreptă umerii.

– E ca și rezolvat.

Generalul aprobă din cap, apoi oftă, părând ușurat. Deși expresia îi rămase serioasă, îi zâmbi tânărului conte.

– Connor a luat asupra sa datoria de a afla totul despre lorzii din regat. În eventualitatea morții sale, voia ca surorile lui să se căsătorească cu bărbați de încredere. A aflat multe despre tine. Continuă, în ciuda privirii uluite a lui Robert. A aflat că ai rămas nepătat de politica din țară. Și că ești un bărbat diferit de bunicul și de unchiul tău. Mi-a spus că te-ai dovedit drept și fără prejudecăți și că toți cei pe care i-a întrebat despre tine au fost de acord că ții la onoare și la integritate mai presus de orice.

– Asta așa e, fu Angus de acord, cu un râgâit înfundat.

– De asta te-am ales ca să îl cauți, continuă generalul Monck. Și de aceea, când m-a rugat să le găsesc soți surorilor sale, te-am ales pe tine drept soț pentru Lady Claire Stuart – desigur, când chestiunea va fi rezolvată.

Robert rămase absolut nemișcat pe scaun. Undeva, dincolo de percepția lui, îl auzi pe Brodie chicotind și rostind o înjurătură cu totul nepotrivită pentru urechile lui Lady Anne. Îl auzi pe general vorbind neîndurător despre soartă și cum Dumnezeu, în marea Sa înțelepciune, îi adusese pe Claire și pe Robert laolaltă când nimeni nu o putea găsi. Simți cum privirea i se îndreptă spre Anne. Ochii ei îl priviră, mari și tandri, buzele fiindu-i curbate într-un zâmbet aproape înțelegător. Avea să-l bată pe mână și să-l asigure că nu urma să fie nefericit căsătorit cu sora ei războinică?

– Nu! sări Robert de pe scaun.

– Poftim? întrebă Monck nedumerit.

– Lady Stuart nu e...

Robert se uită la Anne.

Neplăcerea ei la refuzul lui aspru era vizibilă în expresia nemascată. Era pe cale să o insulte, fie și indirect, și asta îl necăjea.

– Ea îi urăște pe susținătorii parlamentului, milord. Mă va refuza, și eu...

– Îi vei câștiga inima, nu mă îndoiesc de asta, încheie Monck ferm, dar blând. Lady Stuart are nevoie de un soț răbdător și lipsit de prejudecăți. Mi-ai spus la un moment dat cum ți-ai învățat sora să lupte și că ești familiarizat cu femei care aleg să mânuiască sabia mai degrabă decât mătura. O poți face pe Claire să înțeleagă că, deși îi apreciezi sabia, ea nu e necesară.

– Doar ca s-o folosească împotriva mea, bombăni Robert mai mult pentru sine.

Generalul râse.

– Știu că e teribil de încăpățânată. Tatăl ei se plângea adesea de asta. De aceea are nevoie de un bărbat care poate să o conducă cu mână fermă, dar dreaptă.

Nu. Robert își trecu mâna prin păr. Nu voia să se căsătorească cu o femeie pe care trebuia să o îmblânzească și care l-ar urî în fiecare zi a vieții ei pentru că încerca să facă asta. Și, la naiba, era convins că Graham începuse să o placă. Cum avea să-i explice celui mai bun prieten că nu trebuia să se mai îngrijoreze din pricina lui James Buchanan, pentru că Claire era a lui? Dumnezeu să-l ajute, nu o voia.

– Milord, mă tem că acel bărbat nu sunt eu.

– Nu vă place de sora mea?

El clipi văzând încruntarea lui Anne, se uită la expresia severă a buzelor ei. La naiba, cum putea să răspundă la asta?

– Nu, milady, ea nu mă place pe mine.

Expresia și vocea ei se îmblânziră în timp ce se uita la el. Ochii ei îi studiară chipul, umerii și restul corpului înainte să-și ferească privirea cu o ușoară îmbujorare.

– Oare ce ar putea să nu-i placă la dumneata, milord?

Înainte ca Robert să aibă șansa de a răspunde, deși era convins că singurele cuvinte care i-ar fi ieșit pe gură ar fi fost cele de devoțiune față de ea, generalul Monck se ridică de pe scaun.

– O să îmi prezint decizia în fața parlamentului de îndată ce va fi restaurat – și va fi –, și știu că veți fi toți în siguranță. El păși în jurul mesei și puse mâna pe umărul lui Robert. Fă asta pentru

Scoția, Lord Campbell! Crede-mă că, dacă nu din alt motiv, pentru că e pentru binele ei și al regatului să te căsătorești cu ea.

Robert nu reuși să răspundă sau să întrebe ce însemnau cuvintele guvernatorului. Mai era un singur lucru pe care voia să-l știe în acest moment. Monck spusese că avea să prezinte deciziile parlamentului. Mai multe decizii. Ce mai voia să prezinte?

Cu inima grea, așa cum nu și-o mai simțise de când descoperise că bunicul său era un torționar nebun, el își îndreptă privirea șovăitoare spre Monck.

– Și Lady Anne? Cu cine se va căsători?

Generalul se întoarse spre ea și îi întinse mâna.

– Ei bine, această frumoasă nestemată nu va fi dată decât comandatului lui Connor care este prietenul său loial, desigur.

Robert scrâșni din dinți și, pentru prima dată în viață, simți că voia să ucidă pe cineva.

James Buchanan.

Capitolul 11

Așa cum nici pe tine nu te-am putut salva.

Când începu să se lase noaptea, Claire își frecă brațele dezgolite ca să le încălzească și se uită spre orașul aflat în depărtare. Din poziția ei – de fapt, din oricare poziție și în oricare direcție – putea vedea fortăreața veche din Edinburgh, iluminată de mii de torțe, înălțată spre ceruri, de parcă ar fi stăpânit întregul pământ și pe toată lumea de pe el. Aproape pe toată lumea.

Pentru a suta oară, se blestemă că nu se dusese cu Robert și cu cei din clanul MacGregor ca s-o aducă înapoi pe Anne. Dacă erau toți morți, uciși de generalul Monck și de puternica lui garnizoană? Dacă Robert o trădase și ședea împreună cu Monck chiar acum, bând și râzând, în timp ce ea aștepta în întuneric, înghețată de frig? La urma urmei, el era un susținător al parlamentului. Și dacă Monck, recunoscător pentru loialitatea lui Robert, îl căsătorea cu Anne chiar în seara asta? Oh, Doamne, nu ar exista stâncă suficient de mare în Scoția ca să îi ascundă de furia ei.

– O să sosească în curând.

Vocea melodioasă, profundă pe care o auzi peste umărul ei o luă pe nepregătite, dar nu se întoarse, ca el să nu vadă teama din ochii ei. Și cum rămânea cu Graham Grant? El chiar avea încredere în Robert și în cei din clanul MacGregor să ducă asta până la capăt? De ce îl ascultase și îl lăsase să o rețină de la sarcina ei? De ce naiba nu ar trebui să-i taie afurisitul de gât pentru că îi rupsese mânecile de la cămașă?

– Dacă sunt toți morți?

Chicotul ușor pe care-l simți lângă clavicula ei îi trimise un fior de căldură prin tot corpul.

– Monck nu e atât de nesăbuit să înceapă un război cu Callum MacGregor pentru că i-a ucis oamenii și pe fratele iubitei lui soții.

El era prea aproape. Căldura catifelată a respirației sale trecu peste pielea ei, și ea închise ochii, savurând straniul confort pe care i-l oferea. Putea să simtă corpul său puternic cum îl încadra pe al ei. Mirosul de lemn de foc și o urmă de ceva atractiv, masculin, care o făcu să tânjească să se întoarcă spre el ori să fugă în cealaltă direcție.

– Haide, Claire, zise el și o atinse pe braț, mângâindu-i pielea dezgolită. Ți-e frig. Vino lângă foc! Totul va fi bine. Hai și stai lângă mine!

Ea ar fi putut să refuze dacă el nu ar fi apucat-o de mână și nu ar fi tras-o blând spre el. În realitate îi pica bine o pauză de la grijile ei. Cu toate astea, când se așeză, constată că ea se întorcea mereu spre drum, căutând un semn că s-ar apropia sora ei. Tresări la sunetul unei creaturi care alerga prin tufișuri.

– Ai luptat alături de Connor?

– De multe ori, răspunse ea, răsucindu-și gâtul să se uite în spate.

– Și el nu era îngrijorat din pricina ta?

Acum, ea se întoarse spre el, cu buzele țuguiate de indignare.

– De ce să fi fost? Pentru că sunt femeie?

El ridică un colț al gurii într-un zâmbet care îi făcu lui Claire inima să o ia razna, în timp ce ochii lui îi studiau trăsăturile.

– Pentru că putea să te piardă. Deși mă bucur să știu că nu ai uitat ce ești.

Cum putea uita când el o făcea să simtă asta de fiecare dată când se uita la ea? Când înfrunta un dușman, știa exact ce trebuia să facă. Dar aici, singură cu Graham, era nesigură de cele mai simple lucruri, ca, de pildă, unde să-și țină mâinile. Ea își desprinse privirea de la el și se uită spre foc.

– Dar nici eu nu am uitat ce ești tu.

– Un bărbat? Vocea lui era profundă, tachinatoare, în timp ce-și îndoia genunchii și își sprijinea coatele pe ei. Un ticălos...

– Un ticălos nepăsător, murmură ea spre flăcări, mult prea conștientă de prezența lui.

Începea să transpire.

– Nu sunt atât de nepăsător, Claire.

Ea ridică din umeri, dar își îndreptă privirea spre el.

– Crezi că femeile există doar pentru plăcerea ta.

El râse, și ei i se păru uimitor cât de sincer părea când făcea asta.

– Atunci, negi că ar fi așa? întrebă ea.

– Nu, nu neg. Nici nu îmi pare rău. M-am născut ca să lupt. Tatăl meu a stat alături de Dougal MacGregor în timpul atrocităților suferite de clanul său din toanele regelui Iacob. Am devenit bărbat văzând în jur doar vărsare de sânge și lupte. Am văzut lucruri care mă bântuie. Nu neg că sunt în căutarea plăcerii oferite de femei, care mă ajută să uit.

– Nu voi fi una dintre aceste femei.

– Nu e adevărat, Claire. Profunzimea vocii lui îi atrase din nou privirea spre el. Îmi oferi plăcere și doar când te privesc.

La naiba, de ce trebuise să spună asta? O tenta să îi zâmbească asemenea unei netoate îndrăgostite. Să-l ia naiba, dar el ar spune orice ar vrea să audă o femeie, ca să o atragă în patul lui.

– Pariez că ai lăsat un șir de femei îndurerate de la Skye până la Edinburgh.

– Iar eu pariez că mulți dintre oamenii fratelui tău au pierdut un membru sau două în luptă cu tine acolo distrăgându-le atenția.

– Ești insuportabil, zise ea și se resemnă, cu un oftat.

– Ești căpoasă.

Ea îi aruncă o privire furioasă și apoi râse. O, el avea dreptate. Ea era căpoasă. Connor și Anne îi spuseseră asta de nenumărate ori. Dar, la naiba cu el, scoțianul ăsta era la fel de căpos ca ea. Puteau să continue așa toată noaptea, fără ca vreunul să cedeze fie și puțin.

Râsul ei dispăru când își aminti de Anne. Aruncă încă o privire îngrijorată peste umăr.

– Cu tine cum e, Claire? Tu ce faci de plăcere?

El se pricepea să o distragă de la îngrijorare. Se uită la el, așteptând să-i vadă rânjetul diabolic și gropițele care fuseseră create ca să facă o femeie să-și piardă mințile. În schimb, ea îl găsi privind-o cu o intensitate hipnotică. Respira ușor sacadat, de parcă tocmai s-ar fi oprit din alergat.

Ea se gândi la întrebare și apoi ridică dintr-un umăr.

– Exersez.

– Asta e tot?

El păru surprins și... ușurat. Când ea încuviință, el scutură din cap.

– Păcat! Ar trebui să râzi mai mult.

Pe toți dracii, ea se îmbujorase! Și simțea că ar vrea să chicotească. Ochii lui sclipiră în lumina focului, atingând-o, dezmierdând-o. Ea își feri privirea într-un efort de a-și calma inima care bubuia. Ridică o crenguță lungă și începu să aţâțe focul.

– Spune-mi cum de o fată din familie regală a ajuns să fie războinică. Vărul tău, regele, aprobă felul tău neconvențional de a fi?

Claire ridică privirea.

– Își dă seama că lupt ca să fie reinstaurat.

– Chiar și așa.

Ea continuă să aţâțe focul.

– Toată lumea din familia mea m-a privit pieziș, mai puțin Connor. A fost nevoie de ceva eforturi, dar sunt dedicată reinstaurării regelui în locul său de drept și îndepărtării dușmanilor lui Carol din Scoția.

– O cauză nobilă, zise el.

Claire îi simțea privirea asupra ei, în timp ce momentul de tăcere se lungea între ei.

– Nu există nici un bărbat în viața ta care să te ajute să-ți mai relaxezi nervii?

Crenguța se rupse la ea în mână.

– Nervii mei nu sunt încordați.

El se apropie mai mult de ea și întinse mâna, dându-i la o parte o bucăl de pe obraz.

Când ea își înclină fața, el nu își luă mâna, așa că se trezi cu obrazul ei în palma lui aspră.

– Și chiar dacă ar fi...

Vocea ei era subțire acum, joasă, iar buzele – dintr-odată uscate asemenea crenguței rupte din mână. Și le linse, și privirea lui se îndreptă spre gura ei.

– Un bărbat nu poate ajuta la relaxarea nervilor mei.

– Atunci, nu ai cunoscut bărbatul potrivit.

El se aplecă, îi puse o mână pe după ceafă și o sărută. Delicios. Minunat. Buzele lui o dezmierdară, le modelară pe ale ei cu atâta tandrețe, încât ea oftă în gura lui și se lăsă moale pe el. Limba lui nu prădui, dar o încântă cu o atingere umedă. El zâmbi când ea își ridică o mână spre pieptul lui și se prinse de tartanul lui; apoi, deschise gura să o revendice și mai mult, în timp ce valurile pasiunii se abăteau asupra amândurora.

– A, la naiba, știam eu că nu poți avea încredere în ticălos în preajma ei.

Claire se trase auzind vocea lui Brodie deasupra ei. În spatele lui, sora ei stătea călare pe un cal de un cenușiu palid și, în loc să îi întoarcă lui Claire zâmbetul vesel al regăsirii, ea se răsuci spre Robert, părând gata să izbucnească în plâns.

– Anne!

Claire alergă spre ea, dar Robert era deja acolo, ca să o ajute să descalece.

În secunda în care picioarele lui Anne atinseră pământul, Claire o trase în brațele ei.

– Ești bine? Te-a tratat Monck prost?

Înainte ca sora ei să poată răspunde la întrebări, Claire o trase din nou în brațe.

– Slavă Domnului că ești aici cu mine!

Ea se uită la Robert peste umărul lui Anne, se desprinse de ea și își aruncă brațele în jurul gâtului său.

– Mulțumesc, Robert. Ești rănit?

Se trase înapoi ca să îl studieze și pe el. Când el o asigură că erau cu toții bine, ea îi luă mâna lui Anne și o sărută.

– Am fost așa îngrijorată pentru tine.

– Așa cum și eu am fost pentru tine, Claire, răspunse Anne, dar se uită dincolo de ea, spre Graham. El cine e?

Dintr-odată, Claire se simți ca un copil prins că se juca în cocina porcilor. Fără să se uite la el, pentru că știa că probabil arăta la fel de ciufulit ca ea, îi spuse lui Anne numele. Ea percepu vag salutul blând al lui Graham, și se părea că Anne era chiar și mai puțin interesată.

– Claire, zise ea încet, Lord Campbell...

– I-am dat vestea tristă despre moartea fratelui tău, interveni Robert, întrerupând-o. Puse o mână peste a ei, dar, când vorbi din nou, i se adresă doar lui Anne. Mă rog să nu fiu motivul altei vești triste în seara asta.

Anne se uită la el și încuviință din cap, apoi se întoarse spre Claire cu lacrimi în ochi.

– Haide, spune-mi ce s-a întâmplat cu fratele nostru.

În timp ce ele se duseră împreună la foc și se așezară, Graham îi zâmbi lui Robert și porni spre el. Brodie îi tăie calea mai întâi, se încruntă la el, bombăni ceva neinteligibil și dispăru în întuneric.

Cu brațele desfăcute, Graham îi aruncă lui Angus o privire nedumerită.

– Ce-a fost asta?

– Graham, răspunse Robert în schimb, trebuie să discut ceva cu tine.

Graham se încruntă văzând expresia ușor îndurerată de pe fața prietenului său și, auzind tonul serios al acestuia, se îndreptă spre el.

– Ce s-a întâmplat?

Robert așteptă ca restul să se răspândească, iar, când rămaseră în sfârșit singuri, îl trase pe Graham mai aproape.

– Eu... se uită spre femei și apoi începu din nou. Ții la ea?

– La cine?

– La naiba! Acum, Robert se uita urât la el. La Claire. Ții la Claire? O sărutai. Aș vrea să știu dacă înseamnă ceva pentru tine.

– De ce? întrebă Graham, aruncându-i o privire mijită.

Știa că Robert voia să-i găsească o femeie, căreia să-i dăruiască inima. Îl bătuse la cap destul pe tema asta, dar de data asta era diferit. Robert era agitat, înfuriat... deznădăjduit. Graham se uită la luminile sclipitoare ale castelului Edinburgh în depărtare și dintr-odată expresia i se înăspri.

– De ce vrei să știi? Monck a promis-o altcuiva?

– Da. Prietenul său își trecu mâna prin păr de parcă ar fi vrut să smulgă fiecare șuviță. Le-a promis pe amândouă, cu aprobarea fratelui lor. Anne trebuie să se căsătorească cu James Buchanan.

Graham se uită peste umăr spre locul unde stătea Claire, cu coada ei lungă, blondă, împletită adunată la spate. Strânse din maxilar, amintindu-și moliciunea părului ei când i-l dăduse de pe obraz ca să îi poată vedea chipul mai bine. Gustul ei adăsta pe gura lui, pe limba lui. Amintirea râsului ei îi invadă gândurile ca un avertisment că nu avea să uite acest sunet niciodată.

– Și Claire. Cui i-a promis-o pe Claire?

Poate că reușea să-l găsească pe ticălos și să-i înfigă pumnalul în gât.

– Ții la ea?

Apucându-l pe Robert de tunică, Graham îl trase lângă el.

– Rob, nu te-am lovit niciodată, dar jur în fața lui Dumnezeu că o s-o fac dacă nu îmi răspunzi. Cui i-a promis-o pe Claire?

– Mie!

Robert îl împinse de lângă el. Adăugă apoi pe un ton și mai dezmădăduit decât îl auzise Graham vreodată:

– Mi-a promis-o mie.

Preț de câteva clipe, Graham rămase pur și simplu pe loc, fără să-i vină să creadă ce auzise.

– Îl vei refuza.

– Am încercat. Graham, e guvernatorul. Cuvântul lui e lege.

Robert își îndreptă privirea spre Anne. Trebuia să o facă să înțeleagă că a o refuza pe sora ei nu era o insultă, iar apoi avea să...

– Eu voi...

– Ai încredere în el și vei face ce poruncește?

Ochii lui Graham aruncau flăcări. Expresia lui devenise atât de întunecată și de dură, că, pentru o clipă, Robert fu sigur că acest bărbat, care îi salvase viața de nenumărate ori, avea să îl ucidă pe loc.

– Da, am încredere în el, dar, dacă tu ții la ea, mă voi întoarce la Monck chiar acum și voi refuza. Nu-mi pasă...

– Ba îți pasă, îl întrerupse Graham cu colțurile rigide ale feței dizolvate în resemnare. Uiți că te cunosc prea bine, frate. Legea înseamnă mult pentru tine.

– Da, așa e. Dar fericirea ta înseamnă mai mult.

Graham zâmbi, deși simțea că tocmai fusese lovit direct în plex. Ea îi era promisă lui Robert. Nu avea să poată fi niciodată a lui. Și, la naiba, chiar voia să fie? Nu! Ea îl fermeca. Era curios cum ar fi în pat. Atâta tot, nimic mai mult. Nu avea să își lase prietenul să se întoarcă la castel și să își piardă integritatea, poate chiar mai mult decât atât, refuzându-l pe guvernator. De ce i-ar păsa cu cine se căsătorea? Nu voia ca o femeie să plângă din pricina lui de fiecare dată când trebuia purtată o luptă. Deși Claire probabil ar vrea să i se alăture. Asta era, într-adevăr, un gând înspăimântător: să o vadă pe femeia iubită sângerând pe câmpul de luptă. Scuturâ din cap ca să-și limpezească gândurile. La naiba! De ce se gândea în termeni de iubire la ea?

– Sigur că nu țin la ea. Vei face ce spune legea. El știa că pentru Robert nu exista altă opțiune. Ea nu înseamnă nimic pentru mine.

– Ești sigur? întrebă Robert, în continuare îngrijorat.

– Da, îl asigură Graham, afișând un zâmbet de cuceritor. Ai salvat-o de mine, Rob.

– Foarte bine, atunci.

Robert nu părea ușurat.

– Nu vreau ca ea să știe încă. Nu va crede niciodată că fratele ei a promis-o unui susținător al parlamentului. Nu va face decât să o convingă că Monck minte. S-ar putea să o ia pe Anne și să fugă.

– Există posibilitatea ca Monck să te înșele.

Robert încuviință din cap, dar arăta și mai rău decât înainte când continuă:

– Ar fi bine să nu-i spunem nici despre logodna lui Anne. Cel puțin, nu până când nu îl întâlnim pe Buchanan. Am să-i transmit un mesaj din partea generalului. Monck are încredere în el, dar eu nu știu dacă am. De ce ar fi Connor Stuart de acord să își cedeze sora și pământurile unui susținător al parlamentului și nu prietenului său apropiat?

Mai vorbiră o vreme despre întâlnirea cu Monck și apoi, când nu mai rămăsese nimic de spus, Graham se îndepărtă. Nu se întoarse însă lângă foc. Trebuia să și-o scoată pe Claire Stuart din minte. Ea era promisă unui bărbat pe care îl privea ca pe un frate, iar Graham nu l-ar trăda niciodată.

Trebuia să și-o scoată din minte.

Nu ar trebui să fie foarte dificil. Ea nu însemna nimic pentru el. Absolut nimic.

Capitolul 12

Cine l-a văzut pe marele războinic înveşmântat în gheaţa iernii? Din păcate, a pierit! Şi totuşi, trăieşte!

Când se întoarse în tabără, mai târziu în acea seară, Graham ştia că era condamnat. Nu putea să îşi ia gândul de la ea. Nu putea să se oprească să se uite la ea, să îi urmărească fiecare mişcare, să îi asculte fiecare cuvânt rostit către sora ei – către Robert. Părea să fie mai blândă, mai puţin în gardă cu Anne din nou lângă ea. Când ea zâmbea, el simţea de parcă cineva îi băga un cârlig în burtă. Ce îl apucase? Niciodată în viaţa lui nu lăsase o fătucă să îl afecteze în felul ăsta. Îşi promisese cu mult timp în urmă că nu avea să o facă. Cum putea să-şi dăruiască vreodată inima unei fete ştiind că, de fiecare dată când pleca la luptă, risca să nu se mai întoarcă? Ştia ce durere provoca asta. O văzuse, o trăise când tatăl lui murise şi mama lui plânsese până se topise de pe picioare.

Nu îi păsa de Claire Stuart. Dar o dorea. Da, asta era tot. O voia, şi ea era singura femeie pe care n-o putea avea. La naiba, de ce Robert? Dacă ar fi fost promisă oricui altcuiva, Graham ar fi luat-o, şi la naiba cu legea. Dar ea trebuia să fie soţia lui Robert!

Îşi trecu mâna peste faţă, uitându-se la ea dincolo de flăcări, vrând să o sărute, să o atingă, să o dezmierde, să-i strângă corpul lângă al lui şi să simtă dulcea cedare a capitulării ei, rotunjimile ei mulându-se pe părţile sale tari şi... Şi ce? Apoi, ce? Ce ar face după ce ar putea să o guste cu adevărat? Probabil acelaşi lucru pe care îl făcuse cu nenumărate alte femei: ar pleca. Ea era mult mai în siguranţă cu Robert, un bărbat care credea că toată lumea era născută pentru iubire, că în viaţă există mai mult decât lupte şi sex. Graham ştia că nu era aşa. Ştiuse dintotdeauna. Războiul era tot ce era sigur şi durabil în lumea asta. Viaţa era scurtă, şi iubirea – trecătoare.

Era mai bine să nu fie legat de nimeni care să-l facă să se îngrijoreze în privința morții. Îi era mai bine fără ea.

– Graham.

Robert îi distrase atenția de la conturul dulce al chipului lui Claire.

– Monck știa despre dispariția lui Connor, dar nu despre moartea lui.

– Cum poți să fii sigur de asta? îl întrebă Claire, ridicând privirea din foc. Ar fi putut să te păcălească și pe tine, așa cum a făcut-o cu fratele meu.

„Da", se gândi Graham. Și ce ar face Robert dacă ar fi păcălit de general? Ar sta alături de Claire când aceasta ar dori să-i ia viața generalului drept plată pentru trădarea sa?

– Claire, zise Anne încet, atrăgând atenția surorii ei. Am petrecut multe săptămâni în grija generalului Monck. Nu cred că l-a trădat pe Connor. Trebuie să fie mai mult aici decât ți s-a spus.

Recunoscător că mai era cineva care credea în nevinovăția lui Monck, Robert afișă cel mai cald zâmbet către Anne și apoi își îndreptă din nou, vinovat, privirea către Claire.

– Anne, fratele nostru a fost ucis pe drumul spre Londra, după ce primise vorbă de la guvernator să se ducă acolo! exclamă Claire când toată lumea se întoarse spre ea, așteptându-i răspunsul. Nu e destul ca să dovedească faptul că Monck e vinovat? Părinții noștri au fost trimiși la Londra și nu s-au mai întors. Oare Connor s-ar fi dus acolo dacă nu ar fi fost trimis de cineva în care avea încredere? Știi că am dreptate, adăugă ea, când Anne își plecă privirea spre mâinile împreunate în poală. Știind că există un preț pe capul lui, Connor a fost cât se poate de precaut.

– Atunci, Angus avea dreptate.

Claire îi aruncă o privire lui Robert.

– În ce privință?

– Au existat atacuri asupra oamenilor generalului de când a dispărut fratele tău. Dacă ai dreptate și generalul l-a trimis pe Connor la Londra ca să moară, altcineva în afară de tine știe acest lucru. Cineva care-l vrea mort din pricina asta.

– Și cine crezi că se află în spatele acestor atacuri?

Claire își înclină capul la atingerea blândă a lui Anne pe mâna ei.

Graham surprinse comunicarea subtilă dintre ele. Dintr-odată, ochii i se îndreptară spre basca prinsă în centura lui Claire. Să fi fost ea oare? Ea intenționa să îl ucidă pe Monck când ajungea la Edinburgh. Ar fi chiar așa nesăbuită încât să atace un regiment format din oamenii guvernatorului?

– Nu îmi vine în minte decât o singură persoană, zise Robert.

– Așa e, fu Graham iute de acord. Dacă fusese Claire, el avea să o protejeze cu orice preț. Dragul prieten al lui Connor.

– James? întrebă Anne uluită și apoi scutură din cap.

Dar Claire fu cea care, observă Graham cu o înțepătură de gelozie, sări imediat în apărarea lui.

– James nu e în spatele atacurilor asupra oamenilor lui Monck.

– De unde știi? întrebă Angus.

– Știu, pur și simplu. Va trebui să ai încredere în privința asta. Oamenii lui Lambert sunt aici, în Scoția. Amândoi i-ați văzut în dimineața aceea. Ea se întoarse spre Robert. I-ai spus lui Monck că sunt pe aici?

– Da, admise el încet. Și nu a părut deloc mulțumit.

– Iată, deci. Vedeți? insistă Claire. Oamenii lui Lambert au atacat.

– Da, oamenii lui Lambert, adăugă Anne iute, aruncând o privire agitată spre sora ei.

– Nu știu ce să mai cred, le spuse Robert cu o oboseală care îi făcu glasul mai profund. Poate că totul se va lămuri când îl voi întâlni pe Buchanan. Ai vorbit despre Ravenglade. Unde e?

Atitudinea lui Claire se schimbă, și Graham nu se putu abține să nu se încrunte la speranța care îi făcu ochii să sclipească precum safirele. Îl iubea pe ticălos? Cumva, acest gând era mai tulburător pentru el decât ca ea să se căsătorească cu cel mai bun prieten al lui. Claire nu îl iubea pe Robert și probabil nu avea să îl iubească niciodată. Erau prea diferiți. Dar dacă inima ei îi aparținea lui Buchanan...

– Dacă îți spun, am cuvântul tău și al tovarășilor tăi că nu veți mai zice nimănui?

Ea nu avea de ales, era singurul mod prin care o putea duce pe Anne la James.

Când Robert îi jură, ea îi spuse și înălță și o rugă tăcută, în speranța că fratele ei avea să o ierte.

*

Claire călărea în tăcere alături de Anne în timp ce se apropiau de Stirling. O durea dosul, și dacă nu mânca în curând și altceva în afară de fructe de pădure, rădăcini și pâine tare ca piatra, avea să muște din brațul cuiva. Era obișnuită să stea în șa zile la rând, dar trecuseră săptămâni întregi în care nu mai simțise un pat sau măcar un afurisit de scaun sub ea! Pe măsură ce înaintau, starea ei de spirit devenea tot mai întunecată. Robert nu ajuta deloc situația, devenind dintr-odată foarte interesat de confortul ei și al lui Anne. Călărea lângă ele în timpul zilei și era alături de ele și noaptea. Claire era sigură că nu voia să o calce pe nervi cu întrebări nenumărate despre copilăria ei sau despre ce culori îi plăceau mai mult. Fu ușurată când Anne, în mod clar mult mai interesată să povestească decât ea, începu să îi răspundă la întrebări. Curând, râdeau amândoi și o lăsară în pace.

Certurile nesfârșite dintre Angus și Brodie MacGregor nu o deranjau așa tare ca pumnii pe cere și-i împărțeau cu fiecare ocazie care se ivea. Aprecia bărbații luptători, dar cei doi erau prea mult. În timp ce timpul trecea, fețele lor erau tot mai umflate și mai învinețite, și ea începu să se îngrijoreze cu privire la cum avea să se descurce James cu ei.

Planurile ei de a se refugia la Ravenglade nu se schimbaseră. Într-adevăr, era mai hotărâtă ca oricând să se îndepărteze de adevărata cauză a îmbufnării ei: bărbatul care călărea acum în fața ei.

De când plecaseră din Edinburgh, Graham abia dacă îi adresase un cuvânt, și acesta fusese mai degrabă un mormăit. Se terminase cu zâmbetele senzuale iritante. Se terminase și cu orice urmă de umor față de oricine. Când îi surprindea privirea, el se uita în altă parte, deși de multe ori în timpul zilei îi simțea privirea asupra ei. Nu o căuta când își odihneau caii sau făceau tabără pentru noapte. De ce se schimbase și de ce o înnebunea asta?

Când se opriră în cele din urmă la un han, ea se gândi că ar putea avea șansa de a vorbi cu el, deși se ura pentru că voia să o facă.

– Ce gândești despre el?

Claire clipi și își luă privirea de la Graham, care descăleca, și se uită la sora ei.

– Aș vrea să pornesc cu sabia spre el.

– Nu despre Graham. Anne o trase pe Claire de încheietură când aceasta se uită din nou spre el. Dar aș vrea să știu cum de reușește el să îți atâțe temperamentul fără să rostească vreo vorbă.

– Cine, atunci? întrebă Claire înainte ca sora ei să analizeze chestiunea mai profund.

Anne făcu semn cu bărbia cu gropiță spre Robert, care se apleca în șa ca să scoată ceva din partea cealaltă.

– Lord Campbell.

Privirea ei poposi pe pantalonii strâmți care i se întindeau pe coapse și pe posterior, și ochii i se întunecară de la un gri încețoșat la albastru furtunos. Începu să zâmbească, dar râgâi în schimb.

– Anne! se răsti Claire la ea, întrerupându-i privirea visătoare cu care îl urmărea pe Robert. E un susținător al parlamentului.

Când Anne îi întâlni privirea, Claire o studie un pic mai atentă.

– Ești beată, sora mea? Arăți beată!

– Am gustat un pic din licoarea dragului de Angus, zise Anne și ridică din umeri, aruncându-i surorii ei o privire îngrijorată.

Privirea ei melancolică se îndreptă din nou spre contele de Argyll, care îi înmâna hățurile unui băiat de la grajd.

– Uită-te la el, Claire! Nu e dușmanul nostru. Mărturisirea ei era temperată de un sentiment de urgență care îi stârni curiozitatea lui Claire. E bun și cu maniere blânde. Atent și inteligent. Nu ți se pare că e teribil de chipeș? Uită-te numai la forma lui, așa fin și de bine croit. Și ochii lui – ai mai văzut vreodată o combinație mai radioasă de auriu și căprui, plus gene lungi și dese?

Anne clipi cu ochii ei mari și luminoși spre ea.

– Pe toți dracii, îți place de el, șopti Claire, nefiind chiar atât de revoltată pe cât ar fi crezut că ar fi.

La urma urmei, Robert era extrem de plăcut. Pentru un susținător al parlamentului. Sora ei se îndreptă în șa, șocată.

– Nu! Nu m-aș gândi niciodată să-l iau... Închise brusc gura și își plecă privirea. Nu vreau decât să fii fericită.

– Sunt fericită, o asigură Claire în timp ce descăleca.

– Nu ești! Și e vina lui Graham Grant! Nu ar fi trebuit să-l săruți, Claire! Aruncă o privire plină de simpatie în direcția lui Lord Campbell și apoi înapoi la sora ei. Văd cum te uiți la el. Ești furioasă pentru că nu te-a mai sărutat o dată?

– Nu fi ridicolă, Anne. Și nu mă mai interoga cu privire la el. Îl urăsc. Îl disprețuiesc. Îmi doresc să nu fi...

Ea intră direct în el. Ridică privirea când mâinile lui o apucară de brațe ca să o oprească să cadă pe spate. Se uită la ea cu intensitate, fără să clipească, și pe ea o luă amețeala.

– Ai grijă pe unde mergi.

O ocoli și dispăru, lăsând-o pe Claire un pic uimită, un pic jignită și furioasă foc. Se gândi să arunce un blestem în urma lui, dar Anne o privea ridicând dintr-o sprânceană.

– Robert! strigă ea în schimb și porni după el spre han. Ajut-o pe sora mea să descalece!

Ea păși în mica tavernă, cu Brodie în fața ei, și își întinse gâtul pe lângă brațul brutei ca să vadă unde dispăruse ticălosul. Îl găsi pe Graham aproape imediat, pentru că era greu de ratat, așa înconjurat de o liotă de fete care chicoteau.

Claire se uită un moment la ele cu gura căscată, întrebându-se ce ar face ceilalți clienți dacă ea și-ar scoate pumnalul și l-ar arunca spre el. Cineva din spatele ei o împinse ușor, și ea se răsuci iute, uitându-se încruntată la Angus.

– Nu-ți dărui inima lui, fătuco. Acum, nici nu mai are rost.

Ea strânse pumnii pe lângă ea.

– Mulțumesc, Angus, dar inima mea nu e dăruită nimănui.

El îi aruncă o privire înțelegătoare, apoi plecă. Robert și Anne intrară și ei în han, râzând, așa cum făceau de obicei când erau împreună, ceea ce în momentul acela o făcea pe Claire să vrea să urle. Când Robert o văzu uitându-se urât la ei, se desprinse de lângă Anne și păru așa plin de remușcări, de parcă ea tocmai ar fi descoperit că el îi omorâse fratele.

– O să fac rost de camere, zise el, practic fugind de lângă ea.

„Ce naiba e cu el?" se întrebă Claire. Înnebuniseră oare toți?

– Cred că se teme de mine, îi spuse Claire lui Anne, văzând cât de iute dispăru Robert.

– Asta e absurd, pufni Anne. Nu te cunoaște încă suficient de bine.

Sora ei se uită în jur, apoi își întoarse privirea spre Claire.

– Nu te temi că cineva de aici te-ar putea recunoaște?

Claire era prea furioasă ca să se prefacă, așa că ridică din umeri.

– N-o să mă recunoască nimeni și, chiar dacă ar face-o careva, nu va trăi îndeajuns de mult cât să lanseze acuzațiile.

Anne scutură din cap spre ea, implorând-o din priviri când vorbi din nou:

– Am știut că ai fost tu când am auzit despre atacul asupra oamenilor guvernatorului. Connor n-ar vrea ca tu să faci asta.

– Connor e mort, iar eu îl voi răzbuna.

Claire plecă de lângă sora ei și se așeză cu Brodie și Angus la o masă din apropiere. După ce comandă o cană cu mied, continuă să se uite urât la Graham. Încercă de câteva ori să acorde atenție conversației din jurul ei, dar, de fiecare dată când una dintre fete se agăța de brațul lui și râdea, privirea ei țâșnea spre el, ochii ei aruncând fulgere.

De ce îl lăsase să o sărute din nou? Oare lipsa ei de experiență în arta sărutului îl dezamăgise atât de tare încât decisese că nu merita mai mult din atenția lui? O avertizase că era un desfrânat, iar ea era sigură, atât de sigură, că el nu o putea tulbura. Dar o făcea, la Hades cu el.

Profitase de un moment de slăbiciune al ei, când era îngrijorată pentru Anne, și o sărutase, apoi o aruncase deoparte. Ei bine, Anne era în siguranță acum, iar Graham Grant nu avea să mai vadă niciodată vreo urmă de slăbiciune la ea.

Cu coada ochiului, îl observă venind spre masa lor, cu o cupă în mână și o slujnică de la han agățată de brațul celălalt. Îl privi într-o tăcere clocotitoare cum se trânti pe un scaun și o trase pe slujnică în poala lui.

Ochii de un albastru palid ai femeii se opriră instantaneu asupra lui Claire, asupra cozii ei blonde, groase, împletite și asupra brațelor dezgolite. Mîji ochii și se uită la sabia din teacă, prinsă de șoldurile lui Claire.

– Ne-am mai întâlnit vreodată?

Claire zâmbi slab și își îndreptă privirea glacială spre pieptul generos al femeii, care se clătina sub bărbia acesteia.

– E greu de spus. Am cunoscut destule târfe, și sânii voștri arată toți la fel.

Brodie chicoti și Angus tuși în cana lui, dar Graham o țintui cu privirea. Ea se uită fix la el, sperând că el îi putea citi gândurile ca să știe că îl considera un porc.

– Lianne va servi la masa noastră în seara asta, zise Graham și își îndreptă zâmbetul fermecător spre femeia desfrânată care ședea în poala lui.

Să servească, într-adevăr, fumegă Claire. Își luă ochii de la ei când Robert și Anne ajunseră la masă. Se uită cum Robert așteptă ca sora lui să se așeze și apoi, arătând un pic nehotărât, luă scaunul gol de lângă ea și-l duse lângă Claire, unde se și așeză. Claire îi aruncă o privire nedumerită și își trase scaunul un pic mai aproape de Brodie, ca să-i facă mai mult loc lui Robert. Graham dădu pe gât ce rămăsese din băutură și împinse cana goală spre Lianne.

– Adu și niște mâncare, îi spuse el, împoldind-o ușor cu genunchiul. Ceva fierbinte.

– Am ceva care se pregătește special pentru tine, promise ea cu un gest insinuant înainte să plece. Ocoli masa și se aplecă peste umărul lui Robert. Am ceva și pentru tine, îngeraș.

Robert se foi inconfortabil și se uită pe sub gene spre Anne.

– Ai mai fost aici, așadar? îl întrebă Anne, încercând să pară indiferentă.

Dar sora ei știa mai bine. Zâmbetul încordat pe care Anne i-l oferi contelui o trăda.

Claire ar fi vrut să-l pocnească pe Robert. Chiar dacă ea privea cu ochi buni faptul că Anne îl plăcea, dacă el o aducea pe slujnica aceea în patul lui, avea să răspundă în fața ei dimineață.

– Nu, nu am mai fost... *acolo*, nu, se grăbi Robert să o asigure.

– Încă te păstrezi pentru marea iubire, ei, Rob? râse Brodie, nemilos cu castul conte.

Claire îi trase un ghiont în coaste.

– E o aspirație nobilă spre care toți ar trebui să tindă, zise ea și își mută privirea spre Graham. Nu e ceva pentru care să fie luat la rost.

Graham îi oferi un zâmbet indulgent, care în mod evident lua în râs inocența ei.

– Unii s-ar putea gândi că e o aspirație nobilă să satisfaci o fată în pat.

Lupta care se pregătea de mai multe zile deveni evidentă în mișcarea arcuită a sprâncenelor și în freamătul ușor al nărilor ei.

– Și sunt alții care văd ca o ratare faptul că un ticălos trebuie să exerseze mereu ca să devină un și mai mare ticălos.

El râse, de parcă ar fi știut mai bine și de parcă vorbele ei nu l-ar fi deranjat. Dar nu vorbi cu ea și nici cu altcineva, până când nu se ridicară toți să se retragă, ceva mai târziu.

Pe scări, el opri o slujnică durdulie, cu părul roșu, care trecea pe lângă el.

– Trimite-o pe Lianne la mine!

Claire se uită peste umăr la el în timp ce urca scările în spatele lui Anne. N-avea decât să își facă de cap cu târfa aia. De îndată ce ajungeau la Ravenglade, Claire avea să scape de el. Pe toți dracii, se gândi ea, împiedicându-se de o treaptă, abia aștepta.

Capitolul 13

Trădat. Trădat de prietenul său. Nu există ofensă mai mare. Nu există tristeţe mai mare.

Claire stătea întinsă, trează, gândindu-se la Graham, o oră mai târziu – şi încă o oră după aceea. De fiecare dată când închidea ochii, îl vedea zâmbindu-le femeilor din tavernă – şi Liannei. Ce era cu ea? Nici măcar nu-i plăcea de el! Era arogant, nerafinat, îngâmfat. Susţinea că era prieten cu regalişti şi susţinători ai parlamentului deopotrivă, fără altă pasiune care să-i inspire inima în afară de propria plăcere. Plăcerea lui...

Oare o sărutase pe Lianne acum aşa cum o sărutase pe ea? Claire se ridică în pat şi bătu cu pumnul în saltea. Îşi dădu părul lung la o parte de pe faţă şi, atentă să nu o trezească pe Anne, se dădu jos din pat. Ce rost avea să stea întinsă aici toată noaptea, chinuită de imagini care o înfuriau? Voia să bea ceva. Da, o cană cu mied cald ar ajuta-o să doarmă. Cei mai mulţi clienţi fie plecaseră, fie erau în pat – distrându-se cu târfe languroase. Ea era sigură că nu avea să dea peste nici unul dintre ei, dar îşi ascunse totuşi pumnalul în pantaloni, pentru orice eventualitate.

Ieşi pe vârfuri din cameră şi se îndreptă încet pe scări în jos, spre tavernă. Focul din şemineu încă ardea, iluminând mesele, cele mai multe goale. Mai erau doi clienţi, tolăniţi pe scaune, beţi turtă. O slujnică oacheşă şedea într-un scaun lângă foc, frecându-şi picioarele, în timp ce hangiul şedea vizavi de ea, numărând câştigul zilei. Amândoi ridicară privirea când ea intră.

– Dacă vrei ceva de băut, întoarce-te mâine-dimineaţă, strigă hangiul.

Fata îi trase un şut uşor cu piciorul şi făcu semn spre altă masă, ascunsă într-un colţ, unde lumina nu ajungea.

Claire îi urmă privirea și se opri brusc în clipa când Graham se ridică din umbră, cu privirea ațintită asupra ei.

– Ce s-a întâmplat? Ce faci aici?

Ea ridică din umeri și se îndreptă spre el.

– N-am putut să dorm, și m-am gândit că o cană de mied m-ar ajuta.

El își luă timp să o studieze, de la picioarele goale la coama de păr care îi cădea în cascadă pe brațe. În lumina slabă, ea observă că el își încleștă maxilarul. Își înclină capul. N-avea decât să fie furios că îi întrerupsese... Se uită în jur după Lianne.

– Ai terminat deja?

Ea se asigură că din tonul ei răzbătea destul dispreț ca el să-l audă. Dacă o făcuse, el nu arătă nimic, ci se așeză la loc pe scaun.

– Du-te înapoi la culcare, Claire!

– Ce faci aici de unul singur? întrebă ea ignorând porunca rigidă și trase un scaun lângă el.

– Mă rog.

Ea scoase un sunet ca un răset și îi luă cana, ducând-o la nas. Bere. Luă o gură și simți ochii lui asupra ei, pătrunzători și arzători – și mai era ceva ce îi punea simțurile pe jar.

– Spune-mi, începu ea fără să se uite la el, pentru ce se roagă un bărbat ca tine?

– Pentru o femeie ca tine.

Ea ridică privirea spre silueta lui ascunsă în umbră. Își dorea să-i fi văzut trăsăturile, ochii, gura. Zâmbea, o lua peste picior? Nu, vocea lui era profundă și groasă, fără aroganța tachinatoare cu care o obișnuise.

– Ca mine?

Vocea ei suna răgușită și neliniștită chiar și în urechile ei.

El se aplecă spre ea, chipul lui frumos ieșind din umbră și umplându-i câmpul vizual.

Basca era așezată pe masă și buclele lui de bronz erau libere să i se legene peste frunte. Sfinte, era periculos să fie așa aproape de el. Ochii lui străluceau de o foame care o făcu să se teamă pentru virtutea ei ori să vrea să i-o dea ca să facă orice dorea cu ea.

– Da, ca tine. Îmi stârnești pasiunea ca nimeni...

– Ești beat, zise ea când respirația lui caldă căzu peste obrazul ei.

El strânse din dinți și se retrase.

– Da, și în pericol să îmi trădez un bun prieten.

– Despre ce vorbești?

În loc să îi răspundă la întrebare, el termină berea din cană și o trânti la loc pe masă.

– De ce te plimbi la ora asta din noapte prin han, arătând așa?

– Așa cum? întrebă ea, fără să-i placă schimbarea lui de ton.

– De parcă ai fi în căutarea unei tăvăleli bune?

Dacă i-ar fi văzut bine fața, l-ar fi pălmuit.

– Te avertizez acum, zise el aproape mârâind spre ea. Du-te înapoi în pat, altfel s-ar putea să găsești ceea ce cauți.

Ea se uită în jur, apoi își îndreptă ochii albaștri strălucitori spre el.

– Aici, nimeni nu e o amenințare pentru virtutea mea, Grant. Tu cu atât mai puțin.

Fără avertisment, el sări de pe scaun și o trase și pe ea. Ea îl lovi cu pumnii în umeri în timp ce el se aplecă, îi puse un braț în jurul taliei și pe celălalt sub genunchi și o ridică în brațe.

– Pune-mă jos imediat! țipă ea, în timp ce el se îndrepta spre scări, abia ostenindu-și vreun mușchi în timp ce ea se lupta să scape.

Claire rămase nemișcată. Oare ar încerca să o violeze?

– Graham! îl avertiză ea cu buzele strânse în timp ce el o ducea pe scări în sus. Am un pumnal la mine. Nu mă obliga să-l folosesc împotriva ta.

– Ținteşte spre inimă, fătuco, zise el fixând-o cu privirea. Pentru că am impresia că m-a trădat.

Inima lui? Doamne sfinte, ea nu voia să-l omoare! Și de ce i-ar spune așa ceva? Ce naiba voia să însemne? Avea ceva de-a face cu el singur în tavernă și nu undeva tăvălind vreo servitoare? Ea se uită la el, și, preț de o clipă, expresia lui se înmuie, și el se uită blând la ea, după care își feri privirea, strângând din dinți.

Voia să o sărute. Vedea asta în privirea lui, împreună cu forța pe care o folosea ca să se abțină de la a o face. Inima îi tresăltă în piept, și ea se temu că înnebunise de tot. Voia ca el să o sărute, să vrea să o sărute! El se oprise cu bună-știință din a încerca să o mai seducă. Dar asaltul său asupra simțurilor ei și asupra fiecărui gând conștient devenise mult mai periculos ca înainte. Pentru că era tăcut, gânditor și, înțelegea ea acum, foarte reținut. Dar de ce? De ce să se forțeze să-i reziste? Și de ce asta îl făcea atât de al naibii de irezistibil?

Când ajunse la etaj, el o puse jos, fără să știe care era camera ei, și se întoarse să plece.

– Du-te înapoi la culcare!

– Asta e tot? izbucni ea, înainte să se poată opri.

El se opri atunci, cu umerii lați încordați de atâta tensiune în timp ce se întorcea încet spre ea.

– Ce altceva ai vrea să fac?

Să facă? Ea se gândea mai mult la a spune ceva, dar dintr-odată fu inundată de o sumedenie de imagini cu lucruri pe care i-ar plăcea ca el să le facă. Niciodată nu-i păsase prea mult de cum ar trebui să gândească „o lady adevărată", și ăsta era un lucru bun, pentru că imaginile erau destul de indecente. În loc să îi răspundă, ea pur și simplu se uită fix la el, întrebându-se când începuse să gândească la un nivel atât de primitiv.

– Claire. El îi rosti numele de parcă era chinuitor să îl simtă pe buze, apoi parcurse distanța dintre ei dintr-un singur pas mare.

O strânse în brațe și o ridică, lipind-o de trupul lui ferm, și își lăsă fața spre a ei, dar numai respirația lui caldă îi atinse pielea.

– Te lupți ca să nu-ți pierzi țara, când viața ta nici măcar nu îți aparține. Un mușchi din maxilarul lui se mișcă de parcă el s-ar fi luptat cu sine însuși. Aș lupta ca să o câștig înapoi pentru tine dacă ar fi la mijloc oricine în afară de el.

Se îndepărtă în tăcere, lăsând-o pe Claire cu nevoia dureroasă de a porni după el. Ce era la acea atingere furioasă, la tonul răgușit al vocii lui, de o făceau să creadă fiecare cuvânt pe care-l rostea?

Și la ce naiba se referise?

Graham ieși ca o furtună pe ușa din față a hanului și se avântă în noapte fără să-i pese de ce putea să-l aștepte în umbre. Nici om, nici animal nu ar fi supraviețuit acum unei confruntări cu el. Blestemă când ridică mâna să-și împingă basca pe spate și constată că nu era acolo. Își trecu degetele prin păr și lovi o insectă care zbura în direcția lui. Panica se ridică asemenea mareei, lovindu-i plămânii. Nu avea cum să țină la ea. Nu era posibil. Lui îi plăcea viața lui așa cum era: aspră și uneori sângeroasă și cu o femeie caldă sub el când și când, ca să-i amintească de ceva mai blând. Asta era tot ce îi trebuia. Tot ce voia. Sau?

Intră în pădure, cu un blestem pe buze. Ce simțea pentru ea era doar dorință. Da. Nu, era mai mult decât atât. Ținea la ea. Asta era tot. Îi plăcea cum arăta, cum vorbea, gândea, săruta.

„La naiba!"

Ar fi trebuit să o ia pe Lianne în seara asta. Ar fi fost dovada că inima nu-l trăda după toți acești ani. Acum, rămăsese tremurând ca... ca o fătucă! O, Doamne, de ce trebuia să fie Robert? Dacă i-ar fi fost promisă lui Buchanan, el s-ar culca cu ea și și-ar scoate-o din minte. Nu, știa că, dacă o avea, avea să o vrea din nou și din nou. Și apoi, avea să fie condamnat pe câmpul de luptă.

Găsi un stejar gros, își desfăcu tartanul și-l întinse pe jos. Se uită în jur la ferestrele slab luminate ale hanului. Nu avea încredere în el să stea sub același acoperiș cu ea. Da, se gândi jalnic, deja își pierduse controlul asupra voinței. Ce avea să îi ia ea în continuare?

„Nu are să mai ia nimic. Ar fi ca și cum m-aș preda oricărui dușman în luptă. Nu voi fi trădat", îi spuse el propriei inimi, care se mai liniștise, și închise ochii. „Și nici nu-mi voi trăda prietenul."

Capitolul 14

Nu există dușman mai periculos decât cel care evită bătălia, dar își dorește cu ardoare premiul.

Graham decise că lupta cu adversarul nu făcea decât să-l tenteze să îi sărute insolența de pe gură. Așa că se ținu în continuare departe de ea. Asta nu însemna că nu o privea. Ea îl surprinsese doar de două ori, și în ambele ocazii el jurase să nu se mai uite la ea. Dar ochii îi erau atrași spre ea fie că vorbea, fie că rămânea tăcută. Nopțile erau cele mai chinuitoare, când ea ședea alături de Anne, cu chipul ei frumos iluminat de lumina focului. Avea nevoie de toată puterea lui să nu cedeze, fascinat de perfecțiunea sublimă a zâmbetelor ei. Câteodată însă, găsea imposibil să nu își lase privirea să adaste asupra ei, chiar și după ce îl surprinsese privind-o.

Dar chiar și a se priva de toate plăcerile pe care le descoperea în ea nu era atât de rău ca a-l privi pe Robert cum se uita la ea, de dincolo de foc. De când plecaseră din Edinburgh, Robert încercase adesea să converseze cu femeia care urma să îi devină soție. Și în prima parte a călătoriei se văzuse din atitudinea îmbufnată a lui Robert că nu aveau nimic să-și împărtășească.

Asta se schimbă în drum spre Perth. Găsiră un lucru la care țineau amândoi. Sora lui Claire îi apropia cu râsete și șoapte care o făceau pe Anne să chicotească, pentru că știa că erau despre ea.

Era de ajuns să-l facă pe Graham să vrea să spargă niște capete. Trebuia să vadă cu ochii lui cum înflorea dragostea dintre Claire și Robert? Nu, mai degrabă pleca de lângă ei. Mai bine să plece, decât să simtă fie și o împunsătură de furie împotriva lui Robert.

Și mai bine ca Graham să se străduiască să-i evite până atunci.

Dar Claire Stuart nu era o fată pe care să o poți ignora ușor.

– Pe aici, șopti Graham în timp ce se strecura prin pădure, cu pumnalul într-o mână și lancea lui Donel în cealaltă.

Claire stătea aproape de el, mijindu-și ochii ca să vadă printre tufișurile dese. Ea insistase să meargă cu el la vânătoare în dimineața asta. El refuzase hotărât, dar descoperea că Lady Claire Stuart făcea ce voia.

Zăriseră un iepure mare, cenușiu cu câteva clipe mai devreme, apoi îl pierduseră din nou, când urechile acestuia se ridicaseră brusc la auzul sosirii lor.

Era al doilea iepure care le scăpa, laolaltă cu mai mulți cocoși de munte. Cum naiba putea să se concentreze la ce avea de făcut, când era singur cu ea aici.

O crenguță se rupse sub talpa lui Claire, răsunând în pădure ca un trăsnet. Graham se încruntă auzind foșnetul frunzelor când iepurele le scăpă din nou. Îi aruncă o privire tăioasă.

– Mii de scuze, zise ea și zâmbi impertinent. Ar fi trebuit să curăț pământul înainte să pășesc pe el.

– Ai doar grijă pe unde calci. Poți să faci asta?

Nările ei fremătară. Încuviință din cap, fără să spună nimic, până când el zări din nou iepurele cu coada ochiului.

– Credeam că ai spus că știi ce faci.

El își încordă umerii și se întoarse. Preț de un moment scurt, se gândi serios să o strângă de gât până leșina. Trase aer în piept, adunându-și răbdarea.

– Dacă ai putea să taci măcar din când în când, am reuși să ne bucurăm de o masă fierbinte în seara asta.

Ea ridică dintr-o sprânceană spre el, mereu pregătită de o luptă.

– O, dar voi, scoțienii din Ținuturile Înalte, sunteți, cu siguranță, temperamentali. Aș putea să-ți sugerez ceva?

El strânse din dinți.

– Nu.

– De ce nu mă lași pe mine să vânez? zise ea totuși. Nu am venit cu tine să văd cum irosești ziua.

El nu o lăsă să îl provoace. Dacă se lăsa antrenat în lupta cu ea, nu reușea decât să-și aprindă iarăși dorința pentru ea.

– Stai aici, zise el și se întoarse cu spatele la ea.

Zări iepurele ronțăind la o ghindă la câteva picioare distanță și își ridică lancea, fiind cât se poate de atent să nu scoată nici un sunet.

Iepurele se ridică pe picioarele din spate și își mișcă mustățile în timp ce adulmeca aerul. Graham ochi și aproape că fu lăsat inconștient de un bolovan cât pumnul lui care-l lovi în spatele capului. Picioarele i se clătinară și lancea îi căzu inofensivă din mână.

În spatele lui, exclamația înăbușită a lui Claire îi atrase privirea cam ametită, dar ucigașă, spre ea.

– Scuză-mă, strigă ea, dar umbra unui zâmbet invalidă scuzele. Dura așa mult, încât m-am temut că cina noastră îți va scăpa din nou.

Ochii lui verzi se întunecară, și el făcu un pas spre ea.

– Ți se pare amuzant că aproape că mi-ai spart capul?

– Doar un pic, răspunse ea și se dădu înapoi. O meritai. Se aplecă iute, luă încă o piatră și o ținu ridicată. Crezi că n-o s-o fac? îl provocă ea cu un rânjet amenințător. De data asta, o să țintesc mai jos, pentru că pe prima se pare că abia ai simțit-o, așa cap tare ai.

El sări spre ea atât de repede, că ea abia apucă să se întoarcă și să alerge. Mâna lui întinsă dădu să o prindă de cămașă, însă rată. Claire țipă văzând cât era de aproape și dădu drumul pietrei în timp ce țâșnea printre crengi căzute și rădăcini noduroase de copaci care ieșeau din pământul acoperit cu frunze. Riscă o privire peste umăr, și ar fi căzut cu capul înainte peste un copac dacă brațele lui nu ar fi prins-o de talie, oprind-o în ultima clipă.

Ignorând eforturile ei inutile de a se salva, el se aplecă peste ea și își lipi gura de urechea ei.

– Nu pari să-ți dai seama de pericolul de a te fugări, Claire. Mă tentezi dincolo de rațiune să pun capăt suferinței mele și să te posed în toate modurile posibile.

El o împinse spre un copac, până când scoarța aspră îi atinse obrazul. Un braț se strânse în jurul taliei ei, ținând-o nemișcată, în timp ce celălalt alunecă sub centură, apăsându-i fundul mai tare de erecția lui.

– Începând din spate, îi mărâi el în ureche. Dar nu, nu voi fi dovedit.

Îi dădu drumul și se întoarse, cu mușchii tremurând de efortul necesar pentru a o elibera. Se aplecă și ridică lancea lui Donel exact

când pumnalul ei zbură pe deasupra capului său. El se îndreptă încet, cu ochii fixați pe iepurele mort, aflați la câțiva pași distanță. Își lăsă capul într-o parte și-i aruncă o privire neîncrezătoare gândindu-se la cât de aproape trecuse pumnalul ei de spinarea lui.

Ochii lui Claire sclipiră, un albastru uluitor în contrast cu obrajii ei îmbujorați și cu șuvițele lungi, blonde, care fluturau în jurul lor.

– Cina, zise ea simplu, uitându-se la el cu privire strălucitoare, de parcă ar fi vrut ca pumnalul să fi fost înfipt în burta lui, nu în a iepurelui.

La naiba, *trebuia* să îi zâmbească.

Claire păși apăsat peste covorul de frunze și de crengi care plesneau sub cizmele ei, fără să-i pese de ce vietăți speria. Voia să fugă, dar știa că Graham era în urma ei și, naiba să-l ia, nu intenționa să-i permită să vadă ce efect avusese asupra ei. În afară de asta, se îndoia că genunchii ar susține-o dacă s-ar mișca mai repede. Respirația încă îi era accelerată și simțea că amețește. Terminațiile ei nervoase încă sfârâiau de la atingerea lui sălbatică. Doamne sfinte, ce fel de bestie păcătoasă era el de reușea să stârnească așa o furtună în corpul și în gândurile ei? Dacă ar fi fost un pic mai pioasă, și-ar fi lăsat genunchii să cedeze și ar fi rostit o rugăciune de iertare pentru dorințele desfrânate pe care el le trezea în ea. Corpul lui, așa tare și pregătit să-și îndeplinească promisiunea fierbinte de a o poseda în orice fel posibil, stârnea în mintea ei imagini atât de perverse, încât era sigură că nu avea să se mai poată uita la el fără să se îmbujoreze.

Goală, transpirată, cu sânii prinși într-o îmbrățișare sexuală, în timp ce alte creaturi ale pădurii priveau. Faptul că fusese tentată să-și frece posteriorul de erecția lui neîndurătoare în timp ce el se lipea așa intim de ea o îngrozea. Faptul că el o făcea să dorească să capituleze în fața acestei dominanțe crude, masculine o speria teribil. Faptul că el câștigase bătălia cu pasiunea lui ar fi trebuit să o mulțumească. Ar fi putut foarte bine să o posede cu forța, să se înfigă adânc în ea în timp ce ea se agăța neajutorată de un copac. Dar el îi rezistase încă o dată, așa cum o făcuse și la han. Nu avea să se lase învins. Acesta era un joc pentru el, o provocare, o vânătoare care îl pasiona. Voia ca ea să cedeze, să capituleze, așa cum făcuseră și celelalte cuceriri ale lui. Să îi cadă la picioare, să se agațe de hainele lui și să se ospăteze din gloria plină a corpului său întărit

în lupte. Dumnezeu să aibă milă de ea, că aproape ajunsese să o facă! Niciodată în viața ei nu fusese așa tentată să își treacă palmele peste rotunjimile dure ale unui bărbat, să simtă plăcerea pulsând prin toți acei mușchi. Dar ea era cea care nu avea să cedeze în fața adversarului, oricât de mult o înnebunea.

Capitolul 15

Cum să îi ascund premiul, când mâinile lui m-au subjugat cu atâta pricepere?

– Lord Buchanan nu îl cunoaște pe nici unul dintre voi, zise Claire și își opri armăsarul la doar câteva leghe înainte de Perth. Ar putea să le ordone oamenilor săi să vă împuște de pe creneluri. Ea se uită în jur, la ceilalți. E mai bine să merg eu înainte și să-l avertizez că vă apropiați.

Graham ieși din formație și își îndemnă calul spre ea.

Dacă avea impresia că avea să o lase să meargă singură, atunci chiar era netoată.

– Întotdeauna împușcă oamenii care se apropie de fortăreața lui?

– Când oamenii arată de parcă au venit pentru a jefui, zise ea și se uită spre cei din clanul MacGregor, atunci, da, o face.

Graham nu putea să se opună acestei logici. Cu toate astea, nu avea să o lase să plece fără el. Cineva îi ucisese fratele, care, deși ea ar nega asta, era mai priceput în mânuirea armei ca ea. Acel cineva putea să o aștepte la Ravenglade, ea fiind următoarea pe listă.

– Voi merge cu tine.

– Nu. N-am nevoie...

– Nu te-am întrebat de ce ai nevoie.

Vocea lui o acoperi pe a ei. Privirea lui fixă, hotărâtă îi promitea că împotrivirile erau de prisos.

Claire îi aruncă o privire veninoasă înainte să se întoarcă spre Anne.

– Vei fi în siguranță aici cu Robert și cu ceilalți, până când oamenii lui James vor veni după tine. Să nu te temi.

Când sora ei zâmbi, asigurând-o că avea încredere în bărbații care o însoțeau, Claire încuviință din cap și se întoarse să plece.

– A, Angus, să nu-i mai dai din otrava aia pe care o numești licoare.

Angus se întoarse spre Anne, cu un zâmbet jenat.

– Nu a fost așa rea, nu-i așa, fătuco?

– Dimpotrivă, bunule domn, zise ea cu cel mai delicat zâmbet. A fost foarte liniștitoare.

Rânjetul lui Angus se lărgi într-o apreciere de venerație și se întoarse spre Brodie.

– Fata Stuart e binecuvântată cu un curaj de fier, nu-i așa, vere?

– Așa e, fu Brodie de acord, privind-o pe Claire cum se micșora în depărtare. Un mare atu.

– Sora mea va fi în siguranță doar cu el?

Toți ochii se întoarseră spre Anne. Știau cu toții la cine se referea, iar Donel fu cel care se ofensă.

– Comandantul Grant nu are pereche în luptă. Nu lăsa zâmbetul lui să te păcălească.

– Nu, nici prin gând nu mi-ar trece, declară Anne. Asta dacă l-aș vedea vreodată zâmbind. Nu face decât să stea îmbufnat.

Auzind-o, Robert își dădu seama că avea dreptate. Chiar și Brodie fu nevoit să aprobe. Graham se comporta, într-adevăr, ciudat. Discutară între ei în timp ce descălecau și începeau să instaleze o tabără temporară.

– I-ai spus despre logodna ta cu Claire, nu-i așa, Lord Campbell?

– Robert, te rog, milady.

El îi zâmbi în timp ce se străduia să dezlege o desagă mică atârnată de șa.

– Da, i-am spus.

– Poate că o place, zise Anne și se apropie de el ca să-l ajute să dezlege nodul. Asta ar explica de ce nu e cuceritorul fermecător și diabolic despre care vorbiți cu toții.

– Fătuco, făcu Angus și scoase dopul de la ploscă, oferindu-i-o. Graham Grant mai degrabă s-ar înjunghia în burtă decât să-și cedeze inima unei fecioare. Îl cunosc de mulți ani. El e exact ce pare a fi. Un înger cu coarne.

Auzind asta, Robert aprobă din cap. Graham era un tip plăcut, chiar și atunci când dărâma castelul unui dușman. Cucerirea întregii garnizoane de la Kildun împreună cu clanul MacGregor, cu doi ani în urmă, era o dovadă suficientă pentru Robert. Își îndreptă privirea

spre poteca îngustă pe care Graham pornise alături de Claire. Dacă Anne avea dreptate? Dacă prietenul său cel mai bun nu fusese cinstit cu el și ținea într-adevăr la Claire? Asta ar putea fi cauza stării de spirit mizerabile a lui Graham? Și Robert i-ar putea sta în cale lui Graham când își găsise în sfârșit femeia care putea să-i îmblânzească inima? Se uită la Anne. Cu ea cum rămânea? Avea să i-o poată ceda lui James Buchanan când venea vremea, știind că inima lui avea să rămână cu ea în Perth pentru câte zile avea de trăit? Își jurase sieși să facă mereu ce era corect. Cum putea fi corect să facă mizerabile viața lui Graham, a lui Claire și a lui, chiar dacă legea cerea asta? Trebuia să discute cu generalul Monck. Dar mai întâi trebuia să o facă pe Anne să înțeleagă cât de necesară era iubirea pentru el. Nu voia să fie privit ca lipsit de onoare, mai ales nu de către ea.

– Milady. El se întoarse spre ea, după ce își întinsese pătura pentru ca Anne să o folosească, și îi oferi brațul. Aș putea discuta ceva cu tine, doar noi doi?

– Desigur. Ea îi acceptă brațul și îl lăsă să o conducă departe de ceilalți.

– Sora ta mi-a spus că ești familiarizată cu poveștile lui Sir Thomas Malory despre Arthur Pendragon și nobilii săi cavaleri, începu el încet, gânditor, ațintindu-și privirea în pământ.

– Da, le cunosc bine.

Tonul melancolic al vocii ei fu de ajuns să-i facă inima să o ia la galop.

– Te prefăceai că ești Guinevere când erai mică.

El zâmbi spre cizmele sale și își ridică apoi ochii ca să-și scalde privirea în râsetul ei blând.

– Îl înnebuneam pe bietul tata, dar tare îmi doream să fiu ea.

– De ce?

Ea oftă și își înclină capul ca să se gândească la acea întrebare.

– Pentru că era iubită de un bărbat atât de onorabil. Trebuie să fi fost o femeie extraordinară, nu crezi?

Robert se uită pur și simplu la ochii ei fascinanți și încuviință din cap. Își dorea așa tare să o atingă, că aproape că se îndoi de mijloc. Ce mai era de făcut în afară de a-i spune? Știa acum că ea avea să înțeleagă.

– Sora ta este foarte frumoasă, zise el, cât se poate de serios. E și foarte curajoasă. Devotamentul ei față de tine, față de cauza ei este demn de admirat.

Anne îi zâmbi, apoi își feri privirea.

– Dar, adăugă el, atrăgându-i din nou ochii spre el, eu nu o iubesc.

– Ești sigur? întrebă ea încet, fără urmă de supărare în glasul ei dulce ca mierea.

Ușurarea lui Robert fu evidentă în zâmbetul lui când încuviință din cap.

– Da, pentru că inima mea a fost cucerită de o regină.

Erau singuri. În sfârșit. Dintre toate lucrurile pe care Claire voise în ultima săptămână să i le spună, să i le strige, nu-și amintea acum nici unul. Se uită spre Graham, care călărea în stânga ei. Îi schimbase planurile încă o dată. Ea ar fi vrut ocazia de a vorbi singură cu James. Să-i spună ce se aștepta să facă pentru a le ajuta pe ea și pe Anne să scape de cei din clanul MacGregor și de cei doi prieteni ai lor. Acum, nu urma să aibă ocazia. Trebuia să gândească limpede și să nu-l lase pe Graham să se bage.

– Îl iubești?

Întrebarea lui era așa neașteptată, încât Claire abia reuși să evite să nu se lovească de o creangă.

– Ce? Pe cine?

– Pe Buchanan.

Ea își încetini calul, și la fel făcu și Graham.

– Ce contează asta pentru tine? Când privirea lui se înăspri, nările ei fremătară. Am și eu o întrebare, dacă tot suntem la capitolul ăsta. De ce te străduiești așa tare să mă eviți?

Preț de o clipă, el păru că nu avea să îi răspundă. Ea îi dădu de înțeles din modul cum își înclină bărbia în sus că putea fi la fel de încăpățânată.

– Sunt bolnav, recunoscu el vag.

– O, n-am știut. S-a întâmplat... Ea făcu o pauză, și îngrijorarea ei se transformă în suspiciune. Afecțiunea asta e un pericol pentru mine, nu?

– Tu ești cauza.

În ochii ei sclipi furia.

– Oare lipsa a ceva care să conteze cu adevărat pentru tine te face atât de rece și de nepăsător față de femeile care au împărțit ceva prețios cu tine? Le folosești pe toate ca să câștigi doar tu.

El deschise gura să vorbească, dar Claire nu-l lăsă. Voise să-i spună asta încă din dimineața în care plecaseră de la han. El o făcuse să-l placă și apoi o tratase ca pe o ciumată. O sărutase, dar de fiecare dată doar ca să demonstreze că putea să o învingă, dacă asta dorea. Ceea ce, arătase el cât se putea de clar, nu dorea deloc să facă. Și partea cea mai rea? Nu-i păsa.

– Chiar și războinicilor le pasă de ceva, îl acuză ea. Încotro se îndreaptă loialitatea ta? Spre regaliștii MacGregor sau spre susținătorii parlamentului din familia Campbell? Îți spun comandant, dar, în realitate, nu ești decât un cuceritor.

Expresia lui se întunecă. Buzele i se strânseră de furie, iar armăsarul său cabră și pufni, țâșnind înainte ca urmare a presiunii exercitate pe coastele sale. Simțind pericolul brusc, Claire fu tentată să ducă mâna la sabie.

– Îl iubești? întrebă el din nou, refuzând să fie atras într-o ceartă cu ea și dovedindu-i lui Claire încă o dată cât de bine își controla emoțiile.

– Da, îl iubesc! îi strigă ea, frustrată de întrebarea stupidă. Mă gândesc să mă căsătoresc cu el pentru că vreau să am un soț de care să ascult și o duzină de copii la sân.

Încruntarea de pe fața lui Graham dispăru, și el îi zâmbi atât de brusc, încât fiecare moment în afară de cel prezent îi dispăru din minte.

– Ce știi tu despre copii?

Ea ridică din umeri și strâmbă din gură, plăcându-i faptul că el o cunoștea suficient încât să recunoască absurditatea declarației.

– Știu că trebuie să mănânce.

– Sperăm că nu toți deodată, zise Graham râzând, și Claire i se alătură.

Ea nu-l mai întrebă despre zilele trecute. Voia să lase trecutul în urmă și să nu mai fie mereu în defensivă. Voia să râdă cu el mai des și să nu-și mai facă griji de cine dovedea pe cine. Veselia lui o făcea să se simtă ridicol de binedispusă, o stare de spirit de care nu mai avusese parte de când murise Connor.

– Așadar, spune-mi despre acest James Buchanan, zise el în timp ce zâmbetul i se stingea.

– Ce vrei să știi?

– De când e prietenul fratelui tău?

– De când aveam opt ani. Eu și Connor suntem... eram gemeni.

Connor îi studie chipul, un zâmbet adăstând la colțurile gurii lui.

– Gemenii se ceartă la fel de des ca frații obișnuiți?

– Eu și Connor ne-am certat destul, zise ea. Dar el se bătea mai mult cu James. Erau ca frații.

– Eu nu m-am certat prea des cu fratele meu. Dar surorile mele erau foarte certărețe.

Claire mijii ochii și îi aruncă un rânjet.

– Poate că asta explică aversiunea ta de a locui cu o femeie.

– Poate, fu Graham de acord. Erau unsprezece surori.

Claire scoase un mic icnet de uimire și de groază.

– Doamne, bietul de tine! Claire s-ar fi spânzurat dacă ar fi avut unsprezece surori.

– Am petrecut mult timp cu Callum, pe când era băiat. Ne certam tot timpul, dar nimic serios. Cine câștiga?

Când Claire îi aruncă o privire nedumerită, el o lămuri.

– Când Connor și James se luptau, cine câștiga?

– O, Connor câștiga. Întotdeauna.

Vorbiră tot drumul până la Ravenglade, și Claire era bucuroasă că o făcură. Ea descoperi o latură mult mai deschisă și mai autentică a lui Graham. Se înșelase când crezuse că nu ținea la nimeni. Ținea profund la familie și la prieteni, și Claire constată că era un pic geloasă pe ei. Îi părea rău că-i spusese toate acele lucruri oribile, dar el părea să le fi uitat, iar asta era în regulă din punctul ei de vedere.

– Fă așa cum spun, zise ea cu voce joasă în timp ce așteptau ca podul cu lanțuri să fie coborât în fața lor. Dă-le celorlalți șansa de a se obișnui cu tine, și totul va fi bine.

Graham nu răspunse, dar scrută întreaga curte interioară când aceasta i se dezvălui privirii. Era pustie, cu excepția câtorva adăposturi, a unei fierării și a cel puțin cincizeci de bărbați care așteptau călare pe partea cealaltă a podului. Alți cincizeci stăteau și priveau de pe creneluri, alertați de vizitatorii de dedesubt.

– Impresionant, mormăi Graham spre Claire în timp ce călărețiii se apropiau. Toți sunt din familia Buchanan?

– Aproape nici unul, îi spuse Claire. Aceștia sunt toți bărbați care-l urmează pe fratele meu. Familia Buchanan are grijă de pământurile astea în numele vărului meu Carol, dar Connor domnea aici. Toți sunt haiduci, și nu le pasă pe cine omoară. Ea îi aruncă o privire tachinatoare. Așa că ai grijă să te placă.

– Căpitane, strigă ea, și un călăreț ieși în frunte, ajungând primul la ea.

Bărbatul părea destul de fericit să o vadă, dar îi aruncă doar o privire scurtă înainte ca ochii să i se oprească asupra lui Graham.

– Steven, mai mulți bărbați așteaptă de partea cealaltă a pădurii. Anne e cu ei. Sunt regaliști, mai puțin unul dintre ei, iar acesta e un prieten. Vei merge să îi aduci aici, iar în timpul ăsta eu îl informez pe James.

Căpitanul nu ezită să-i execute porunca, în vreme ce un alt bărbat, trecând călare de ceilalți, îl îndemnă să se grăbească.

Ședea semeț în șa, cu părul negru ca pana corbului prins într-o coadă la spate. Ochii îi erau de o nuanță închisă de cobalt și se aprinseseră când o văzuse pe Claire.

Graham îl privi atent în timp ce îi oferi lui Claire un zâmbet plin de iubire și îi duse mâna la buze.

– Ar trebui să te strâng de gât pentru că ai plecat fără vreun cuvânt. M-am temut că ai murit.

– Monck a luat-o pe Anne, îl informă Claire. Ea s-a întors în siguranță la noi, se grăbi să adauge când expresia lui se întunecă.

Graham o studie, observând folosirea pluralului.

– James, acesta este comandantul Graham Grant. El și tovarășii lui...

James se întoarse, în sfârșit, spre Graham.

– Comandantul clanului Grant?

– Al clanului MacGregor, precizâ Graham.

Arătând destul de impresionat, James îi întinse mâna.

– Ați venit să luptați de partea noastră? Chiar am avea nevoie de voi.

– James, zise Claire și îi atrase atenția asupra ei. Comandantul Grant și bărbații din clanul MacGregor m-au ajutat să o salvez pe Anne. Restul oamenilor săi așteaptă să se apropie în siguranță.

– Au aprobarea mea, zise Buchanan fără ezitare. Sunt bine-veniți să stea cât doresc.

– O noapte va fi de ajuns, replică Graham.

– James, au salvat-o pe Anne cu ajutorul nepreţuit al lui Lord Campbell de Argyll.

– Un Campbell? James se întoarse spre ea cu o expresie încruntată. Claire, sunt susţinători ai parlamentului.

– Da, ştiu asta, zise Claire cu un zâmbet crispat. Îl iubea foarte mult pe James, dar el avea un stil de a-i vorbi cu superioritate, de parcă ea nu ar putea să înţeleagă căile războiului fiindcă era femeie. Am încredere în el.

James ridică dintr-o sprânceană, neîncrezător, apoi îi oferi un zâmbet indulgent.

– Cred că trebuie să-mi povesteşti multe lucruri.

Claire aprobă din cap şi se uită la Graham. Cum avea să poată vorbi singură cu James înainte de venirea dimineţii următoare? Oare chiar mai voia asta? Da, nu avea de ales. James trebuia să o ajute. Odată ce ea şi sora ei ajungeau la Skye, nu aveau să mai poată scăpa de protecţia feroce a şefului de clan, al cărui nume chiar şi propriii oameni îl rosteau în şoaptă. Şi totul doar ca să fie duse înapoi când Monck avea să trimită după ele.

Capitolul 16

Dacă am reuși să vedem ce e cu adevărat scris în inima unui bărbat.

Robert ședea cu Graham și cu ceilalți în sala mare din Ravenglade. Erau deja de o oră acolo, discutând despre revoltele sociale din țară și despre motivele lui Monck pentru a solicita ajutorul clanului MacGregor pentru a le ține în siguranță pe surorile lui Connor Stuart până când le putea găsi soți de încredere.

Când Buchanan întrebă dacă guvernatorul alesese deja cine să fie acei soți, Robert răspunse cu un răsunător „nu", înainte ca Graham sau oricine altcineva să aibă ocazia să răspundă.

Se temea că Buchanan ar putea să-și pretindă mireasa chiar acum, dacă tot era aici. Robert nu se dădea în lături de la lupte, dar paisprezece bărbați nu aveau nici o șansă împotriva garnizoanei din Ravenglade, dacă Buchanan ar refuza să o lase pe Anne să plece.

– Claire a spus că fratele său a fost ucis la Londra?

– Așa este, răspunse Buchanan sumbru. Am fost prinși într-o ambuscadă, în drum spre întâlnirea cu generalul Fleetwood. Mă simt răspunzător pentru moartea lui Connor.

„Poate chiar și ești", se gândi Robert înainte ca gândurile să i se îndrepte spre Anne. Unde era? Era prima dată când o pierdea din vedere de când plecaseră din Edinburgh. Spera că sora ei era cu ea. Existau prea mulți bărbați periculoși pe aici ca să stea liniștit că Anne era în siguranță în altă parte decât lângă el.

– Și cum a primit Connor vorbă că Fleetwood era de acord cu o întâlnire? întrebă Graham. A trimis Monck o misivă?

Robert își ciuli urechile să audă răspunsul lui Buchanan. Dacă zicea că „da", atunci îl prinseseră. Generalul Monck le spusese că nu așternuse nimic pe hârtie în comunicarea lui cu regaliștii.

– N-a existat nici o misivă, zise Buchanan, spulberând speranțele lui Robert. Una dintre înțelegerile pe care Monck le avea cu Connor era să nu existe nici o dovadă a asocierii guvernatorului cu regaliștii rebeli.

– Atunci, cine a transmis mesajul cu privire la întâlnire? întrebă Robert, bătând cu degetele în masă.

– Eu l-am transmis, zise Buchanan, după ce l-am primit de la unul dintre căpitanii lui Monck.

Robert își îndreptă toată atenția spre viitorul logodnic al lui Anne.

– De ce nu i-a fost transmis lui Stuart direct?

– Nu știu, răspunse Buchanan, reacționând la bănuiala din ochii lui Robert cu un rânjet tăios ca un pumnal. Spune-mi, cum se face că tu, un susținător al parlamentului, ai reușit să câștigi încrederea surorii lui Connor Stuart?

Robert îi spuse cum dăduseră peste ea, în vreme ce era ținută captivă de oamenii lui Lambert, lângă Stirling.

– Și voi ați salvat-o, ghici Buchanan.

– Nu-i spune asta, zise Graham, râsul lui ușor umplând sala. Șase oameni erau deja morți când am ajuns noi. Lady Stuart e un pic cam prea zeloasă, nu-i așa?

– Un pic? Buchanan se lăsă pe spate pe scaunul lui și slobozi un oftat de om chinuit. Dumnezeu să-l apere pe bietul netot care o s-o ceară de nevastă!

Graham fu de acord, și cei doi bărbați izbucniră în râs.

Robert era surprins că Graham găsea necazul lui ca fiind atât de amuzant. Se părea că prietenul său își regăsise buna dispoziție. Robert se uită încruntat la el, apoi se întoarse să se încrunte din nou la chipeșul ticălos care ar trebui să se căsătorească cu Anne.

– Oamenii generalului Monck erau lângă Stirling. Știi ceva despre asta?

– Sugerezi că ar trebui să știu, Campbell?

Râsul lui Buchanan se stinse în timp ce se ridica încet de pe scaun.

– Sigur că nu, interveni Graham jovial înainte ca Robert să deschidă gura din nou. Am stat în șa mai mult decât am vrea vreunul dintre noi să ne amintim. Poate că ceva de băut o să ne transforme la loc în ființe normale, agreabile.

– Ce idee bună! exclamă Angus, care mai că se ridică să laude sugestia lui Graham.

Ființe agreabile? Ce naiba voia Graham să insinueze, că erau dispuși să accepte orice le-ar fi spus Buchanan? Robert cu siguranță nu avea să se lase păcălit așa ușor, iar Graham știa asta.

Aruncându-i lui Robert încă o privire de avertisment, Buchanan făcu semn să mai fie servite băuturi, înainte să-și îndrepte atenția înapoi spre Graham.

– Generalul Monck e acum dușmanul meu de moarte, e adevărat, recunoscu el ridicând din umeri nepăsător. Dar aș fi un prost să îl atac – pe el sau pe oamenii lui. Cu siguranță, îți dai seama de asta, comandante. După ce regele va fi instaurat, guvernatorul va fi adus în fața justiției.

– Îți respect reținerea, Buchanan, zise Graham și acceptă cupa, pe care o ridică spre „dragul de James" al lui Claire.

Lângă el, scaunul lui Robert scârțâi pe podea, când se ridică de pe el.

– Dacă prietenul meu cel mai bun ar fi ucis, continuă Graham, de parcă nu s-ar fi petrecut nici o întrerupere, mă tem că sentimentele mele m-ar dovedi.

Robert fierbea, privind afară pe fereastră spre curtea interioară. Cât mai avea de gând Graham să-l pupe-n fund pe Buchanan? El își transmisese mesajul lui Buchanan. Monck voia să se întâlnească cu el. Buchanan refuzase, spunând că nu avea încredere în bărbatul care, susținea el, îi trădase prietenul.

Nu mai era nimic de discutat. Nu erau mai aproape de aflarea adevărului decât în ziua anterioară. Robert voia să plece, să o ducă pe Anne la Skye, unde putea...

– E semnul unui mare conducător când oamenii lui îi arată asemenea toleranță, continuă Graham, iritându-l pe Robert și mai tare.

Sala deveni neplăcut de tăcută în decurs de o secundă. Robert bătu cu piciorul în podea.

– Da, zise Buchanan în cele din urmă. Un mare conducător, într-adevăr.

– Claire mi-a spus că erați buni prieteni.

– Într-adevăr, eram.

– Ca frații.

– L-am iubit, nu mă jenez să spun.

Robert se rugă să aibă răbdare când Graham începu să vorbească despre Callum. Când Angus și Brodie îi se alăturară ca să își laude marele lord și conducător, Robert înjură în barbă. Cât timp aveau să mai piardă aici? De ce era Graham așa vorbăreț, așa afurisit de afabil? Pe toți sfinții, Graham s-ar putea împrieteni cu tot parlamentul dacă și-ar pune asta-n minte.

Robert făcu ochii mari, înțelegând dintr-odată ce se întâmpla și ce făcea Graham.

– Să bem în cinstea lui Connor Stuart! Glasul lui Graham era de-a dreptul respectuos. Spune-ne despre bărbatul care ți-a fost ca un frate și despre acea fatidică zi a morții sale. Erai cu el. Trebuie să fi fost teribil de dureros.

Robert zâmbi în sfârșit când Buchanan începu să vorbească, ademenit de zâmbetul cald și de „natura agreabilă" a oaspetelui său.

Ticălos deștept.

Claire închise ușa grea de lemn în urma ei, se uită în jur ca să se asigure că nici unul dintre oamenii lui Graham nu o văzuse și se furișă pe holul iluminat de torțe spre etajul de deasupra. James fusese de acord să o ajute și promisese să o facă fără vărsare de sânge. Acum, nu trebuia decât să o convingă pe Anne să accepte planul ei.

Se opri brusc în clipa când îl văzu pe Graham dând colțul cu Mary, soția lui Iain MacDonald, unul dintre cei mai fideli susținători ai lui Connor. Era limpede după râsul jos, ademenitor al lui Mary că Graham era pe cale să o seducă, deși era cât se putea de căsătorită.

Claire scrâșni din dinți. Oare decadența ticălosului chiar nu avea limite?

El ridică privirea dinspre ochii visători ai lui Mary, oferindu-i zâmbetul lui lent și lasciv. Zâmbetul îi dispăru instantaneu când îl văzu peste umărul lui Claire pe James ieșind din încăpere, la câțiva pași în urma ei. Claire se sperie de expresia de trădare și furie pe care o văzu în ochii lui. O, Doamne sfinte, știa! Cum putea să știe?

– Lady Stuart, tocmai vă căutam, zise Graham și o lăsă pe Mary, ajungând la ea cu câteva secunde înaintea lui James. O întâlnire clandestină cu un prieten drag? făcu el și se apropie de urechea ei, ținându-i cotul în palmă.

– Grant! zise Buchanan și îl bătu pe Graham pe umăr. Speram să mai bei un pahar cu mine în seara asta. A trecut destul de mult timp de când mi-am savurat ultima oară vinul.

Graham îi aruncă o privire cât se poate de scurtă.

– Trebuie să îți mulțumesc, dar în momentul ăsta am de gând să schimb câteva cuvinte cu Claire. El zâmbi, în caz că Buchanan s-ar fi ofensat, iar, dacă ar fi făcut-o, n-avea decât să scoată sabia și să facă ceva împotriva acestui lucru. Graham aproape că-și dorea să o facă. Nu avea încredere în ticălos și faptul că o văzuse pe Claire ieșind din camerele lui îi înfierbânta sângele de furie. Refuzul lui către Buchanan fu abrupt, și își îndreptă din nou atenția spre Claire, reușind să rostească printre dinți: Nu o să dureze decât câteva minute.

Ea încercă să-și elibereze cotul din strânsoarea degetelor lui, dar el o trase cu el spre celălalt capăt al holului. Când ajunse la camerele care îi fuseseră date pentru noapte, deschise ușa, se uită peste umăr și o împinse înăuntru.

– Ai înnebunit? Claire se întoarse spre el în momentul în care închise ușa. El abia dacă are încredere în vreunul dintre voi. Un Campbell și o șleahtă de scoțieni barbari care au o întâlnire secretă cu Monck...

– Întâlnire secretă? făcu Graham, fără să-i vină a crede. Asta te-a făcut să crezi acum?

– Nu, Graham, nu știe ce să creadă, așa cum nici tu, nici Robert nu știți. Nu știe nimic, pentru că încă e indecis în ceea ce vă privește. Nu-i da motiv să decidă împotriva voastră.

Graham aproape că-i râse în față, dar era prea furios pe ea.

– Nici mie nu-mi plac întâlnirile secrete, Claire. El făcu un pas spre ea, iar, când ea nu se dădu înapoi, el o împinse ușor. Picioarele ei se lovirá de pat, și ea căzu în fund. Ce făceai în camera lui dacă nu era ca să îi faci o duzină de copii?

Ea sări în picioare, iar, când el o împinse a doua oară, ea lansă pumnul spre fața lui. El îi prinse încheietura cu o secundă înainte să îi lovească falca. Înaintă și o obligă să cadă pe saltea. Se postă deasupra ei, țintuindu-i o încheietură deasupra capului și cealaltă la spate.

– O să te subjug, Claire. Nu contează cât de pricepută ești, nu vei câștiga, și nici Buchanan nu o va face. Acum, spune-mi, ce făceai în camera lui?

– Ai zece secunde să te dai jos de pe mine înainte să încep să țip.

Plasat deasupra ei, el se uită țintă în ochii ei, fiind al naibii de tentat să o sărute.

– O, Claire, te rog chiar, pentru că atunci voi fi nevoit să te fac să taci.

Ceva din vocea lui răgușită, rugătoare o convinse să nu țipe.

– Graham, zise ea în schimb, cu voce blândă, nevrând să se lupte cu el. Eu și Anne nu putem să mergem cu tine la Skye. Ai vrea să mergem acolo să ne așteptăm soarta, fără nici o cale de scăpare? Monck va dori să ne căsătorim cu susținători ai parlamentului.

„Doar una din voi." Graham se simți îngrijorat. A, pentru mila lui Dumnezeu! Se ridică de pe ea și se așeză în fund.

– La naiba, Claire! zise el și se uită la ea de parcă tocmai i-ar fi administrat o lovitură fatală.

Ea se ridică pe coate și se uită la el.

– Trebuie să stau aici, unde sunt în siguranță.

– Și cum intenționezi să faci asta, fătuco? o întrebă el încet.

Înainte să se poată opri, ea ridică o mână spre maxilarul lui și își trecu degetele peste marginea aspră. El nu se feri. Privirea lui se încălzi, dovedind că atingerea ei îl afecta. Trebuia să-i spună adevărul. Dacă era rănit... sau omorât pentru că ea avea să creadă că atacul era real și urma să se lupte mai tare... Ea îl trădase, și trebuia să-i spună adevărul, chiar dacă o ura pentru asta.

– L-am rugat pe James să ia câțiva oameni de-ai lui spre Killiecrankie.

Acum, el se retrase de lângă ea, ochii lui arzând-o.

– Nimeni nu va fi rănit, se grăbi ea să explice, încercând să mai atenueze din trădarea dură. James mi-a dat cuvântul. E o strategie pe care am folosit-o de multe ori cu trupele lui Lambert. Oamenii lui James stau la pândă și așteaptă și vin peste noi noaptea. Nici unul dintre oamenii tăi nu va fi rănit, doar reținut... poate lăsat inconștient. Eu și Anne vom fi aduse înapoi aici, unde James ne va ascunde.

– Și nimeni nu va bănui că a fost James, pentru că am fost atacați departe de Ravenglade.

– Da, vorbi ea la fel de blând ca el. Aici, suntem cel mai în siguranță, și eu, și Anne, Graham. Nu cu clanul MacGregor, pe care nici măcar nu-l cunoaștem.

– Nu, Claire, zise el și scutură din cap. Aici, sunteți în cel mai mare pericol. Aici, cu bărbatul care l-a ucis pe Connor.

Claire sări de pe pat și se uită urât la el.

– James nu l-a omorât pe fratele meu! Cum îndrăznești să spui un lucru atât de îngrozitor?

– L-a ucis, zise Graham, ridicându-se și el de pe pat. Dar nu pot să o dovedesc.

– Sigur că nu poți, pentru că nu e adevărat.

– Cred că James îl ura pe fratele tău.

Claire dădu să râdă, însă era prea furioasă, prea șocată de acuzațiile lui.

– Nu, Graham. Te înșeli.

– James era gelos, continuă el, chiar în timp ce ea scutura din cap.

Trebuia să o facă să vadă adevărul. Ea era în pericol aici.

– A început de când erau mici. Connor câștiga mereu. James conduce o armată întreagă de oameni care nu sunt ai lui și care probabil l-ar omorî dacă ar ști adevărul. Gândește-te, Claire! Nu lăsa inima să-ți întunece judecata.

– E prea târziu pentru asta, zise ea, cu ochii scăpărând spre el. Chiar ești o viperă cu limbă ademenitoare.

Când el îi aruncă o privire nedumerită, ea scrâșni din dinți spre el.

– M-ai folosit ca să afli informații despre James și apoi ai folosit ce ți-am spus ca să te ajute în decizia împotriva lui.

Ea se răsuci iute pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

– James l-a însoțit pe fratele tău în Anglia, dar s-a întors neatins, însă fără el, vorbi el iute, întinzându-se după ea înainte ca ea să ajungă la ușă. El a fost cel care i-a spus lui Connor despre întâlnire, nu Monck. Au pierdut patruzeci de oameni, dar Buchanan a avut norocul să scape.

Claire se opri, ferindu-și privirea de a lui, ca să nu fie tentată să asculte mai multe din... intriga lui.

– Asta nu înseamnă nimic în afară de faptul că James e mai priceput decât ceilalți!

– Mai priceput decât Connor? Nu, Connor a murit pentru că a avut încredere într-un prieten care l-a dus direct la oamenii lui Lambert.

Acum, ea ridică privirea spre el, nesiguranța și teama fiind vizibile în ochii ei de safir.

– Ai dreptate. Nu ai dovezi.

– Eu înțeleg frăția, prietenia. Cuvintele lui o opriră din nou, când ar fi trebuit să treacă pe lângă el. Știu prea bine lucrurile asta și mi-aș da viața pentru ele. Un bărbat care ridică paharul fără tragere de inimă în onoarea fratelui său mort sau care se laudă cu priceperea sa în luptă în loc să se laude cu prietenul lui nu e deloc un prieten.

Claire își îndreptă spatele, trase adânc aer în piept și ieși.

Închise ușa în urma ei și se sprijini de ea. Graham era nebun! Trebuia să fie. Îl cunoștea pe James, crescuse alături de el. Era incapabil de o astfel de faptă josnică. Niciodată nu l-ar fi trădat pe Connor astfel. Graham se înșela! Trebuia să se înșele!

Capitolul 17

E condus de onoare ori de avariție? Mă tem că nu mai deslușesc care din cele două e mai puternică.

Sala mare era plină de zgomot și de veselie. Peste tot unde se uita, Claire vedea bărbați care beau, râdeau și se împleticeau pe scări. Ravenglade nu se schimbase de când îl văzuse ultima oară. Bărbații nu erau niciodată atât de scandalagii când venea cu Connor în vizită. Dacă ea și fratele ei stăteau o lună, bărbații exersau în fiecare zi fără pauză. Connor făurise o armată puternică, dar, după moartea lui, bărbații se îngrășaseră și deveniseră neglijenți. De ce permitea James asta?

Îl zări pe bărbatul pe care-l cunoștea din copilărie în scaunul odinioară rezervat fratelui ei, în calitate de comandant. Era așa neobișnuit ca James să-l revendice acum? El era noul șef al rezistenței, la urma urmei. Ochii ei se îndreptară peste masa lungă spre Graham, așezat la stânga lui James. La dreapta lui ședea sora ei, cu Robert alături. Toți păreau destul de fericiți, mai puțin Robert, care părea preocupat de gânduri mai sumbre. În timp ce-l privea, Claire se întrebă ce era în mintea lui. Anne avea dreptate în legătură cu ochii strălucitori ai tânărului conte. Nu combinația lor extraordinară de culori, ci lipsa lui completă de viclenie îi făcea așa. Oare Graham îi împărtășise bănuielile cu privire la James? Iar, dacă da, nobilul cavaler ar încerca să facă ceva în privința asta?

Ea ar fi trebuit să se ducă direct la ei și să-i spună lui James totul. Până la urmă, lui James îi era loială. Dar el i-ar ucide pe Graham și pe Robert pentru că lansaseră astfel de acuzații îngrozitoare și poate chiar ar porni război împotriva clanului MacGregor. Ce ar trebui să facă? Se gândi să fugă de la Ravenglade, să fugă de toți. Știa multe locuri unde să se ascundă și unde nu ar găsi-o niciodată. Ar putea să uite de toți și să nu se mai gândească niciodată la cine

îl trădase pe fratele ei sau pe cine trădase ea. Dar asta ar fi o lașitate. Plus că nu putea să o lase pe Anne singură.

Ochii îi poposiră din nou asupra lui Graham, tolănit confortabil în scaunul lui, cu basca împinsă pe frunte. De ce îi spusese despre planurile ei și ale lui James? Se gândise că avea să îi înțeleagă situația disperată, poate chiar că avea să fie de acord să o ajute. Dacă se lupta cu James, unul din ei avea să moară, cu siguranță.

Îl privi pe James dându-și capul pe spate și râzând la ceva ce-i spusese Graham. Întâlni privirea serioasă a scoțianului și înțelese ce făcea el. Îl făcea pe James să îl placă, să aibă încredere în el, așa cum făcuse cu ea. Era arma cea mai eficientă a comandantului.

– A, Claire, haide și stai cu noi, zise James și îi făcu semn să vină la masa lor.

Nu voia să se ducă, dar privirea lui Graham o atrăgea spre el. Ea se schimbase în pantaloni curați și o cămașă cu mâneci bufante. Coada ei groasă de păr blond, împletit, îi atârna pe piept. Ochii lui îi studiară fiecare centimetru, într-o dezmierdare fierbinte. Dumnezeu să o ajute, ea știa adevăratul motiv pentru care îi spusese tot. Ea voia să se încreadă în el, cu viața, cu inima ei. Voia să creadă că nu era așa nepăsător față de ea. Că sărutările și zâmbetele lui calde erau reale. Putea să fie blestemată pentru că își dorea asta, dar așa era.

Când ajunse la masă, el se ridică și-i oferi locul de lângă James. Ea își desprinse privirea de a lui și se luptă să-și controleze respirația când păși în jurul lui, și corpul ei îl atinse pe al lui.

Îi oferi lui James un zâmbet în timp ce se așeza. Drept răspuns, el îi luă mâna și apoi și pe a surorii ei și își îndreptă privirea mândră înspre oamenii din sală. Tot ce îi aparținuse lui Connor îi aparținea lui acum, și Claire fu cuprinsă preț de un moment de teroare și de furie văzând cum savura el asta. Închise ochii, refuzând să analizeze gânduri atât de îngrozitoare. Îi veni să-i tragă un șut lui Graham pe sub masă pentru că i le băgase în cap.

– Lord Buchanan m-a informat că, atunci când monarhia va fi restaurată, îți va cere mâna.

Claire făcu ochii mari spre Graham, convinsă că urechile o înșelaseră, și își trase încet mâna din a lui James.

– E adevărat? întrebă ea, întorcându-se spre el.

Dându-i drumul lui Anne, James se aplecă în scaun și îi aruncă o privire întunecată lui Graham.

– Ți-am spus asta în secret.

– Îmi cer scuze, zise Graham cu un zâmbet provocator, care nu avea nici urmă de regret. Îmi doream să văd încântarea din ochii ei, pe care mi-ai spus că o va simți când va afla despre planurile tale pentru ea.

– James? Claire se dădu înapoi de lângă el, aproape aterizând în poala lui Graham. Știi că nu mă voi căsători cu tine. De ce ai spune așa ceva?

– De ce să nu te căsătorești cu mine, Claire?

El se răsuci în scaunul fratelui ei și îi luă din nou mâna într-a lui.

– Știu că eu și Connor obișnuiam să vorbim despre faptul că o să mă căsătoresc cu Anne, dar tu ești cea mai mare. Acum, că fratele tău nu mai e, totul s-a schimbat. Sunt multe de luat în considerație.

– Poate Connor a ales pe altcineva ca soț pentru Lady Stuart?

Toți ochii se întoarseră spre Robert, care șezuse în tăcere până atunci. Nu ridică privirea imediat, dar continuă să deseneze cercuri mici pe masă cu degetul.

– Nu a discutat despre viitorul surorilor sale cu tine sau despre pământul pe care-l au ca zestre, în caz că el pierea? Își ridică ochii spre Buchanan. Cu siguranță, un bărbat care a trăit o viață atât de periculoasă ca el a făcut aranjamente pentru ambele surori. Și cu siguranță și-a împărtășit dorințele celui mai apropiat prieten.

– Cu siguranță ar fi făcut asta, zise și Graham, zâmbindu-i lui Claire când ea se întoarse să se uite la el.

– De fapt, le spuse James amândurora, Connor nu a făcut aranjamente pentru Claire. Ea a luptat alături de noi ca bărbat, și el...

– Ca bărbat? întrebă Graham curios și se holbă la el.

– Vrea să spună că lupt ca un bărbat, se grăbi Claire să explice. Nu-i așa, James?

– Așa e, se corectă James, ducând mâna sub masă, la tibie. Luptă ca un bărbat, și adevărul e că se îndoia că ea avea să trăiască îndeajuns încât să apuce să se căsătorească.

Claire încremeni în scaunul ei. Simțea de parcă ar fi fost trăsnită de un fulger. Connor nu se îndoia că ea avea să trăiască. Niciodată nu sădise în ea acea teamă. Da, era îngrijorat pentru ea, cum

ar fi orice frate, dar avea încredere în ce o învățase. Și se asigurase că o învățase tot ce știa, pentru ca ea să trăiască.

Se șterse pe frunte. Dintr-odată, nimic nu mai avea sens. Connor fusese singurul bărbat din viața ei care o acceptase așa cum era, îi acceptase viața pe care și-o alesese. James știa asta. De ce ar spune un lucru de o asemenea cruzime?

Nu putea să respire. Trebuia să plece de lângă ei și să încerce să-și pună ordine în gânduri. Familia ei îl iubea pe James, și el îi iubea pe ei. Nu putea să accepte faptul că el îl urâse pe Connor și îl trădase din gelozie. Nu. Scutură din cap, dar lacrimile i se adunară în ochi, și ea sări în picioare, înainte să i le observe careva.

– Mă scuzați! Am nevoie de aer.

James și Graham se ridicară în același timp, ambii pregătiți să o urmeze.

– Angus, îl strigă Graham pe masivul său prieten în timp ce punea o mână pe umărul lui Buchanan, ca să-l oprească să plece. Ce fel de derbedeu fără maniere ești, MacGregor, să cinezi în casa omului și să nu-i oferi din licoarea ta? Îl bătu pe Buchanan pe braț și îi făcu cu ochiul. Mă ocup eu de fată. Stai și bea cu Angus, doar să nu-i insulți vărul, pe Brodie. Se aplecă și adăugă în șoaptă: Ăla nu e prea întreg la minte.

Înainte să plece de la masă, Graham surprinse privirea lui Robert. El era cel care ar fi trebuit să o urmeze, la naiba! Graham ar respecta asta. S-ar așeza și ar încerca pentru a mia oară să și-o scoată din gânduri. Dar, la naiba, îi văzuse lacrimile și voia să meargă după ea.

Părând că îi citește gândurile sau poate văzându-i expresia chinuită, Robert îi făcu semn să se grăbească.

Capitolul 18

Ar fi fost bine să pot discerne mai ușor adevărul în ochii unui om.

Graham o găsi la terenul de antrenament. Era al doilea loc unde o căutase, după ce văzuse calul ei în staul. Sub lumina lunii pline, Claire găsise consolare în ce știa să facă mai bine. El se apropie încet, cu ochii fixați pe frumusețea siluetei ei în timp ce mânuia sabia către un adversar nevăzut, coada ei blondă legănându-se în jurul taliei. Conturată blând pe fundalul luminii incandescente a torțelor de pe zidurile castelului, ea era aidoma prințeselor războinice de pe vremuri. Frumoasă, înflăcărată și agilă. Era atât de frumoasă, încât i se păru aproape dureros să se uite la ea prea mult. Cu toate astea, nu-și putea lua ochii de la ea. Când se luptase alături de el împotriva acelor hoți, abia dacă avusese timp să îi observe mișcările. Acum, stătea în tăcere, observând execuția impecabilă, fiecare combinație curgătoare de parare, atac, retragere și împunsătură. Lama ei spinteca aerul într-un aranjament impecabil de sălbatic de talent, concentrare și scop.

– Claire, șopti el și se apropie de ea ca tras de un lanț căruia nu-i putea rezista.

Ea se opri și se întoarse spre el cu o expresie ce trăda atâta disperare, încât el aproape că alergă restul distanței. Dintr-o mișcare a încheieturii, ea își puse sabia în teacă și încercă să clipească, ca să alunge lacrimile care îi începoșau privirea.

– Graham, fratele meu nu se îndoia de priceperea mea.

– Înțeleg de ce.

Pe buzele ei apăru un zâmbet slab, dar dispăru atunci când vorbi din nou:

– Refuz să cred că James l-a trădat pe Connor.

– Nu contează, Claire. Eu nu voi pleca din Ravenglade fără tine.

Ea se apropie de el și își ținu răsuflarea când simți că o inundă un dor imens. Niciodată în viața ei nu se simțise atât de singură și de vulnerabilă. Voia ca el să o țină în brațe, să-i spună că totul avea să fie bine și că el se înșela în privința lui James.

– Nu credeam că în natura ta de ticălos are loc și cavalerismul.

Se opri la mică distanță de el și își înălță capul ca să-i întâlnească privirea.

– Nici eu.

El se uită fix în ochii ei, dorind-o, având nevoie de ea mai mult decât orice altceva în viață. Dar nu o atinse.

O înnebunea, căci Claire era conștientă de fiecare centimetru din corpul lui. Felul în care i se ridicau umerii și cum se lăsau la fiecare respirație, pieptul rigid, exceptând bătăile agitate ale inimii, întinderea extravagantă a mușchilor calzi. El nu se mișcă atunci când ea se întinse după el, dar o privi cu ochi întunecați, umbriți, înfometați.

Încurajată de tăcerea lui sau de nebunia ei, ea își întinse palmele pe pieptul lui, până la umeri. Mânată de o dorință pe care abia dacă o înțelegea, își trecu brațele pe după gâtul lui și îl trase în jos.

– Să nu fii cavaler acum, te rog!

Nemaifiind în stare să îi reziste, Graham o cuprinse cu brațul pe după talie și o ridică de pe pământ. Îi cuprinse gura cu o intensitate sălbatică, de posesie absolută, până când ea simți că se înecă în sărutul lui, că moare în brațele lui.

– Graham?

Vocea lui Robert în noapte le întrerupse îmbrățișarea și îi smulse lui Graham un geamăt chinuit. Se întoarse, știind deja că nu putea să spună nimic; cu toate astea, o duzină de cuvinte se luptau pe buzele lui.

– Rob, eu... îmi...

Doamne, îi părea rău. De ce nu putea să spună asta?

Robert se uită pur și simplu la Claire, apoi la el și după aceea la cizmele lui.

– S-au luat la bătaie înăuntru. Brodie i-a spart nasul lui Steven. E nevoie de tine.

Dându-l pe Graham la o parte din calea ei, Claire păși în față.

– De ce i-a spart Brodie nasul? întrebă ea.

Îl plăcea pe căpitanul fratelui ei. Era un luptător curajos și un prieten.

– Căpitanul a făcut o glumă despre clanul MacGregor, îi spuse Robert încet, calm pentru o persoană care tocmai ieșise dintr-o încăierare. Prea multă băutură.

– Ai naibii proști!

Simțindu-l pe Graham în spatele ei, ea se răsuci pe călcâie.

– Ei bine, ai de gând să îi oprești?

Ochii lui se mutară de la Robert la ea.

– Da. Ia-ți sora între timp! Plecăm.

Se întoarse pe călcâie și se îndepărtă, înainte ca ea să poată protesta. Rămasă singură cu Robert, Claire își înclină capul spre el și își aranjă ușor părul.

– Îmi imaginez ce crezi.

– Ce anume?

El își strânse mâinile la spate și se uită în jos spre ea.

– Că sunt o proastă, zise și oftă, închizând ochii. El nu ține la nimeni.

– Asta nu e adevărat, milady.

Ea deschise ochii și încuviință din cap, frustrarea ei fiind limpede.

– Da, ține la tine și ține la Callum MacGregor. Aud asta din glasul lui. Dar știi exact ce vreau să spun.

– Nu cred că ești o proastă, zise el cu ochii blânzi, și Claire își dădu din nou seama cât de incredibil de chipeș și de bun era.

Anne ar fi fericită cu bărbatul acesta.

– Haide, zise el și-i întinse brațul. Să mergem înăuntru, înainte ca Angus să dărâme castelul.

Luându-l de braț, Claire zâmbi și se lipi de el când mergeau.

– Mi-ai devenit prieten, parlamentarule.

– Asta mă bucură.

Ea se uită la maxilarul lui puternic, la părul negru, moale, cârlionțat ușor la ceafă și la genele acelea – la naiba, Anne avea dreptate, chiar erau lungi.

– Ce părere ai despre Anne?

Ea zâmbi când simți că el se încordează.

– Înțeleg. Obișnuiam să cred că James ar fi un soț bun pentru ea, dar văd cum se uită la tine și trebuie să recunosc că...

El se opri din mers și se întoarse să se uite direct la ea.

– Trebuie să știi ceva, Claire.

Ea își feri privirea.

De ce trebuiau să vorbească despre asta?

– Graham mi-a spus deja.

– Chiar așa?

– Da, el crede că James e în spatele morții lui Connor. Asta crezi și tu, atunci?

– Da, dar asta...

– Nu, vă înșelați amândoi. Există o explicație pentru toate astea. Voi vorbi cu James despre asta, și el își va dovedi nevinovăția față de voi.

– Să-mi dovedesc nevinovăția?

Claire și Robert tresăriră când James ieși din întuneric chiar în fața lor.

– În ce privință?

Ochii lui de culoarea safirului se opriră asupra lui Claire mai întâi și apoi asupra lui Robert.

– James. Claire îi atrase cu blândețe atenția spre ea. Putem să vorbim un pic în solariu?

Văzând privirea îngrijorată a lui Robert, James încuviință din cap și o luă de mână.

Robert sări în partea cealaltă a ei, refuzând să o lase singură cu Buchanan.

– Ar trebui să-l luăm și pe comandantul Grant, sugeră Claire când intrară în castel. Acestea sunt lucruri pe care ar trebui să le audă și el.

– Desigur, fu James de acord, amabil. Dar atunci ar trebui să-i aduc pe Steven și poate și pe alții, Claire. O amuți cu o privire insinuantă când ea dădu să protesteze. Nu știu ce ți-au spus oamenii aceștia, dar, dacă m-au acuzat de ceva, ar trebui să stau alături de ei neprotejat și singur?

– Nu, admise ea blând. Sigur că nu.

Cineva avea să sfârșească mort.

– Lord Campbell poate să-i spună lui Grant ce a auzit.

– Foarte bine, haide să mergem, atunci!

Buchanan o conduse spre scări. În trecere pe lângă sala mare, Robert se uită înăuntru, dar nu-l văzu pe Graham în mulțime.

Solariul mic de deasupra era, în mod evident, un loc unde Claire petrecuse mult timp cu fratele ei. Postura ei deveni mai relaxată de cum intrară. Zâmbi, traversând încăperea spre un scaun cu spătar înalt, din stejar sculptat și catifea roșie. Stătu în fața lui și îl privi cu o expresie gânditoare, înainte să se întoarcă și să se așeze.

– James, începu ea fără să aștepte, în timp ce Robert își trase un scaun mai puțin decorat lângă ea.

James alese să stea în picioare, iar Claire trebui să-și înalțe capul ca să se uite la el.

– Oaspeții tăi nu îți vor răul. La fel ca tine, sunt dornici să descopere cine e bărbatul care l-a trădat pe Connor.

– Atunci, de ce nu sunt la Edinburgh, ca să-l acuze?

– Pentru că, îi răspunse Robert, și, când ridică privirea, disprețul lui pentru Buchanan se citea limpede în privirea lui, nu avem de ce să îl bănuim pe generalul Monck.

James își strânse buzele, și mâna îi alunecă spre sabie. Claire sări în picioare, dar Robert rămase nemișcat.

– Mă acuzi că mi-am trădat fratele?

Robert întâlni privirea criminală a lui Buchanan cu aceeași ferocitate.

– Nu am făcut o astfel de acuzație.

Exact când Claire începuse să-și relaxeze umerii, ușurată că fusese evitată o confruntare, Robert se ridică încet.

– Connor Stuart nu a fost fratele tău.

Claire închise ochii și scrâșni din dinți. Cum putea să spună un asemenea lucru? Și ce naiba era cu nebunul? Robert Campbell nu știa cum să lupte, și iată-l aici, urlând ca un leu. Un leu mort dacă ea nu făcea nimic.

Pași între ei și îi puse lui James o mână pe piept.

– Știu că nu ai făcut un lucru așa îngrozitor. Ea se uită în ochii dragului ei prieten și văzu jignirea profundă pe care Robert și Graham i-o aduseseră. Dar ei nu te cunosc așa cum te cunosc eu. Explică-i lui Lord Campbell cum a murit Connor, așa cum mi-ai povestit mie.

Privirea lui tăia ca sticla, atingând-o până în măduvă.

– Te îndoiești de cuvântul meu, și asta în fața unui Campbell, Claire?

– Nu, nu e asta...

Claire scutură din cap.

– Mi-ai cerut să îi explic. Lui!

– Te-aș rugat să nu strigi la ea, îl avertiză Robert pe deasupra capului ei.

Pe chipul lui James apăru un rânjet diabolic în timp ce-și scotea sabia cu o mână și o împingea pe Claire din drum cu alta.

Lama lui zbârnâi în timp ce Claire căzu peste scaunul fratelui ei și își sparse buza. Nu putu face nimic altceva decât să închidă ochii când James se năpusti asupra bietului Robert. Lama lui însă nu întâlni carne, ci oțel. Sunetul îi făcu dinții să i se strepezească. Sări în picioare, pregătită să îl ferească pe bietul Robert de încă un atac. Cineva trebuia să-l salveze. În schimb, făcu ochii mari, în timp ce urmărea sabia tânărului conte mișcându-se ca fulgerul de iute în lumina focului din șemineu. Întâmpină al doilea asalt al lui James cu un pas bine calculat la stânga și o combinație de blocaj, arc și pendulare.

Pe toți dracii, Claire ar fi zâmbit dacă nu ar fi fost îngrozită pentru amândoi. Băiatul chiar știa să lupte! Când Robert își ridică sabia deasupra capului și lansă o lovitură care-l împinse pe James înapoi spre ușă, ea își regândi prima opinie despre cine nu avea să supraviețuiască altercației.

Trebuia să facă o mișcare și să intervină, se gândi ea, dar ușa se deschise, și James căzu în brațele lui Graham.

Imediat, Robert își puse sabia în teacă și îi zâmbi prietenului său, recunoscător că Graham îl salvase de la a fi nevoit să-l omoare pe Buchanan.

Graham nu îi întoarse zâmbetul, dar își fixă privirea pe sângele care pătă buza lui Claire. Chipul lui căpătă o expresie dură când îl ridică pe James, îl apucă de ceafă și-l izbi cu fața de perete.

Când se întoarse să o verifice pe Claire, lăsând corpul moale al lui James din mână, ea era deja în spatele lui, luându-și avânt. Pumnul ei îl lovi direct în gură și-i dădu capul pe spate. Ținându-se de maxilar, el se uită în jos la ea cu o expresie de uluire. El dădu să o apuce, dar ea își luă din nou avânt. De data asta, o prinse, o răsuci și o luă la subraț.

– Hai să plecăm naibii de aici, zise el și-i aruncă lui Robert o privire enervată în drum spre ușă. O să-mi spui mai târziu ce s-a întâmplat.

– Sunteți nebuni? strigă Claire la amândoi în timp ce-și înfigea unghiile în brațul răpitorului ei și încerca să-l lovească. Nu merg, nicăieri cu voi!

Ea își răsuci brațul ca să-l pocnească pe Graham în piept, dar nu reușea să-și ia avânt.

– De ce i-ai făcut asta? Cred că i-ai spart nasul.

– Claire, dacă nu vrei să ne omori pe toți, ar fi bine să taci.

Ea se uită în sus la Graham cu coada ei lungă, împletită, măturând podeaua.

La naiba cu el, avea dreptate. Dacă Steven o vedea dună așa pe scări ca un sac cu grâu, avea să alerteze gărzile. Graham și Robert nu ar mai ieși în viață din Ravenglade. ÎnghițI-i-ar iadul, de ce îi păsa?

– Pune-mă jos, afurisit fiu de câțea, vorbi ea printre dinți către Graham. Deși nu meriți, voi face ce pot ca să vă salvez, dar eu și Anne nu plecăm din Ravenglade cu voi.

Când picioarele îi atinseră podeaua, ea își netezi cutele de la mâneci și făcu un pas în față. Pieptul lui Graham o opri să mai facă încă unul.

– Nu plec de aici fără tine, Claire, vorbi el iute, strângând din dinți și strălufgerând-o cu privirea. Dacă insiști să rămâi, nu am de ales decât să mă întorc la Buchanan acum și să mă asigur că nu va mai reprezenta niciodată o amenințare pentru tine.

Claire se albi. Doamne sfinte, el vorbea serios. L-ar ucide pe James.

– Te urăsc, șopti ea, respirând sacadat.

El înghiți în sec și, pentru o clipă, ei i se păru că era pe cale să cedeze, dar apoi privirea lui deveni dură, fără milă, fără scrupule.

– Hotărăște-te!

– Am de ales? răspunse ea acru.

El clătină din cap, dovedindu-i că nu avea deloc de ales.

– Vei face cum îți spun și îmi vei asculta poruncile. Dacă vom fi nevoiți să ne luptăm ca să ieșim de aici, multe vieți se vor pierde, de ambele părți.

Claire aprobă cu o mișcare încordată a capului și îi lăsă pe el și pe Robert să o conducă pe scări în jos. Ce altceva putea să facă? Dacă țipa, Steven avea să vină degrabă. S-ar isca o luptă, și Claire va trebui să aleagă de partea cui să lupte. Ura mănioasă pe Graham, dar știa că nu ar putea să lupte împotriva lui.

Când ajunseră la ultima treaptă, Graham studie sala mare cu ochi ageri. Îl găsi mai întâi pe Steven, așezat, cu fața ștearsă de sânge. Continuă să înainteze până când îl găsi pe cel pe care-l căuta.

Un semn discret din cap de la comandantul lui îl făcu pe Brodie să se ridice. Într-o clipă, ordinul ajunse prin toată sala și fiecare MacGregor îl urmă. Plecau, și era posibil să trebuiască să-și croiască drumul prin luptă. Fiind războinici, știau că uneori retragerile grăbite nu puteau fi evitate. Nu era nici o lașitate în asta. Aveau să lupte într-o altă zi.

Angus conduse grupul prin încăperea aglomerată, statura lui masivă croindu-i drum drept lui Graham. Robert fugi la masă și o luă pe Anne.

– La grajduri, comandă Graham. Angus și Donel vor fi ariergarda, în timp ce eu și Robert vom coborî podul cu lanțuri. Se uită la prietenul lui masiv. Angus, dacă cineva vine după ele, ia-i capul.

– Nu! șopti Claire înfierbântată.

Nu putea permite ca oamenii lui Connor să fie uciși de clanul MacGregor.

Graham îi aruncă o privire și apoi își retrase ordinul, spunându-i lui Angus să îi facă să doarmă, în schimb.

– Claire, ce se întâmplă?

Ochii lui Anne erau mari de frică, și ea se agăță de încheietura surorii ei.

– De unde se lasă podul, Claire? întrebă Graham, întrerupând-o pe Anne.

Aruncându-i o privire plină de reproș, ea îi spuse, apoi o împinse ușor pe sora ei înainte, urmându-i pe ceilalți afară.

Când ajunseră la grajduri, Brodie o îmboldi în întuneric.

– Știi unde sunt staulele, trebuie să le deschizi. Acum!

Claire alergă în grajduri și dădu drumul la cai în timp ce Angus și Donel li se alăturară, nestingheriți. Brodie fu primul care încăleca, primul care ieși. Claire luă ultima poziție, cu Anne între ea și Angus. Se grăbiră spre curtea interioară luminată de lună și opriră la podul cu lanțuri, așteptând să fie coborât.

Pe toți dracii, ce ar trebui să facă? Claire se uită în urma ei. Instinctele ei îi spuneau să se întoarcă. Nu putea să-l abandoneze pe James. Nu avea să o ierte niciodată. Dar, dacă s-ar întoarce, Graham l-ar omorî. Era sigură de asta. De ce? De ce îl bănuia pe James

de un lucru așa îngrozitor? Oare el și Robert s-ar duce la Monck pentru a-i împărtăși această bănuială? Nu, nu puteau, pentru că nu aveau dovezi. Nu puteau face nimic. Nimic în afară de a-l omorî chiar ei. Doamne sfinte, dacă făceau asta chiar acum?

– Claire, te rog, spune-mi ce se întâmplă! Vocea îngrozită a surorii ei o aduse înapoi la realitate. De ce fugim așa? Ce s-a întâmplat?

– O neînțelegere, o liniști Claire. Îți voi explica mai târziu, dar nu ai de ce să te îngrijorezi.

Când podul masiv cu lanțuri scârțâi și începu să coboare, Claire închise ochii și încercă să-și calmeze bătăile iuți ale inimii. Se duseseră direct la camera podului, așa cum ceruse Graham. Se simțea ușurată. James era în viață.

Scândurile groase coborau repede. Mult prea repede. Ea își acoperi urechile când podul căzu cu un bubuit, aruncând pământ și așchii de lemn în toate direcțiile.

– Hai să mergem! îl auzi pe Brodie poruncind și i se alătură traversând în goană.

Când ajunseră pe partea cealaltă, Claire își întoarse calul. Oamenii din Ravenglade nu aveau cum să nu fi auzit asta! Așa era. Căpitanul fu primul care ieși, urmat de o întreagă trupă. La dreapta ei, Claire văzu o sclipire de metal sub lumina lunii când Brodie își scoase sabia lungă din teacă.

– Steven, oprește-te! Nu veni peste pod! strigă Claire spre el și nu fu surprinsă când el o ascultă, oprindu-i și pe ceilalți.

– Milady, ce înseamnă toate astea? întrebă el, arătând spre pod, neștiind de ce ea, sora ei și cei din clanul MacGregor erau pe partea cealaltă.

– Mă tem că trebuie să plecăm. Avem o călătorie lungă în fața noastră, știi.

Ea se rugă din tot sufletul pentru un miracol care să-l facă pe căpitan să zâmbească pur și simplu și să le ureze drum bun. Gemu când Steven începu din nou înaintarea.

– De ce sunt doar paisprezece cai cu voi? El se uită peste pod la ei, mijind ochii să vadă cine lipsea, dar era prea întuneric și se afla prea departe. Unde sunt ceilalți doi călăreți?

Claire se uită la poarta castelului. Da, unde naiba erau Graham și Robert? Cum aveau să treacă de Steven și de mica armată din

spatele lui? Degetele i se încordară pe hățuri, dar reuși să își mențină vocea calmă când strigă spre ei.

– Tocmai primesc mâncarea de la Amish, bucătarul. Ar trebui să apară în orice clipă. Ah, zise și zâmbi peste umărul lui Steven, la Graham și Robert, care veneau de după grajduri, caii lor ridicând pământul cu copitele. Iată-i acum!

Ea își îndreptă din nou privirea spre Steven când acesta duse mâna la sabie.

– Căpitane, îi vei lăsa să treacă.

Spre necazul și tristețea ei, Steven nu o ascultă de data asta. Cu un strigăt de comandant, le ordonă oamenilor săi să ocupe formația de luptă. Din fericire, cei mai mulți erau prea beți ca să mai recunoască o direcție.

Cu un blestem, Claire își smulse basca de la centură, își ascunse coada sub ea și își mână calul peste pod. Trebuia să-l oprească pe Steven înainte să ridice sabia spre Graham și spre cei doisprezece scoțieni masivi care se grăbiră în urma ei. Intenționa să-l oprească pe căpitan, nu să-l omoare. Așa că, atunci când ajunse la el, își trecu sabia peste piept și lovi tare peste a lui, aruncându-i-o din mână.

– Căpitane, vei porunci să se oprească! îi ordonă ea cu aceeași voce pe care ar fi folosit-o fratele ei, arătând foarte mult ca el, așa, cu basca lui pe cap. Lama ei sclipi sub lumina lunii, și vârful ei se opri la gâtul lui Steven. Nu mă obliga să-ți spun a treia oară.

Steven se uită la ea cu furie mută, dar nu făcu nimic când Robert goni pe lângă el spre Anne. Graham își încetini armăsarul când ajunse lângă Anne.

– Asta e o mare neînțelegere, Steven, îi zise Claire căpitanului, regretul îmblânzindu-i glasul. Mă voi întoarce și îți voi povesti totul. Dar, deocamdată, trebuie să faci cum îți spun.

Ea își puse sabia în teacă, luă hățurile și porni în goană cu Graham peste pod, fără să mai spună ceva.

Capitolul 19

În ce să ne mai încredem, în afară de ce am fost învățați?

Nu fură urmăriți în pădurile întunecate. Cu toate astea, continuară să călărească printr-un labirint de stejari groși și mesteceni până a doua zi dimineață. Călătoriră spre vest, evitând Killiecrankie și pe oamenii lui James și nu se opriră decât când ajunseră la Loch Tay.

Claire o ajută în tăcere pe sora ei să descalece. Picioarele lui Anne cedară sub ea, pentru că stătuse atâta vreme în șa, dar, când o conduse de lângă cal, Claire o lăudă că nu se plânsese. Graham le privi când ajunseră în centrul luminișului însorit, și Claire întinse pătura surorii ei. Ochii lui o urmăriră un moment mai târziu când Claire traversă tabăra și se lăsă pe vine la marginea lacului, ca să-și bage mâinile în apă. Voia să se ducă la ea și să o ia în brațe, să se asigure că nu era rănită în altă parte în afară de buză. La naiba, nu avea să uite niciodată cum arătase ea când îi spusese că îl ura. Era furioasă pe el pentru că o făcuse să plece din Ravenglade și pentru că-l dăduse pe Buchanan cu capul de perete, când, de fapt, ar fi trebuit să fie recunoscătoare că nu îl străpunsese pe ticălos cu sabia după ce îi văzuse gura însângerată. Cum putea să știe că ea se lovise din greșeală? În timp ce călăreau, Robert îi povestise ce se întâmplase. Ea credea în nevinovăția lui Buchanan, și Graham nu o putea învinui. O astfel de trădare din partea unui prieten era greu de acceptat. Nu avea să o forțeze să asculte alte acuzații ale sale împotriva bărbatului pe care ea îl considera prieten. Era în siguranță acum, departe de ucigașul fratelui ei. Trebuiau să-i spună generalului Monck, desigur, dar asta putea aștepta până când ajungeau la Skye. Graham nu voia să se gândească acum la ce avea să se întâmple apoi. Monck avea să meargă înainte cu aranjamentele pentru căsătoria dintre

Claire și Rob. Dar cum rămânea cu Anne, acum, că logodnicul ei avea să fie spânzurat, cu siguranță?

Rob nu spusese nimic despre sărutul pasional pe care-l văzuse între prietenul lui cel mai bun și logodnica sa, iar Graham își dorea să o fi făcut. El avusese multe fete – ar fi putut să aleagă o duzină de alte femei. Avea inima așa neagră încât să ia femeia prietenului său? Ce era nebunia asta care îl făcea să o dorească pe Claire Stuart mai mult decât pe oricare alta?

Înjură soarta care îl adusese la ea. Cum naiba putuse să i se schimbe viața atât de mult într-un timp atât de scurt? Nu reușea să gândească limpede cu privire la nimic altceva în afară de ea. Nici la luptă. Nici la femei. Doar la ea. La gura ei. La ochii ei. La părul ei. La parfumul ei.

Știa cum călca, cum vorbea, mânca, respira. Îl înnebunea. La naiba, chiar și când îl pocnise în gură, îi venise să o tragă în brațele lui și să o sărute până leșina. Privirea i se îndreptă din nou spre ea. Îl lăsa fără aer, chiar așa, arătând ca un băiat...

El se îndreptă spre ea, de parcă picioarele lui ar fi avut o minte proprie. Ochii îi erau ațintiți la boneta de pe cap. La naiba, avusese dreptate! Teama îl cuprinse ca niciodată până atunci când se gândi la ea luptând singură cu oamenii guvernatorului.

Când ajunse la ea, se așeză pe vine și se uită la luciul apei.

– Tu ai fost cea care i-a atacat pe oamenii lui Monck.

Ea încuviință din cap fără să se uite la el.

– Monck l-a trădat pe Connor.

– Nu cred că a făcut-o, zise el încet, întorcându-se spre ea. La naiba, Claire, ai fi putut fi ucisă.

– Dar n-am fost.

El îi studie chipul în timp ce ea continua să se uite spre lac. Nu știa dacă să o scuture pentru că fusese așa nesăbuită sau să-i admire curajul și priceperea. Cum Dumnezeu trăise Connor în fiecare zi cu teama îngrozitoare pentru siguranța ei? „El a învățat-o să lupte ca un bărbat", își răspunse Graham. Mai mult decât atât, fratele ei o pregătise să fie un războinic. Și, cu toate astea, iat-o aici, o fată, mai frumoasă ca oricare alta, punându-i inima pe jar cu o dorință care-l cutremura până în străfunduri.

– Tu și Robert vă înșelați, zise ea încet. James l-a iubit pe Connor. Nu l-a trădat, iar eu nu te voi ierta niciodată pentru că l-ai lovit.

– L-am lovit pentru că am crezut că te-a lovit pe tine, o corectă el.

Când ea își înclină în sfârșit capul să se uite la el, arcuirea curioasă a sprâncenei ei blonde și strălucirea frumoasă a ochilor ei albaștri îl loviră direct în plex. Se întoarse, știind că, dacă ea se uita în ochii lui, avea să descopere o slăbiciune care-l speria ca naiba. O slăbiciune pentru ea, doar pentru ea. El era un războinic din Ținuturile Înalte, dispus să lupte în orice război, dar chiar și el știa că trebuie să se retragă atunci când înfrângerea e iminentă.

Se ridică și plecă de lângă ea, fără să se mai uite înapoi.

Când trecu pe lângă Robert, evită, vinovat, privirea prietenului său. Luă plosca lui Angus pe care acesta tocmai o ducea la buze și intră în desișul pădurii până când aceasta îl înghiți de tot.

Claire îl privi cum se îndepărta, dorindu-și, pentru prima oară în viață, să aibă relaxarea candidă a surorii ei. Anne l-ar fi chemat înapoi, aruncând disciplina și mândria în vânt. Claire voia să știe ce din firea ei schimbase un ticălos arogant într-un urs morocănos. Aproape că-l omorâse pe James pentru ea, nu pentru Connor. Dar el o amenințase că avea să-i ucidă cel mai drag prieten, își reaminti ea. O obligase să plece de la Ravenglade într-un fel în care să-l convingă pe bietul James că și ea credea în vinovăția lui. O, cum putea Graham să-l suspecteze? Ea înțelegea că Graham nu-l cunoștea pe James așa cum îl cunoștea ea, dar ce motiv să fi avut pentru a crede că un om care-l iubea pe fratele ei la fel de mult cum îl iubea ea l-ar fi condus la moarte? Existau și alte motive în spatele acuzațiilor lui? Graham ceruse să știe dacă ea îl iubea pe James. Era oare gelos? Ea era antrenată să își asculte instinctele, iar instinctele îi spuneau că Graham o îmblânzise. Se simțea din felul în care o săruta, cu dorință de posesiune și capitulare în același timp. Se vedea în ochii lui, care o urmăreau mereu, de parcă l-ar fi încântat, dar și chinuit imediat după aceea. Ținea oare la ea? Nu, el era un egoist arogant de cea mai rea speță. În afară de asta, nu credea cu adevărat că Graham era genul de bărbat care l-ar ucide pe altul din gelozie.

Era vina ei. Ea îi permisese lui Graham să o păcălească și să o facă să îi spună lucruri despre James care puteau fi incriminatoare.

Graham Grant era un războinic care știa cum să își folosească farmecul devastator, dar și pumnii, ca să obțină ce dorea.

Da, își aminti promisiunea lui de a nu fi dovedit de ea, felul în care zâmbise fără efort alături de James în sala mare, în timp ce conspira împotriva lui. Voia să creadă dorința arzătoare din sărutul pe care el i-l dăduse lângă terenul de antrenament din Ravenglade.

Dar cum putea să fie astfel, când, în momentul care se terminase, arăta ca și cum s-ar fi urât pe sine? Ea se uită urât în direcția în care plecase Graham. Voia să știe de ce îl acuzase pe James și ce intenționa să facă în privința asta. Plus că era al naibii de sătulă să reprezinte motivul pentru starea lui de spirit neplăcută. Oare o găsise atât de neatrăgătoare încât obținerea unui favor de la ea, indiferent pentru ce-l voia inima lui de ticălos, îi repugna? Hotărâtă să obțină niște răspunsuri, ea se ridică, își scutură pantalonii de praf și porni după el.

Claire își croi drum printre crengi țepoase, se urcă pe stânci și se luptă cu roiuri de țânțari, blestemând tot drumul. Unde naiba era? Fir-ar să fie, dacă era beat și căzuse în mâinile tâlharilor, avea să-l omoare.

De ce naiba îl căuta, când putea să aștepte să se întoarcă pentru a-l lua la întrebări?

Se strădui să se convingă că nu ea vreo fătucă zăpăcită care alerga după el așa cum o făcuse Lianne la han. Avea să-i și spună asta!

Aproape că ajunse direct în lac. Pădurea se termină deodată, cu o pantă de vreun metru direct în fața ei. Ar fi căzut, împiedicându-se de câteva stânci, și ar fi aterizat cu fața în apă. Când ridică privirea, îl văzu și aproape se prăvăli.

Stând la soare, ca unul dintre prinții leneși ai lui Poseidon, Graham era întins pe spate pe un bolovan mare de pe mal, cu hainele și armele în apropiere. Părul auriu era dat pe spate. Pe pieptul lui gol sclipeau picături de apă care se prelingeau în firișoare sinuoase peste abdomenul ferm și în jos prin pliul din dreptul șoldurilor înapoi în apă. Un braț era întins într-o parte, mâna strângând plosca lui Angus. Cealaltă mână era ascunsă vederii, sub suprafața întunecoasă. Mușchii lui flexau în timp ce strânsoarea devenea mai puternică, și el își mișca brațul în sus și în jos.

Dintr-odată, Claire înțelese ce ținea el. Știa despre mădulare, pentru că văzuse și auzise destule despre ele în garnizoană.

Descoperise din greșeală cum se consolau bărbații când erau prea mult fără o femeie. Știa, din încordarea lui, că mădularul lui era probabil umflat și tare. Îl privi, fascinată de plăcerea de pe fața lui, care devenea mai fierbinte și mai nădușită pe măsură ce brațul cobora și trăgea. Nu mai văzuse un bărbat la orgasm. La naiba, era păcătos, dar ea nu-și putea feri privirea. Nu voia. În mod șocant, ea începu să se întrebe cum ar fi să înoate la el și să se agațe de corpul acela tare. Ochii ei savurară formele lui frumoase, când el se încovoie, brațul mișcându-i-se cu o grabă care îi făcea buzele să se țuguie și pe el să strângă din dinți. În cele din urmă, își dădu capul pe spate și gemu într-un extaz netulburat. Claire nu-și dădu seama, până nu se termină, că ea gâfâise împreună cu el. Apoi fugi.

Trecu printre copaci și direct spre tabără, de parcă ar fi fost o hoardă de generali pe urmele ei. Anne ridică privirea, uimită. Robert sări în sus.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, uitându-se în urma ei.

Folosind tot controlul pe care-l mai avea, Claire zâmbi și flutură din mână ca să le alunge îngrijorarea.

– Nu e nimic, mi s-a părut că am văzut un mistreț, atâta tot.

El nu păru convins.

– Nu l-ai căutat pe Graham?

Ea scutură din cap și se îndepărtă de el.

– Nu, aș prefera să nu vorbesc despre el.

„Sau să mă gândesc la el vreodată", își zise ea, înroșindu-se până la rădăcinile părului. Se simțea ca o străină în propria piele. O târfă nerușinată, care îi spiona pe bărbați când ei... Obrajii i se înroșiră și mai tare, și ea se întoarse cu spatele la ceilalți, de teamă că ar putea vedea și recunoaște profunzimea depravării ei.

Anne nu s-ar fi uitat niciodată. Și cu siguranță nu s-ar fi simțit excitată. Sora ei era pură și modestă, cu mintea plină de gânduri feminine, nu imorale. Anne era blândă și delicată – genul de femeie pe care bărbații o preferau. De ce nu putea să fie mai mult ca Anne? Connor nu îi pusese niciodată întrebarea asta. El fusese singurul bărbat din viața ei care acceptase complet că ea prefera să se lupte, nu să brodeze. Își închise ochii, simțind dorul de el. Ar fi vrut să discute cu el despre aceste porniri nefamiliare, necaste, așa cum vorbea cu el despre orice.

Îl auzi pe Graham intrând în tabără. Fața ei se înroși din nou când el trecu pe lângă ea, umplându-i plămânii cu mirosul de pădure și de apă curată. Nu reuși să se abțină și își ridică privirea să se uite la el când îi dădu lui Angus plosca înapoi, dar își dori să nu o fi făcut. El arăta înnebunitor de viril, pe jumătate îmbrăcat, la fel cum arătase și gol. Tunica i se legăna în mână. Tartanul îi era drapat jos pe șolduri, strângându-i ei simțurile cu priveliștea splendidă a spatelui lui lat și a taliei înguste. La naiba, chiar și vederea gambelor lui în cizme îi tăia răsuflarea. El se întoarse, și ea ridică privirea, îngrozită să constate că el se uita țintă la ea. Se înroși de la gât până-n creștet.

– Ar trebui să plecăm acum. Am putea să traversăm muntele până mâine, zise ea, nevrând să mai stea acolo nici o clipă, fără să aibă altceva de făcut decât să se holbeze la el.

– Mai întâi, dormim, răspunse el, aruncându-și tartanul de lână peste umăr. Nu mai spuse nimic, ci doar se așeză sprijinit de scoarța aspră a unui stejar bătrân și închise ochii.

– Claire, o strigă sora ei din spate. Scoate basca aia îngrozitoare și vino lângă mine!

Claire își dădu jos basca, pe care și uitase că o purta.

Nu era de mirare că Graham se uita încruntat la ea tot timpul. Se duse la Anne și se așeză lângă ea.

– Îmi amintești de Connor, oftă Anne întristată, trăgând-o pe Claire mai aproape de ea. Voi doi ați semănat întotdeauna foarte tare.

În mod normal, Claire s-ar fi bucurat de un asemenea sentiment, dar acum nu făcea decât să îi aducă aminte faptul că ea avea însușiri masculine.

– Lasă-mă să mă ocup de părul tău un pic, zise Anne, așezându-se în spatele ei. Doamne, arată de parcă nu ar mai fi fost desfăcut din coada asta de ani întregi.

Fără să aștepte aprobarea surorii ei, Anne trase de sfoara care lega coada lungă și începu să desfacă împletitura lui Claire.

– Robert mi-a spus ce s-a întâmplat. Ești supărată din cauza lui James.

– Dar tu nu? Claire se întoarse ușor. Nu dai crezare nebuniei ăsteia despre faptul că el l-ar fi trădat pe Connor, nu-i așa?

– Sigur că nu. Dar ei încearcă doar să ne protejeze. Cineva e răspunzător de moartea lui Connor.

– Da. Generalul Monck.

– Nu cred nici asta.

Acum, Claire se întoarse complet spre sora ei.

– Cum să nu crezi? Ce minciuni ți-a spus, Anne?

Sora ei doar ridică din umeri și o întoarse pe Claire înapoi.

– În ciuda a ceea ce crezi, nu sunt atât de naivă să cred orice mi se spune.

– Nu asta am vrut să spun.

– Faptul că nu mi-am petrecut zilele mânuind sabia împreună cu Connor nu înseamnă că el nu mi-a spus lucruri.

– Știu asta, Anne.

– El vorbea numai de bine despre generalul Monck, iar, după ce am petrecut timp cu guvernatorul, am înțeles de ce.

Claire nu spuse nimic în timp ce sora ei își trecea degetele prin părul ei.

– Înțeleg, de asemenea, că Robert și Graham sunt de părere că James e vinovat.

Ea o ținu bine de umeri când sora ei încercă să se răsucească iar.

– Claire, nu spun că sunt de acord, doar că înțeleg. James a fost cel care i-a transmis lui Connor acel presupus mesaj de la guvernator. Fratele nostru avea încredere în Monck, da, dar avea încredere și în James. Ar fi făcut ce l-ar fi rugat oricare din ei.

Claire scutură din cap. Nu avea nici un sens.

– De ce l-ar vrea James mort pe Connor, Anne? Doar îl iubea.

În spate, sora ei oftă.

– Nu știu și nu știu cum am putea afla adevărul.

– Știu deja adevărul. James e nevinovat. Îl cunoaștem de-o viață. Trebuie să avem încredere în el.

Anne aprobă din cap și continuă să desfacă șuvițe groase din părul lui Claire.

– Robert m-a asigurat că, atâta vreme cât vom continua să mergem spre Skye, unde știe că vom fi în siguranță, nici el și nici Graham nu ne vor părăsi ca să se întoarcă la Edinburgh. Așa că nu trebuie să ne facem griji cu privire la James în momentul ăsta. Robert a ghicit, de asemenea, că tu te-ai luptat cu oamenii generalului Monck. Dar să nu te temi. Mi-a promis că nu îi va spune guvernatorului.

– E foarte amabil din partea lui, bombăni Claire, permițându-și să se relaxeze o clipă, acum, că știa că James era în siguranță și nu avea să atârne în streang – deocamdată.

– Da, e amabil. Mi-a spus despre sora lui, Katherine, care e la Skye. A zis că ea e o combinație între mine și tine. Poate să mânuiască o sabie, dar e finuță ca o roză.

„Anne fiind roza, desigur", se gândi Claire deznădăjduită și își strânse genunchii la piept.

– O, acum înțeleg de ce îți ții părul așa strâns împletit. E atât de bogat! Anne trase și răsuci buclele lungi ale lui Claire, dar renunță curând la ce voia să facă. Cred că două cozi ți s-ar potrivi mai bine. Am nevoie de încă o ață.

Amândouă se uitară în jur, dându-și seama că nu era nimic în iarbă care să poată fi folosit. Așa că Anne o bătu pe sora ei pe umăr.

– Du-te și roagă-l pe scoțianul tău să îți dea un fir din tartanul lui. Arată destul de jerpelit. Ar trebui să fie destule ațe care să atârne.

– Nu e scoțianul meu, Anne, o corectă Claire cu mâhnire evidentă în glas. Și, în afară de asta, doarme, și nu vreau să-l deranjez.

– Aiurea! E treaz și se uită la tine chiar acum. Haide, du-te și roagă-l, zise și o împinse ca să se ridice.

Claire îi aruncă o privire pe sub gene.

La naiba, chiar era treaz, și nu își feri privirea când ea se uită la el. Abia dacă clipi când ea se ridică fără tragere de inimă și își dădu coama de păr de pe umeri. Drumul scurt până la el fu chinuitor. Privirea lui penetrantă o deconcerta. Gura lui cu formă natural bosumflată făcea dificil să se concentreze la ce voia de la el. Un sărut. Un zâmbet. Un cuvânt frumos. O scuză.

– Am nevoie de un fir din tartanul tău. Sfinți din ceruri, de ce era vocea ei așa tremurătoare și nesigură? Voia să-l lovească pentru că o făcea așa netoată. Pentru părul meu, adăugă ea încordată, când el continuă să se holbeze la ea.

În cele din urmă, el își lăsă capul în jos și ridică mâna la stofa de lână care îi drapa pieptul. Fără să se mai uite la ea, rupse una din ațele din tartan și i-o întinse.

Claire o luă și se retrase, de teama tentației enorme de a cădea în genunchi și de a-i apuca fața ferm în mâini și de a o săruta... sau de a-l pocni pentru că fusese așa o brută la Ravenglade. „Ei încearcă

doar să ne protejeze." Era, într-adevăr, pentru o cauză nobilă faptul că o obligase să plece de la Ravenglade? Doamne sfinte, chiar era nebună. De ce nu voia el să se uite la ea? Doar cu ceva vreme în urmă, fusese furioasă pe el că o fermecase ca să obțină ce voia. Acum, era furioasă că el nu mai voia să obțină nimic! Era un cuceritor, pentru Dumnezeu. Un seducător nepăsător! De ce se controla în privința ei?

Era, oare, neplăcerea cea care îi întuneca privirea sau era altceva? Ceva care îi făcea picioarele să se înmoaie, gura să i se usuce: dorință, emoție și hotărârea de a rezista la amândouă.

„El ar ucide ca să o protejeze." Îi rezistase oare pentru că știa că Monck avea să îi aleagă un soț? Cuceritorilor nu le păsa de soți, nu-i așa? Era furios pe ea pentru că era furioasă pe el? Oare era de vină faptul că nu o considera destul de feminină pentru el? Se simțea amețită de toate aceste nesiguranțe care i se învârteau în minte. Pe toți dracii, era mai ușor să se bată cu englezii decât să îndure asta.

Plecă bombănind în barbă și se trânti pe pătură în fața surorii ei.

– Nu e, oricum, ce îmi doresc de la un bărbat, zise ea și-i întinse firul lui Anne, peste umăr.

Anne despărți părul lui Claire pe mijloc și se uită la obiectul disprețului surorii ei. Graham Grant, comandantul de război al clanului MacGregor, dintre toți oamenii. Un bărbat din negurosul nord, unde războinicii se nășteau astfel, nu erau învățați. Chiar și fără haloul de păr aurit de soare și ochii verzi strălucitori, comandantul Grant era un bărbat căruia lui Claire i-ar fi fost dificil să-i reziste. Iar Anne era de părere că el reprezenta tot ce sora ei războinică și-ar putea dori la un bărbat. Claire nu ar fi niciodată fericită cu Robert. Bietul conte știuse asta de la bun început și încercase să-i spună generalului Monck. Oricât de minunat era Robert Campbell, Claire nu era pentru el. Connor alesese sora greșită.

– Atunci, inima ta e liberă să iubească un altul?

– Iubire! pufni Claire la întrebarea ezitantă a surorii ei. O, Doamne, ce știa ea despre asta? Eu nu m-am născut să iubesc, ci să lupt.

– Dar cum rămâne cu un soț? Generalul Monck a spus că...

– Nu mă interesează ce a spus! Dacă încearcă să mă oblige să mă căsătoresc, o să trec de zidurile Edinburgh-ului și voi face ce am intenționat să fac acum o săptămână.

Ignoră exclamația bruscă a surorii ei când Anne înțelese ce intenții avusese Claire și își încrucișă picioarele și își strânse brațele peste piept.

– Acum, trebuie să te întreb ceva.

– Ce este? zise Anne, lucrând la cozile lui Claire.

– Crezi că aș putea lupta îmbrăcată în fustă?

Capitolul 20

Suntem la fel. Despărțiți în pântecul mamei, deși, în secret și pentru că te iubesc, mi-am dorit să nu fie așa.

Generalul George Monck puse pana de scris pe masă și suflă peste misivă, ca să usuce tușul.

Citi și reciti cuvintele. Știa că, dacă pergamentul cădea în mâinile altcuiva decât ale celui pentru care fusese scris, toate planurile sale aveau să fie zădărnicite. Era un risc pe care trebuia să și-l asume. Se apropia ceasul. O simțea în oase. Decenii de lupte greu câștigate îi ascuțiseră simțurile, și știa când dușmanul intenționa să facă o mișcare. Oamenii lui îi trimiseseră vorbă că, de la dizolvarea parlamentului, la Londra izbucnise haosul. Ca să înăbușe revolta, Comitetul de Siguranță fusese reinstaurat ca să acționeze în calitate de guvern interimar, iar Lambert fusese reinstaurat în calitate de general-maior peste toate forțele din Anglia și Scoția. Acum, oamenii lui Lambert erau în Scoția, ceea ce putea doar să însemne că urma să sosească și Lambert. Avea să vină să solicite ajutorul lui Monck împotriva parlamentului. Ajutor pe care nu avea să îl obțină niciodată.

Cu grijă, Monck împături scrisoarea și topi ceară la flacăra tremurătoare a lumânării. Soarta avea să dicteze acțiunile sale de acum înainte.

Fără să mai poată face altceva decât să aibă grijă ca scrisoarea să fie trimisă, el se ridică de pe scaun și îl chemă pe bărbatul care aștepta în umbrele solariului său privat.

– Edward, să o păzești cu viața ta! Să o depui direct în mâinile lui.

– Vă jur că voi face ambele lucruri, milord!

Intendentul luă pergamentul, făcu o plecăciune ușoară și plecă să-și îndeplinească sarcina.

Generalul își trecu mâinile peste masă și se duse la fereastră. Ochii i se întoarseră spre un ocean nevăzut. Aveau să mai treacă multe luni până să îl revadă pe Edward – dacă mesagerul urma să aibă succes.

Se auzi o bătaie în ușă, și el strigă fără să se întoarcă:

– Intră!

Balamalele scârțâiră, amintindu-i generalului să poruncească să fie unse.

– Milord, ați primit două misive de la Londra.

– Londra? Monck se întoarse, cu o încruntare de surpriză. Dă-mi-le!

Întinse mâna și smulse misivele din mâinile vasalului și apoi îi făcu semn să plece.

„Londra?" se gândi, rupând ambele sigilii.

Primul mesaj pe care-l deschise era scris cu o mână însângerată, cuvintele abia fiind lizibile. Se uită la a doua, scrisă de John Murray, unul din cei doi căpitani pe care îi trimisese la Londra. Ochii lui scrutară cuvintele, apoi reveniră la primul pergament, care, potrivit lui Murray, îi aparținea lui Connor Stuart. Fusese dat căpitanului de un servitor de la reședința Wallingford, casa lui Charles Fleetwood. După ce o citise, căpitanul simțise că era nevoie de mai multe cercetări.

Monck fu de acord și o ținu mai aproape de flacăra lumânării. Mare parte era greu de descifrat, dar ce reuși să citească îi îngheță sângele în vene.

Dragul meu C,

Totul a mers îngrozitor... ... mă temeam cel mai mult. ... cu toții trădați. De aș fi știut... Acum... să fac... să mă gândesc la moartea lui. Ce n-aș da să fiu din nou cu tine... capcana vulpii. Sunt chinui... plânsul florii Scoției... Salvează-mă de sărutul diavolului... să scap... mă reține de la datoria...? ... eu însumi am fost înșelat. Iartă-mă, căci nu o... salva. Așa cum nici pe tine... Cine l-a... războinic înveșmântat în gheața...? ... a pierit! Și totuși, trăiește!

Trăiește? Sfântă Fecioară, era oare posibil? Guvernatorul se grăbi să citească și restul.

Trădat. ... de prietenul său. Nu există... Nu există tristețe mai... dușman... care... își dorește... premiul.

Generalul Monck citi până la final.

Fratele tău iubi..., Conn... Stuart.

El lăsă pergamentul în jos și își îndreptă din nou privirea spre fereastră. Doamne, Dumnezeule, Stuart era în viață? Stomacul i se strânse, știind că chestiunea nu mai era în mâinile lui. Nu putea să se abată de la planurile sale, nici nu putea să riște ca adevărul să fie descoperit. Nu acum, când armatele se adunau din patru vânturi. Nu acum, după ce tocmai pusese în mișcare planul pe care-l ținuse secret atât de mult timp.

Nu putea să facă nimic, dar era cineva care putea să facă. Nemaiavând timp de pierdut, generalul luă pana de scris, scrijeli câteva rânduri deasupra scrisorii lui Connor, apoi sigilă cu sigiliul lui. Când termină, deschise ușa și scoase capul pe ea.

– Trimiteți după căpitanul Fraser, îi porunci unui servitor aflat în trecere, apoi închise din nou ușa și se plimbă prin încăpere, în sus și-n jos, în așteptarea adjunctului său.

Când sosi căpitanul, Monck îi puse pergamentul în mână și-i spuse unde să-l livreze. Acestui mesager îi dădu aceleași instrucțiuni pe care i le dăduse și primului.

Claire fu așa fericită când se opriră la un han ascuns între dealurile din Glen Nevis, încât fu tentată să o împingă din drum pe o servitoare care chicotea, ca să ajungă la Graham și să-i mulțumească. Dar Anne se bucura așa mult să o învețe cum să fie o lady, încât nu voia să o dezamăgească. O, o baie și o masă caldă, un pat! Ardea de nerăbdare să se bucure de toate trei. Hotărâtă să fie politicoasă, îi zâmbi fetei oacheșe care se oferi, cu mai multă căldură în ochii negri pentru Graham decât pentru ceilalți, să îi conducă în camerele lor. Noile ei maniere și atitudinea docilă nu aveau nimic de a face cu Graham, în ciuda faptului că Anne o tachina de contrariul. Ea voia pur și simplu să afle dacă pierduse ceva. După cum se dovedi, nu pierduse mare lucru. Graham încă evita să rămână singur cu ea și, în loc să stea morocănos, se uita la ea cu o expresie absolut

nedumerită pe chip. Şi totuşi, asta nu o opri să-şi exerseze lecţiile în feminitate, deşi, pe Dumnezeu, le ura.

Aproape că o goni pe Anne în sus pe scări, oprindu-se doar când Brodie, Angus şi Robert se opriră pe al doilea palier. Care era problema? Muşchii coapselor ei aproape ţipau după confortul apei calde. Trebuia să dea jos de pe ea zile întregi de praf şi mizerie. La naiba, o mânca pielea! Bombănind o înjurătură fără să-i pese dacă sora ei o auzea sau nu, se întinse şi se scărpină pe spate şi apoi se uită urât la bărbaţi.

– De ce v-aţi oprit?

– Nu ştiam în ce direcţie să o luăm, îi spuse Angus şi se uită peste umărul ei la Graham, aflat la baza scărilor.

Claire îşi întoarse capul şi îl descoperi pe Graham discutând cu servitoarea oacheşă. De fapt, servitoarea cea oacheşă era cea care vorbea. Ochii lui Graham erau aţintiţi asupra mâinii lui Claire. Ea se opri brusc din scărpinat, dar zâmbetul dulce şi intim pe care i-l oferi el o făcu să se înroşească de trei ori mai mult. O enerva cât de repede reuşea acest bărbat să îi trezească la viaţă fiecare terminaţie nervoasă din corp. Când servitoarea – care ar fi trebuit acum să le facă paturile – aruncă înspre părul lui Claire o privire dispreţuitoare înainte să-şi întoarcă zâmbetul pasional înapoi la Graham, Claire se străduí să-şi amintească lecţiile. O lady nu sărea în jos pe scări şi nu strângea alte doamne de gât, chiar dacă erau netoate cu pieptul de două ori cât al ei.

– Comandante, strigă Claire spre el senină. Dacă ai fi amabil să te eliberezi din degetele admiratoarei tale şi să-i permiţi să-şi mişte fundul înainte să i-l mişc eu, aş fi foarte recunoscătoare.

Zâmbetul lui se lăţi înainte să-l îndrepte spre fata care îi blocа drumul.

– Ai face bine să te duci, fătuco. Lama ei e la fel de ascuţită ca limba.

– Limba mea nu e ascuţită, zise Claire printre dinţi, în vreme ce Graham urca scările în spatele fetei.

Anne îi aruncă surorii ei o privire care spunea „Eu ce te-am învăţat?", şi Claire afişă un zâmbet ceva mai plăcut când ajunse lângă ea.

– Scuzaţi-mă că v-am speriat pe amândoi. Eu... Se opri să se uite urât la Anne, care o călcase pe cizmă. Voiam să spu...

Rămase cu vorba în gât în timp ce Graham trecea pe lângă ea fără să-i mai arunce vreo privire. Fiu de...

– Simt oare miros de tocană? Anne închise ochii și inhală aroma delicioasă care venea de la bucătărie. Divin!

– Da. Inhală și Claire, uitând de Graham pentru moment. Berbec.

– O, să aibă și miere, zise Claire, urmând acum drumul liber pe scări în sus.

Acaparată de gândul la mâncarea caldă și delicioasă, nu observă expresia slujnicei când Graham închise ușa camerei sale doar cu niște mulțumiri bombănite, expediind-o.

Așa cum sperase Claire, cina fu delicioasă. Ea nici măcar nu băgă de seamă că era rece. Carnea de berbec era fragedă, pâinea moale și mergea de minune cu unt, iar berea curgea din belșug. Se strădui să nu înfulece totul, așa cum făcuse Brodie. O lady mânca încet, cu mușcături delicate și – așa cum îi aminti Anne înainte să plece din cameră – nu mesteca niciodată cu gura deschisă.

Dar, la naiba, îi era foame! Și nu era de ajuns că părul îi era despletit, încadrându-i fața și intrându-i în gură mai des decât lingura? Ea se gândi că era păcat că în taverna unde erau cel puțin trei duzini de servitoare nu era nici o singură rochie în plus, dar era într-o dispoziție prea bună ca să se necăjească pentru asta.

În realitate, nu o încânta să poarte o rochie. Cum puteau femeile să respire cu toate acele dantele și corsaje strânse atât de tare în talie?

Cea mai bună parte din cină era compania. Răsetele clanului MacGregor erau la fel de tumultuoase pe cât le era reputația de letală. Anne părea să se înțeleagă deosebit de bine cu Angus... Poate pentru că împărtășeau aceeași pasiune pentru licoarea aceea puternică? Oare o lady putea să se îmbete? Claire trebuia să-și amintească să o întrebe mai târziu.

– Bucurați-vă aici de carne, doamnelor, zise Robert. Contele arăta deosebit de chipeș în seara asta, cu părul blond-închis pieptănat frumos pe spate și cu fața frumos bărbierită. La Camlochlin nu o să fie.

– De ce nu? întrebă Anne.

– Sora lui Callum are o aversiune pentru uciderea animalelor pentru consum.

– Serios? Anne îi aruncă un zâmbet bănuitor care îi încălzi ochii lui Robert, făcându-i de un căprui-verzui.

Când el încuviință din cap, ea făcu ochii și mai mari.

– Și șeful de clan îi respectă dorințele surorii lui?

– Aproape pe toate, zise Angus, trecându-și mâna peste față, după ce luase o gură de bere. De asta Jamie Grant e acasă, culegând floricele în loc să fie aici cu noi.

– O panseluță, le aminti Brodie tuturor și se uită posomorât în cupa lui.

Claire zâmbi și își ridică privirea din tocana ei spre Graham când Angus insistă ca el să facă ceva.

– O să vorbesc cu Callum, promise el și continuă să mestece.

Claire îl privi mâncând, apoi clipi și își feri privirea când el se uită din nou spre ea.

– Pe Jamie îl deranjează să culeagă flori? îi întrebă Anne pe bărbați.

Angus scutură din cap și râgâi.

– Le culege de ani buni.

– Atunci, de ce vreți voi să se oprească? Pare să fie un soț foarte devotat. Sunt sigură că soția lui e cât se poate de fericită cu el.

– Oare fericirea unei femei trebuie pusă înaintea virilității unui bărbat?

Toți ochii se întoarseră spre Graham, care înghiți bucata de pâine și luă o dușcă de bere, ca să alunece mai bine pe gât. El se uită la Anne și apoi la Claire și își puse cupa înapoi pe masă. Lângă el, Brodie încuviință din cap.

– Iubirea nu are preț, comandante, îi răspunse Anne blând și îi zâmbi.

El nu îi răspunse la zâmbet, dar ridică din umeri și se întoarse la tocana lui.

– Are, atunci când un bărbat se teme să fie dovedit de o femeie, îi spuse Claire surorii sale. Simțind privirea pe sub gene a lui Graham asupra ei, ea se întoarse și-i oferi un zâmbet relaxat. Nu ești de acord?

El își puse lingura jos și îi acordă atenția lui completă.

– Nu, nu sunt. Un războinic adevărat nu ar trebui să se teamă că va fi dovedit decât de sine însuși.

Claire își înclină capul și își mijì ochii spre el.

Ce Dumnezeu voia el să spună cu asta?

Și de ce se uita la ea de parcă ea ar fi trebuit să știe? Se referea la mica ei răbufnire de pe scări de mai devreme? Cu siguranță, observase schimbarea ei din ultimele zile. Ea abia dacă se mai certase cu cineva. Voia să-i indice inabilitatea de a-și învinge pornirile masculine? Își strânse pumnii. Ei bine, avea să-i dovedească că se înșela.

– Aveți dreptate, bunule domn.

Cu un zâmbet scurt, ea își luă privirea de la el și începu din nou să mănânce.

Răbdare, bună-cuviință, modestie. Mestecă berbecul și aproape se înecă înghițind, pentru că nu înghițea doar carnea aceea, ci și propria mândrie.

Capitolul 21

C,

A venit vremea să facem cunoscut adevărul.

„Bunule domn?" Graham ar fi râs de răspunsul gâtuit al lui Claire dacă ar fi știut ce naiba avea de gând.

Nu avea idee ce spusese ca să facă acei minunați ochi albaștri să sclipească sau de ce ea se lupta cu atâta rigoare să înăbușe focul din ei.

Claire Stuart era în multe feluri, dar docilă, nu. De când plecaseră de la Loch Tay, ea mai că făcuse și reverențe când careva dintre ei i se adresa. Era tăcută, răbdătoare și, ceea ce era cel mai tulburător, agreabilă. Își aminti de cooperarea ei umilă când voise să îi însoțească la Edinburgh. Era o viperă mică și vicleană care ar face orice ca să obțină ce voia.

Și în mod clar voia ceva.

Ce îl îngrijora pe Graham cel mai mult însă era faptul că el i-ar oferi probabil absolut tot ce-și dorea. Nu privirile ei jenate pe care i le arunca din când în când și felul în care își ferea privirea când îl surprindea uitându-se la ea sau felul în care coama ei bogată i se rostogolea pe umeri, făcând-o să arate ca o nimfă sălbatică, îl tentau să arunce-n vânt loialitatea. Nu, bătălia pe care ea o ducea cu ea însăși mai degrabă decât cu el era cea care o făcea să fie irezistibilă.

Asta îl făcea să o tachineze.

– Vreau să-ți spun, Claire... El așteptă, în timp ce lingura ei se opri în drum spre gură când ea își ridică din nou privirea să se uite la el, și apoi zâmbi. ... Că îmi plac schimbările pe care le văd la tine. A fost ceva neobișnuit de plăcut.

El observă provocarea care sclipi în privirea ei calmă, și zâmbetul i se adânci. Acolo era diavolița lui.

– Când nu sunt bărbați care să reprezinte o amenințare, zise ea încruntată, răspunzând împunsăturii lui, vei constata că sunt cât se poate de calmă și de netulburată. Mă bucur că te mulțumește.

Ea zâmbi ca să-i dovedească asta.

Ce îl mulțumea era limba ei sălbatică și puterea din ochii ei, care îi promitea o luptă dată naibii – ceea ce se și întâmpla.

– Ce mă mulțumește și mai mult, replică el rece, este încrederea ta că sunt aici ca să te protejez, nu să fiu o amenințare pentru tine.

El aproape că rânji la cât era de ușor să o tachineze.

– Să mă protejezi?

La naiba, era absolut și complet fermecătoare – și pe punctul de a sări la el.

– Stai tu, nesuf... Auuu!

Ea urlă și se uită încruntată la sora ei, care acoperi ciupitura de pe brațul lui Claire cu o mângâiere. Când Claire țâșni în picioare, Anne îi aruncă o privire de avertisment.

Așadar, inocenta Anne era și ea băgată în treaba asta?

Graham scutură din cap spre amândouă. Fetele. Una lucrând împotriva ta ca să obțină ce vrea era destul de rău. Dar, în fața a două, un bărbat nu avea nici o șansă.

Însă Claire terminase de luptat această luptă. Sau? Înclinația provocatoare din zâmbetul ei rigid când își ceru scuze și plecă sugera altceva.

Graham o privi depărtându-se, savurând priveliștea. Când ea se îndreptă spre ușile tavernei și nu spre scări, el sări de pe scaun și alergă după ea.

Ieși în lumina caldă de apus și se trezi cu vârful unei săbii ascuțite la gât. La capătul lamei strălucitoare întâlni privirea dură a lui Claire.

– Apără-te!

– Claire.

Graham ridică mâna ca să-i dea sabia la o parte.

Ea îl plesni usturător peste palmă cu latul sabiei. Ochii lui o fulgerară, dar el nu-și mai mișcă nici un mușchi.

– Hai să ne înțelegem, scoțianule, zise ea și duse sabia ascuțită înapoi la gâtul lui. Nu îmi stă în fire să mă ascund și nu mai am de gând să o fac nici măcar un minut în plus doar ca să te mulțumesc pe tine. Acum, apără-te, ca să nu te omor!

Să-l mulțumească? De ce naiba... Ea nu-i mai lăsă timp să se gândească la cuvintele ei și începu să învârtă sabia într-un dans mortal, în fața ochilor săi. Graham sări în spate, cu ochii mari de uimire că ea chiar voia să îl atace.

– Claire, pune sabia jos înainte să...

Ea își luă avânt și-l crestă pe braț. Gura i se strâmbase într-un rânjet fără regrete. Ochii ei albaștri sclipiră, umbriți de o șuviță de păr blond.

– Înainte să ce? Să fugi?

El se uită țintă la ea, cu ochii înflăcărați, inima bătându-i tare și iute. Gândul de a se lupta cu adevărat cu ea îl îngrijora și-l excita în același timp. Știa că ar fi trebuit să admită orice voia ea să demonstreze. Nu voia să le facă rău nici ei, nici lui Robert, dar, la naiba, ea arăta atât de atrăgătoare cum stătea acolo gata să se lupte cu el.

Își scoase sabia din teacă și îndepărtă arma ei subțirică din fața lui.. Instantaneu, sabia ei trecu peste umăr și, ținând mânerul cu două mâini, Claire întoarse sabia înapoi la gâtul lui.

De data asta, el folosi sabia cu mai multă forță, și metalul întâlni metal cu un sunet rezonant care o făcu să se dea câțiva pași în spate.

Ea zâmbi, aprinzându-i sângele în vene, făcându-l să clocotească. El înaintă. Ea dădu drumul unei mâini de pe mâner, întinzându-și brațul pentru echilibru. Sabia lui spintecă aerul acolo unde stătuse ea cu doar o secundă în urmă.

– Ai fost o elevă bună, observă Graham, aruncându-i o privire tăioasă când ea se opri ușor mai la dreapta.

– Da. Cea mai bună a lui Connor.

Ea lansă o lovitură ca de satâr, pe care el o păra chiar înainte să-i spintece umărul.

Prinzându-i sabia sub ascuțișul sabiei lui, el făcu o mișcare în arc de cerc și rânji când ea îți ținu arma cu putere. Dar o dezechilibrase suficient cât să lanseze altă lovitură zdrobitoare, care o făcu să cadă într-un genunchi. Punându-i vârful lamei sub bărbie, el îi ridică fața și își arătă gropițele într-un zâmbet.

– Predă-te acum, și voi uita că ai ridicat sabia împotriva mea.

Ea ridică dintr-o sprânceană, de parcă el ar fi fost cel mai mare netot din toată Scoția, își suflă la o parte părul din gură și își trecu piciorul pe sub ambele lui glezne.

Graham căzu ca un copac tăiat. Întins pe spate, ridică privirea la timp ca să vadă sclipirea lamei ei deasupra capului. Se rostogoli într-o parte, surprins să creadă că ea chiar voia să-i taie capul.

Din fericire, nu o făcu și se dădu un pic la o parte, ca el să se poată ridica. Ei bine, se gândi, dându-și basca pe spate și înfruntând-o din nou, dacă asta avea de gând să fie o luptă serioasă... Ea pară alte două lovituri puternice, care îi făcură brațele să tremure vizibil, dar nu cedă. Avansară amândoi, întâlnindu-se față în față într-un duel cu scântei.

Graham se uită adânc în ochii ei, respirația lui grea suflându-i șuvițe de pe față. La naiba, ea îl excita dincolo de suportabil. Voia să o posede până când ea avea să își țipe capitularea.

Apucându-i încheietura cu mâna liberă, el îi răsuci brațul cu sabia la spate și îi trase corpul spre al lui. Gura lui se pogorî fără milă, deschisă, insațiabilă, devorând-o cu limba lui care o asalta. Ea se luptă scurt, aprinzându-i pasiunea și mai mult. Își coborâră săbiile în același timp. Brațul lui o trase mai aproape, strângând-o de talie, mai strâns lipită de erecția lui. Ea scoase o exclamație în gura lui înfometată și își trase încheietura din strânsoarea lui ca să-i cuprindă fața în palme. El știa că ea urma să răspundă fervorii lui cu același zel, de îndată ce o avea, dar, când ea își roti șoldurile ca să-l ademenească și mai mult, el își pierdu controlul. Luând-o pe sus, o răsuci și o trânti cu spatele de zidul exterior al tavernei.

Apucându-i fundul în strânsoarea lui fermă, el își împinse fiecare centimetru pulsând peste ea, blestemând materialul dintre ei. Mârâi profund din gât de dorința pe care o simțea pentru ea și întrerupse sărutul. Nimic nu trebuia rostit între ei. Amândoi voiau același lucru, deși Claire nu înțelegea ce anume. El voia să-i arate, să o învețe – încet și pe deplin. Voia să uite că Robert exista. Expresia lui se întunecă atunci când acel gând îi trecu prin minte.

– Ce este?

Respirația grea a lui Claire îi împingea sânii în pieptul lui.

– Ce e atât de îngrozitor la mine că ține deoparte un desfrânat diabolic ca tine?

Privirea lui se încălzi în timp ce-i lua degetele și i le sărută.

– Nu e nimic îngrozitor la tine, Claire. Ești perfectă!

Ea arăta atât de surprinsă și de mulțumită, că el începu să zâmbească. Vocea răgușită a lui Angus îl opri:

– O, fir-ar să fie, nu din nou.

Strângând încă mâna lui Claire între ei, Graham își întoarse capul și-l văzu pe prietenul lui de o viață scuturând din cap spre el.

– Amândoi le faceți o defavoare acestor fete, se plânse Angus, în ciuda privirii întunecate a comandantului. Rob e înăuntru cu femeia promisă altuia și tu ești aici cu cea promisă lui.

– Angus!

Pregătit să-l arunce pe războinicul masiv înapoi înăuntru înainte să apuce să mai spună ceva, Graham se desprinse de Claire, dar el se opri, și inima îi tresări în piept când auzi vocea ei.

– Despre ce vorbești?

Ea trecu de Graham în drum spre Angus, pășind ușor și precaut.

– Eu nu sunt soția promisă pentru Robert.

Angus își ridică privirea plină de milă de la ea și îi aruncă lui Graham o privire plină de regret pentru ce avea să facă. Ceea ce Graham și Robert ar fi trebuit să facă lângă Edinburgh.

– Ba da, fătuco! Ești. Fratele tău a vrut așa, și asta nu se poate desface.

Ea râse, și Graham închise ochii. Nu voise ca ea să afle în felul acesta. Ar fi trebuit să-i spună. Când deschise din nou ochii, o făcu pentru a-i arunca lui Angus o privire criminală. Nu observă că Claire nu mai râdea și se uita țintă la el.

– Graham? întrebă ea încet. Ce aiureli vorbește?

Când el nu îi răspunse, ea se grăbi spre el și-l strânse de braț. Panică, neîncredere și furie se reflectau în expresia ei.

– Nu e adevărat. Spune-mi că nu e adevărat.

– Claire...

– Nu!

Ea se trase de lângă el, de parcă ar fi durut-o să-l atingă.

– Fratele meu nu m-ar fi promis niciodată unui susținător al parlamentului! Monck ți-a spus asta, nu-i așa?

Ea se răsuci pe călcâie spre Angus.

– Minte!

– Nu contează, Claire, zise Graham blând din spatele ei. Monck a decretat asta, și Robert nu va ignora legea.

Încet, ea se întoarse din nou spre el, ochii ei înflăcărați, plini de sfidare... și de durere.

– Și tu crezi că o să mă supun? Nu sunt decât o femeie care ar trebui să facă ce îi spun bărbații care o conduc. Bărbați care ar vrea să mă facă să cred că fratele meu m-a trădat.

– Nu! El se întinse după ea, dar ea se retrase.

– Știai asta și nu mi-ai spus. Ochii ei sclipeau de lacrimi care refuzau să se prelingă. Voi toți râdeați împreună seara, în timp ce Anne și eu dormeam?

Când Graham deschise gura să îi răspundă, ea îl pocni peste față. Fără să aștepte reacția lui – sau măcar să-i pese care era –, ea își înșfăcă sabia de pe jos și porni ca o furtună spre tavernă.

Graham îi aruncă lui Angus o privire ucigătoare și porni după ea înainte să apuce să ucidă pe careva. Cel mai probabil, pe Robert.

Claire nu intenționa să îl ucidă pe contele de Argyll. Cel puțin, nu încă. Îi plăcea de Robert. El avea nevoie să fie convins că, dacă intenționa să respecte legea în chestiunea asta, ea urma să fie nevoită să-i scoată inima din piept și să o dea de mâncare unui câine de pripas. El era un bărbat rezonabil și inteligent. Avea să o asculte.

Deschise ușa și își trase brațul din mâna lui Graham când el apăru lângă ea și încercă să o oprească. Intră în tavernă și se uită spre masa unde sora ei ședea alături de contele zâmbitor. Doamne sfinte, ce avea să creadă Anne despre toate astea? Avea să îl urască pe Robert că ținuse asta secret de ea. „O merită", își spuse Claire. Dar biata Anne.... Fir-ar să fie, cui îi era promisă sora ei? Ea se gândi să-l întrebe pe Graham în timp ce se îndrepta spre masă, dar nu voia să mai vorbească niciodată cu el.

Când Robert o văzu venind cu sabia strânsă în pumn și pe lângă corp, Graham urmând-o îndeaproape, se ridică.

– Parlamentarule, zise Claire disprețuitor când ajunse lângă el, ce farmece i-ai făcut surorii mele cu cuvintele tale frumoase și ochii tăi fermecători?

– Claire! Anne sări de pe scaun și se plasă în fața lui. Ce s-a întâmplat? Pune sabia la loc!

– Nu, nu o pun, zise Claire și se uită la Robert peste capul lui Anne. Spune-i!

– Ce să-mi spună? insistă Anne, făcând-o pe sora ei să se uite din nou spre ea.

– Că intenționează să se căsătorească cu mine în timp ce-ți face curte ție. Intenționează, dar nu se va întâmpla. Mă înțelegi, parlamentarule? Mai degrabă te omor.

– Nu intenționez..., începu Robert, ieșind din spatele lui Anne.

Ea îl opri și ridică palma spre Claire, de parcă ar fi vrut să-i oprească lama.

– Soră dragă, Robert nu vrea asta, la fel cum nici tu nu îți dorești, dar Connor a fost cel care l-a ales. Fratele nostru știa...

Cuvintele i se opriră în gât când expresia lui Claire deveni întunecată și rece.

– De când știai despre asta, Anne?

– De ceva vreme, admise Anne, aproape ușurată că îi spunea în sfârșit adevărul surorii sale. Generalul Monck mi-a spus când m-a adus la Edinburgh. El era prietenul lui Connor, Claire. Este prietenul nostru.

– Înțeleg. Zâmbetul lui Claire era chinuit și devenise aproape dureros. Ei bine, asta schimbă totul. Nu-i așa? Acum, o să fiu de acord să cedez toate titlurile și pământurile unui parlamentar – pe care fratele meu, un regalist rebel, l-a ales pentru mine, dacă ne luăm după spusele unui guvernator susținător al parlamentului care afirmă că e prietenul nostru. Am fost nesăbuită să nu mă încred în general, în ciuda faptului că acesta este un plan absolut ingenios de a pune capăt unei rebeliuni.

În spatele ei, Graham întâlni privirea lui Robert. Ar fi fost un plan ingenios. Ce dovadă le dăduse Monck că era aliat al lui Stuart? Oamenii lui fuseseră atacați. De către Claire. Se înșelaseră în privința lui Buchanan? Acesta să fi fost planul lui Monck de la bun început? Să lege o soră de noul lider al rebeliunii și pe cealaltă de un Campbell prezbiterian?

– Și pe tine cui te-a promis generalul? o întrebă Claire pe sora ei.

Când Anne îi spuse despre logodna ei cu James, Claire își îndreptă o privire usturătoare spre Robert mai întâi și apoi spre Graham.

– Acum, îmi e limpede de ce l-ați acuzat de o astfel de trădare.

Fără să le dea vreunuia șansa de a răspunde, ea făcu un pas în față și se întinse după mâna surorii ei.

– Generalul Monck te-a mințit, așa cum l-a mințit pe Connor. Haide, acum! Plecăm.

Ea se holbă la Anne, care își trase mâna dintr-a ei.

– Ești nebună, Claire? Unde să mergem? Eu nu pot lupta la fel ca tine.

– Nu pleacă nimeni nicăieri, zise Graham și făcu un pas în față.

– Înapoi la James, zise Claire, ignorându-l. La prietenul adevărat al lui Connor.

Graham se întoarse spre ea cu ochi plini de neîncredere, care se întunecară iute de furie.

– Nu te întorci la Ravenglade.

– De ce nu? îl provocă Claire, cu mâinile în șolduri. James nu e mai vinovat ca tine de trădarea lui Connor. Acum, dă-te la o parte și lasă-ne să trecem!

– Eu nu merg, zise Anne și se dădu înapoi, lipindu-se de pieptul lui Robert. Ochii ei mari și umezi o implorau pe sora ei să nu plece nici ea. Te rog, nu face asta. Nu o să reușim să ajungem vii înapoi la James.

Claire încremeni. Îl dădu la o parte pe Graham și se uită la sora ei, apoi își plecă privirea când trecu pe lângă ea.

– Mă insulți, Anne.

Se lăsă tăcerea în timp ce se uitau cum Claire urca scara și dispărea în tăcere după colț. După ce plecă, Graham se întoarse spre Robert.

– Vino cu mine! Trebuie să vorbim.

Scanned with CamScanner

Capitolul 22

Tot ce doriți se află în mâinile mele, și vă voi oferi totul fără rețineri.

Rob îl urmă pe Graham fără ezitare. Trecuseră împreună prin multe în ultimii doi ani, și prietenia lor se întărise. În ciuda seriozității subiectului pe care voia să-l discute cu Robert, Graham simți cum expresia i se îmblânzește când se gândi la prietenul lui. Ținea la el din prima zi în care-l întâlnise. Robert Campbell avea inima unui cavaler și curajul a o mie de războinici. El făcea ce credea că era corect, indiferent de costuri. O trăsătură foarte nobilă – și una pentru care plătise cu propria piele de mai multe ori. Un motiv în plus pentru care Graham ajunsese să-l admire. Niciodată nu l-ar ruga pe Robert să-și abandoneze idealurile... să sacrifice ce credea că era onorabil. Dar Graham voia să se asigure că prietenul său avea toate informațiile înainte să aleagă de partea cui urma să fie.

Oprindu-se lângă șemineul aflat pe peretele nordic, Graham se întoarse și se uită în ochii lui Robert, ceva ce nu fusese în stare să facă de când plecaseră din Edinburgh.

– Cum ar fi dacă Claire ar avea dreptate în privința lui Monck?

Spre surpriza lui Graham, Robert aprobă din cap.

– Recunosc că mi-a trecut și mie prin cap un asemenea plan diabolic. Dar hotărârea de a pune la cale și de a duce la îndeplinire așa ceva cere un grad mare de prefăcătorie.

Graham fu de acord.

– Cu Connor mort, cine l-ar contesta? Nu Campbellii, care câștigă un membru al familiei regale, un Stuart în clan. Nu Buchanan, chiar dacă nu-și dorește decât pământurile lui Connor. Nu poate să-l conteste pe față.

Când explicațiile lui Graham deveniră evidente, Robert se întoarse spre șemineu. Ochii lui albaștri străluceau, capturând în lumina lor auriul și verdele-albăstrui al flăcărilor.

– Căsătoriile noastre ar uni cele două tabere.

– Da, admise Graham și se uită în lungul sălii, spre scări, în sus. Victoria ușoară a unui general genial asupra rebeliunii.

Doar că Claire nu avea să se supună niciodată, și toți aveau să plătească prețul.

Robert își întoarse din nou privirea spre Graham.

– Chiar dacă e totul adevărat, există un lucru mai important de luat în considerație, după părerea mea.

Se întoarse să-l privească pe Graham drept în față.

– Ții la ea?

Preț de o clipă, Graham doar se holbă la el. Răspunsul îi veni imediat pe buze, dar nu putu să-l rostească. Robert trebuia să știe adevărul, dar adevărul era prea înspăimântător pentru a putea fi rostit cu voce tare.

– Asta..., începu Graham și își mută greutatea de pe un picior pe altul, ferindu-și privirea. Ei bine, asta nu are nimic de-a face cu... eu sunt... țin la ea.

Cu cât Graham se poticnea mai mult, cu atât mai mare devenea zâmbetul lui Robert, până când Graham se încruntă la el.

– Nu am acționat în sensul ăsta.

Robert rânji și-l bătu pe prietenul său pe umăr.

– Da, asta ne-a devenit dureros de limpede tuturor care am avut de suferit din cauza abstinenței tale. La naiba, Graham, zise el, devenind din nou serios, de ce nu mi-ai spus când te-am întrebat prima oară? M-aș fi întors imediat la Edinburgh.

– Eu... ei bine, nu eram... vreau să spun, eu...

Robert râse.

– Ești speriat de moarte, nu-i așa? Nu ai nici cea mai mică idee cum să te descurci cu propria inimă.

Graham îi oferi o privire tristă și își scoase basca de pe cap, trecându-și mâna prin păr.

– Inima mea nu a mai fost implicată până acum.

Robert îl bătu pe umăr.

– Vei fi bine, războinicule! O să te facă fericit.

– Și legea?

Robert ridică din umeri.

– Faptul că ceva e lege nu înseamnă că e și corect. Clanul MacGregor a dovedit asta.

„Ah, inimă de cavaler", se gândi Graham și zâmbi.

– Asta au făcut, într-adevăr, frate.

O strălucire de păr blond pe scări îi atrase privirea, și el se întoarse să o vadă pe Claire îndreptându-se direct spre ei. Cu o desagă mică aruncată pe un umăr și părul proaspăt împletit pe celălalt umăr, ea arăta pregătită de călătorie.

– E a ta, îi șopti Robert și se aplecă spre el, renunțând la pretențiile asupra ei.

Buzele lui Graham se curbară într-un zâmbet. „Încă nu."

– Sora mea a decis să se încreadă în tine. Vocea lui Claire era la fel de rigidă ca spatele ei când se opri în fața lui Robert. Dacă i se întâmplă ceva rău în grija ta înainte să mă întorc după ea, te voi considera răspunzător. Și tu..., zise ea și își întoarse privirea albastră, înflăcărată spre Graham, dacă vii după mine, o să te ucid.

Ea nu mai rămase să vadă fulgerele sălbatice care aprinseră ochii lui Graham la o asemenea provocare, ci trecu pe lângă el și se îndreptă spre ușă.

Sigur că avea să se ducă după ea. O fugărea din ziua în care pusese prima oară ochii asupra ei. Acum, că era din nou liberă, intenționa să o facă a lui înainte ca altcineva să i-o ia înainte. Știa că o trădase, dar avea să îi recâștige încrederea. Avea să încerce să-i câștige inima încet, așa cum trebuia câștigată inima unei lady. La naiba, știa destule despre regulile de curtare de la Robert. „Nu va fi deloc dificil", se gândi el, dând scaunele la o parte din calea lui și urmând-o afară.

Graham voia să o strângă de gât – și de îndată ce o prindea, asta avea să facă. O urmase la grajduri, încercând toate metodele din arsenalul său pentru a o convinge că să se ducă înapoi în brațele lui Buchanan, fie că era nevinovat, fie că nu, avea să atragă o amenințare mult mai întunecată pentru prietenul ei drag decât ar reprezenta șireangul oricărui general. În mod evident, ea nu-l crezuse, pentru că se îndreptase neînduplecată spre calul ei, sărise pe el și pornise la galop în întuneric, fără să arunce măcar o privire spre el.

La câteva secunde după ce încălecase și pornise după ea, pentru Graham deveni evident că ea se îndrepta în direcția greșită. Prinse viteză și călări strâns în urma ei, avertizând-o să își lase calul mai încet. Dinspre est veneau vălătuci groși de ceață, agățându-se de vârfurile copacilor și absorbind lumina slabă a lunii în descreștere. Curând, ceața umedă avea să se întindă ca un văl de fum, împiedicând-o să mai vadă bine. Ea nu era din Ținuturile Înalte, nu știa cum să se deplaseze prin ceață.

Ajungând aproape, se întinse după hățurile ei, apoi își trase mâna brusc, încruntându-se la ea când ea îl alungă cu sabia. Scrâșni din dinți, jurând în sinea lui că, dacă punea mâna pe sabia aia, avea să-i taie frumosul gât cu ea. Nu considera că manevra greșit sabia, dar era al naibii de sătul ca ea să o tot îndrepte împotriva lui. Dacă un bărbat ar fi făcut asta, Graham l-ar fi despicat din prima.

Sperând că n-avea să-i taie capul, el încercă a doua oară să-i apuce hățurile, în timp ce goneau prin ceața tot mai groasă. Ea își luă din nou avânt, încercând să nu-l rănească, își dădu el seama, când lama ei ascuțită spintecă aerul la un braț distanță.

Nevrând să mai riște, el îi smulse mânerul din mână și aruncă arma în întuneric. Blasfemia pe care ea o șuieră spre el îi înțepă urechile, dimpreună cu pumnul pe care ea îl izbi de urechea lui. La naiba, pe diavolița asta mică ar fi trebuit s-o pună să-l învețe pe Rob să se bată cu pumnii! El se întinse după ea, dar ea scăpă din strânsoarea lui și alunecă din șa, blestemându-l în timp ce pornea în direcția în care el îi aruncase sabia.

– Roagă-te să nu-mi găsesc sabia, fiu de purcea! Pentru că intenționez să-ți tai... Restul tiradei lui Claire se sfârși brusc în clipa când ridică privirea și nu mai văzu decât vălătucii de ceață argintie care se învârtejeau în jurul trunchiurilor copacilor. Ea se răsuci pe călcâie. Troy? Unde naiba era calul ei? Graham? Simți un fior pe șira spinării când strigătele ei nu primiră răspuns. Mai făcu un pas în față, apoi se opri, neștiind în ce direcție să o ia. Graham! strigă ea, acum și mai furioasă pe el că o lăsase neînarmată.

Un sunet din dreapta ei o sperie și o făcu să ducă mâna la pumnal.

Era oare Graham? Ceața devenea tot mai densă.

Abia dacă vedea micuța lamă pe care o ținea în fața ei.

– Stai cu mine...

Șocul de a auzi mârâitul gros al lui Graham la urechea ei îi încetini pe moment reflexele. Un moment de care el profită ca să-i prindă încheietura și să o cuprindă cu celălalt braț pe după talie.

– ... Și te voi învăța să lupți și dacă ai fi oarbă.

Respirația lui caldă se prelingea pe pielea ei. Degetele lui mari erau răsfirate pe abdomenul ei, ținând-o strâns, în caz că s-ar gândi să se împotrivească.

Lui Claire îi trecu prin minte să i se împotrivească, dar dezmierdarea mătăsoasă a vocii lui și corpul lui puternic lipit atât de intim de spatele ei o tentau să-l roage să o învețe mai mult decât atât. Nu, își reaminti ea și se trase de lângă el. Lui nu-i păsa de ce se întâmpla cu ea.

Se desprinse din îmbrățișarea lui – observând că el îi luase pumnalul din mână –, se uită la el și, pentru prima oară, se dădu înapoi.

– Ai știut că Monck mă promisese pentru o viață de obediență din partea partidului protestant al Campbellilor și ai ținut asta secret.

Ea se mai retrase un pas când el se apropie, tăind ceața care îi separa.

– Da, și asta aproape m-a distrus.

Șocată de durerea din această mărturisire, Claire se strădui să-și păstreze mintea limpede. El îi spusese în noaptea aceea la han că viața ei nu îi aparținea și că ar lupta ca să i-o recâștige dacă ar trebui s-o facă împotriva oricui altcuiva în afara lui...

Robert. Prietenul lui.

El îi rezistase în noaptea aceea și în fiecare zi după, pentru că ea îi fusese promisă lui Robert. O trădase. Dar Connor ar fi admirat o asemenea loialitate față de prietenul său – o învățase și pe ea să o admire. Pe sângele lui Dumnezeu, nu putea să-l învinovățească pe Graham pentru o astfel de trăsătură nobilă.

El se apropie, scăldând-o în umbra lui, în căldura lui ametitoare. El era tentația încarnată. Nici chiar vălul întunericului nu putea să-i atenueze virilitatea masculină. În schimb, o făcu să îi simtă mai acut mirosul, sunetele, apropierea.

– Nu o să te căsătorești cu Robert, îi promise el, cuprinzând-o cu brațele și atrăgând-o în îmbrățișarea lui. Jur că singurul bărbat în fața căruia vei capitula voi fi eu!

Capitolul 23

Capitulare. E un cuvânt aşa puternic, şi nu-i nici unul mai dulce pentru urechile unui războinic adevărat.

Tăcerea pădurii era amplificată de răsuflarea lui sacadată. Întunericul trezea la viaţă fiecare tresărire de muşchi de sub degetele lui Claire. Îmbrăţişarea lui pulsa cu abandonul rezistenţei lui şi ea răspundea cu aceeaşi intensitate. Claire nu mai gândea. Nu-i păsa. Îl voia . Dar ea nu era genul care să renunţe fără luptă.

– Nu eu o să capitulez, destrăbălatule, îi şopti ea lângă bărbie.

– Atunci, o să fiu eu, războinico?

– Asta depinde de ce doreşti.

– Pe tine, răspunse el fără ezitare. Atingerea mâinii lui alunecând pe coada lungă, împletită îi sorbi lui Claire şi ultima urmă de voinţă. Doar pe tine.

Ea era sigură că el avea să îi simtă inima bubuind pe buze când gura lui se pogorî peste a ei. Ei îi plăcea să-l sărute. De fiecare dată când el o făcuse, îi destrămase voinţa. Avea dreptul să fie arogant. Pentru că cine putea să-i reziste? Buzele lui dezmierdară şi tachinară în timp ce limba explora cu o curiozitate îndrăzneaţă. Mâinile lui mari şi late lăsară o dâră fierbinte pe toată lungimea spatelui, apoi se opriră să-i cuprindă posteriorul. El îşi trecu dinţii peste buza ei de jos, peste bărbie, muşcând şi sugând scobiturile sensibile de pe gâtul ei, până când ea simţi că ar putea să ţipe după ceva mai mult.

Încurajată de dorinţa lui puternică, ea îşi lăsă palmele să alunece în sus pe pieptul lui, încântată de fiecare curbură bine definită. Îi cuprinse faţa în palme, trăgându-l mai aproape, invitându-l să soarbă din plin.

El mârâi asemenea unei bestii pe cale să-şi devoreze perechea, îşi ridică mâinile între ei şi îşi desfăcu violent tunica. Se aplecă peste ea, îi cuprinse talia cu un braţ şi îşi lăsă limba să se învârtă

în jurul sfârcului excitat. Gura lui înfometată o făcu să se zvârcolească și să-și afunde pumnii în părul lui când el îi luă sfârcul în gură și începu să sugă.

Gustul ei... senzația de a o simți tremurând în gura lui îl întări dureros de mult. Trase de lâna întinsă a tartanului și gemu de ușurare când mădularul lui țeapăn țâșni în sus, neîmpiedicat. Începu să își miște mâna în sus și-n jos peste carnea fierbinte, ca să-și mai domolească dorința. Dar nimic nu-l putea satisface acum, doar ea. El îi desfăcu centura și o trase înapoi cu el când îi descheie pantalonii.

O ținu nemișcată, își îndoi genunchii și își lipi gura de creasta pelvisului ei. O linse și o sărută pe coapse, în timp ce-i lăsa pantalonii spre glezne. Ea tresări puternic în îmbrățișarea lui când el o desfăcu folosindu-și degetele și își trecu limba peste bobocul înfierbântat.

Claire își dădu capul pe spate și îi imploră pe sfinți să o ierte pentru că descoperea un astfel de extaz păgân în dezmierdările lui tandre. Dar, când atingerea lui deveni mai păcătoasă, iar el începu să o sugă, lăsându-și limba să o dezmierde pe toată lungimea, ea știu că era condamnată. Afundându-și degetele în buclele lui, ea îl trase mai aproape, mai adânc, în timp ce era cuprinsă de val după val de spasme.

Ea se prăbuși în brațele lui și alunecă în senzația plăcută de după, în timp ce el îi întindea corpul moale pe frunzele umede. Mușchii ei tremurau de energia consumată într-un fel pe care nu-l mai experimentase niciodată. Plămânii ei trăgeau aer proaspăt în piept în respirații sacadate. Nici măcar după nesfârșite ore de exerciții sau după ce se lupta să evite greutatea zdrobitoare a spadei unui bărbat nu se simțise atât de vie. Ar fi putut să moară fericită în locul acela – dacă fundul nu i-ar fi fost așa rece. Ochii ei se deschiseră brusc, și ea își ridică posteriorul în aer și își trase pantalonii în sus.

– Păcat că abia reușesc să te văd.

Ea îi auzi vocea deasupra ei și se ridică iute în timp ce el se sprijinea de silueta neclară a unui copac gros. Obscuritatea era un lucru bun, pentru că el nu putea să-i vadă focul din obraji.

– Mi-ai rupt tunica.

Ei nu-i veni nimic altceva în minte.

Ce puteai să discuți după ce un bărbat îți făcea așa ceva? Și ce se întâmpla acum? Avea să o uite, acum că jocul de-a vânătorul și de-a prada se terminase?

– Poți să o porți pe a mea.

El tăcu o clipă, apoi îi întinse tunica.

Asta însemna că acum ședea la câțiva centimetri de ea cu pieptul gol. Cum naiba o putea excita asta când ea era așa epuizată?

– Mulțumesc, zise ea și acceptă oferta lui.

Mirosul de pădure, piele și transpirație îi asaltă simțurile când își trase tunica lui peste cap. Era înnebunitor cât de delirant de mulțumită se simțea învăluită în aroma lui de mosc.

– Ce ai vrut să spui când ai zis că te dai peste cap ca să mă satisfaci?

Umerii ei se ridicară spre urechi în timp ce se dezbrăca pe dedesubt de tunica cealaltă.

Au, de ce trebuia să aducă vorba despre asta? Cu siguranță, nu voia să vorbească despre cât se străduise să se poarte ca o lady – și eșuase lamentabil – pentru ca el să o placă mai mult.

– M-ai înțeles greșit. Am spus că-mi venea să te omor.

Ea simți brațul lui în jurul taliei și cum era luată pe sus.

– Spune-mi, ceru el și o puse jos între coapsele lui, strângând-o în brațe din spate.

O, ce fel de magie poseda el în vocea aceea sexy, baritonală, în fierbințeala respirației lui pe ceafa ei, de o convingea să-i spună toate secretele? Poate felul în care o ridicase în brațe, alungând orice urmă de stânjeneală dintre ei, o făcea să dorească să-i împărtășească atât de multe.

– N-o să-ți spun, răspunse ea rece, savurând pe ascuns senzația de a fi ținută atât de posesiv în brațe.

– Îți place să mă sfidezi, femeie încăpățânată!

– Aroganța ta nepăsătoare mă tentează adesea să o fac.

El râse, trimițându-i scântei pe șira spinării.

– Ce limbă ascuțită pentru cineva așa frumos!

– Mă consideri frumoasă?

Când ea se răsuci spre el, șoldul ei trecu peste erecția lui neîmblânzită, de sub tartan. Ea inspiră uimită și se trase repede mai în față.

– Asta e dovada.

La naiba, nu putea să contrazică o asemenea dovadă.

– Deci nu mă consideri prea bărbătoasă?

– Cum aș putea...

El se opri, și, când vorbi din nou, ea auzi zâmbetul din vocea lui.

– Ai crezut că mi-ai plăcea dacă ai semăna mai mult cu sora ta.

– Nu fi absurd! Spatele ei se încordă lipit de pieptul lui. Nu-mi pasă dacă îți plac sau nu.

– Dar chiar îmi placi.

Timbrul senzual al vocii lui în ceafă o înfioră. Trăgând-o ușor, el o lipi mai bine de trupul lui tare.

– Forma îndrăzneață a șoldurilor tale îmi place, zise el și își mișcă șoldurile, apăsându-și erecția în umflătura dulce a posteriorului ei. Gemu, trecând cu dinți peste ceafa ei. Da, mă face să vreau să îți fac tot soiul de lucruri neobrăzate.

Claire se cutremură în brațele lui, amintindu-și de momentul în care el se satisfăcea singur la lac. Se întrebă dacă ea ar putea să-i ofere aceeași satisfacție.

Când el își trecu mâinile mari peste sânii ei, sfârcurile i se întăriră.

– Ce fel de lucruri neobrăzate? o îndemnă atingerea lui să întrebe.

Ea simți cum el se întărește și mai mult la spatele ei, îl simți pulsând și tremurând de o dorință care îi făcu propriul corp să tânjească după eliberare. El îi ciupi sfârcurile cu o atenție chinuitoare, răsucindu-le pe sub materialul tunicii între degete în timp ce o sărută pe ceafă. În loc să-i spună, îi arătă, desfăcându-și palmele pe abdomenul ei și apoi pe sub pantalonii ei. Îi ridică șoldurile și împinse materialul strâmt în jos pe picioare, mâinile lui bucurându-se de atingerea pielii goale.

– Dă-ți cizmele jos, porunci el cu o șoaptă răgușită.

Ea îl ascultă, prea excitată ca să se mai ostenească să roșească.

Cuibărită în îmbrățișarea coapselor lui tari și vârtoase și a brațelor lui puternice, ea începu să-și dea seama de strălucirea feminității ei. „La naiba cu comportamentul de lady", se gândi ea în timp ce îl ajuta să îi dea jos pantalonii. El o făcea să se simtă ca o femeie, și ei îi plăcea asta. Tunica ei, adică a lui, fu următoarea la rând.

Ceața îi răcori pielea dezgolită. În întuneric, dâra trasată de degetele lui pe brațe și pe claviculă îi făcu pielea să ia foc. Auzea

respirația lui greoaie și sacadată în spatele ei în timp ce degetele îi cuprindeau bărbia. Îi întoarse fața ca să ajungă la a lui și îi cuprinse gura într-un sărut lent, amețitor.

– Gura ta obraznică îmi place, șopti el peste buzele ei desfăcute, mângâind-o, gustând-o ca o bestie înfometată.

Când ea îi răspunse cu o mișcare a limbii, mușchii lui tresăriră. O ridică în brațe, întorcându-i corpul ca să-l întâlnească pe al lui, și băgându-și mâinile sub ea, îi desfăcu coapsele peste șoldurile lui.

Claire se agăță de umerii lui și îl încălecă. Ar fi trebuit să fie oripilată, chiar tematoare cu privire la ce îi făcea el sau era pe cale să-i facă. Dar mâinile lui trecură peste coapsele ei, apucându-i posteriorul ca să o aducă și mai aproape de el. O latură veche, complet desfrânată a ei, voia să-i dezmierde fiecare centimetru erotic al lui. Când el îi prinse sfârcul între dinți, ea se arcui, oferindu-i mai mult. El supse cu putere, smulgându-i exclamații încordate din gât. El își îndoi genunchii, ca să o susțină, și trase de tartanul său.

Ea voia să se uite la el, să vadă și în ochii lui focul care o consuma pe ea. Dar absența unui simț le ascuțea pe celelalte. Trecându-și mâinile peste brațele și pieptul lui, ea savură fiecare unduire a mușchilor care-l formau. El își lăsă mâna între ei, și ea îl urmă, simțind cum trage de tartan. El îi acoperi degetele cu ale lui și le strânse în jurul greutății solide a erecției lui.

Ea nu se trase înapoi. Deși degetele ei păreau mici în jurul lui și simți o senzație trecătoare de teamă la gândul că ar putea încăpea în altă parte a ei, ea se minună de combinația extraordinară de mătase și oțel. Nici o sabie nu era făurită la fel de bine ca aceasta. Cu îndrăzneală, pentru că nu făcuse nimic în viața ei cu umilință, ea îl mângâie pe toată lungimea și își trecu degetul mare peste vârful umflat, explorând și strângându-l până când el aproape că explodă în strânsoarea ei.

– Vino încoace!

Vocea lui era un amestec răgușit și aspru de poruncă și chemare. Apucându-i șoldurile cu o mână și propriul mădular cu cealaltă, el își lăsă vârful umed să alunece în despicătura ei caldă.

Claire se agăță de umerii lui când energia puternică și fierbinte se învârteji prin ea. Instinctiv, își desfăcu genunchii, dorindu-l, având nevoie ca el să stingă focul care amenința să o consume.

Aproape că se enervă pe el când simți degetele trecând peste mugurul ei încordat, dar atingerea era una de seducție. El o dezmierdă, o tachină și îi testă adâncimile dintre falduri până când ea se clătină, umedă și pregătită sub mâna lui.

El o pătrunse încet, rupând bariera subțire a dulcii ei virginități cu mișcări lungi și chinuitor de bine măsurate.

Ea țipă și încercă să se desprindă din îmbrățișarea lui, dar el o ținu ferm, trecându-și buzele peste ale ei și șoptindu-i cum îl făcea să se simtă. Curând, durerea se stinse încet și o plăcere sățioasă și inexorabil de erotică îi cutremură sufletul. Fiecare mișcare o făcea și mai sălbatică, până când se simți îmbătată de dorință. Ea îl călări cu un abandon nerușinat, exultând în spasmele violente care o făceau să se strângă în jurul ei. Își puse brațele pe după gâtul lui și îl sărută, tare și îndelung, trecând cu limba peste el într-un dans la fel de vechi ca pădurea din jurul lor.

El își mișca șoldurile spre ale ei, înfigându-se în ea cât de adânc putea ea să-l primească. Trase de sfoara care îi ținea coada strânsă și își trecu mâinile prin pletele ei bogate. Mișcările îi deveniră mai agitate în timp ce trăgea de părul ei, arcuindu-i spatele și dezvelindu-i vârfurile sânilor pentru gura lui înfometată, până când ea îi strigă numele în extazul eliberării.

Cu o mișcare finală puternică, care o înălță până la nori, Graham își vărsă sămânța fierbinte adânc în ea, gemând de victoria dulce și sălbatică. În sfârșit, era a lui.

Capitolul 24

Voi obține victoria, dar gloria vă va aparține.

Zorile se iviră peste vârfurile copacilor, întinzând o baltă de lumină ca de ambră peste războinicul adormit pe covorul de frunze. Îmbrăcată în sfârșit și șezând la picioarele lui, Claire îl studie relaxată. Privirea îi urcă pe picioarele lungi și puternice, pudrate cu păr arămiu. Tartanul i se ridicase pe coapsa dreaptă în somn, și doar vederea lui o făcu să rămână fără suflu și să simtă o durere accentuată în vintre.

Ea se luptă cu dorința de a se apleca și de a-și trece degetele peste abdomenul dur în lumina zilei și de a-și lăsa mâna să alunece peste mușchii vârtoși de pe brațul gol, pe care el și-l ținea sub cap. Buclele lui îi cădeau amuzant pe frunte, ca un halo strâmb pe capul unui înger căzut. Gura lui bosumflată era la fel de relaxată în somn ca atunci când îi oferea un zâmbet impetuos.

Când se luptase cu el lângă tavernă, brațele lui iuți și zâmbetele și mai iuți – pe care nu și le reținuse – aproape că o costaseră victoria. Niciodată nu se mai luptase cu un bărbat ca el.

Era sigură că nimic nu ar putea fi vreodată așa îmbătător. Se înșelase. Să-i simtă corpul cutremurându-se și ridicându-se de dorință pentru ea, mușchii încordați sub degetele ei cu reținere controlată ca să o posede și apoi.... în cele din urmă, acea lance fierbinte și pulsândă pătrunzând în corpul ei ca un berbece – asta se simțise și mai bine. Chiar făcuse dragoste cu un bărbat noaptea trecută? Sau fusese un vis erotic trimis ca să o facă să se îndrăgostească de el?

– Fir-ar să fie, bombăni ea.

Ea trebuia să fie atentă să nu lase asta să se întâmple. Seducătorul făcuse asta de nenumărate ori fără să-și dăruiască inima vreunei femei. Ea nu era diferită.

– Sora ta nu ar aproba un asemenea limbaj.

Ea ridică dintr-o sprânceană spre Graham în timp ce el se ridica, ajungând față în față cu ea, dar orice replică avea de gând să-i arunce dispăru când el îi zâmbi.

– Doamne, cât ești de frumoasă!

Nu declarația în sine, pe care o mai auzise de la mulți bărbați care voiau să-i obțină favorurile, ci felul în care respirația lui șovăi când se uită la ea o atinse direct în inimă.

– Mulțumesc, zise ea încet, simțind cum pe buze i se întinde un zâmbet ridicol. Și tu ești frumos.

La naiba cu ea! Miorlăise mai rău ca un pisoi. Ar fi putut să-și muște direct limba. Oare tocmai îi spusese că era frumos?

– Și așa îndrăzneață, adăugă el cu voce baritonală, răgușită și se întinse să-și înfășoare pe arătător o șuviță din părul ei. O trase și-i aduse chipul mai aproape de al lui, trecându-și ușor buzele peste ale ei. Jur că nu mai există fată ca tine în toată lumea, Claire Stuart!

Asta era de bine, oare? ar fi vrut ea să-l întrebe, dar el îi captură buzele cu gura. Sărutul lui pasional o convinse că era.

– A durut.

Ea îl împinse cu palmele în piept când el o întinse pe iarba udă de rouă.

În loc să arate remușcări, el îi zâmbi, mulțumit de sine însuși.

– Da, vei avea nevoie de o zi sau două ca să te refaci.

„Mai degrabă, de vreo săptămână", se gândi ea, dar ținu asta pentru ea.

Nu era nevoie să hrănească aroganța fără pereche a pungașului. Și chiar credea că era a lui să facă orice voia cu ea, acum că o defloră se? O zi sau două, într-adevăr... Da, el ar fi norocos dacă ea i-ar mai arunca o a doua...

El își apăsă buzele pe colțul gurii ei, alungându-i gândurile ca frunzele în furtună. Dezmierdarea degetelor lui pe gât o făcu să tremure în mâinile lui.

– Nu știu dacă voi reuși să aștept așa mult ca să te am din nou, șopti el și îi desfăcu buzele cu degetul mare de la o mână.

Dovada dorinței lui o împungea în șold, tare, inexorabilă, insațiabilă.

În ciuda durerii pe care el i-o provocase, sfârcurile ei deveniră rigide, pentru că plăcerea pe care i-o oferea era mult mai mare. Îl prinse cu brațele de gât și își deschise gura în fața limbii lui pricepute. Nici ea nu voia să aștepte. Cu nerușinare, cu destrăbălare, corpul ei se zvârcolea de foamea de a-l simți din nou înăuntrul său. Ea era sigură că i-ar fi dat bucuroasă tot ce dorea dacă sunetul unor cai care se apropiau nu ar fi speriat-o.

Se ridică brusc, fără să-și dea seama că îl pocni cu umărul în maxilar. Reuși să dea câteva șuvițe de păr la o parte de pe față și să-l aranjeze cât de cât înainte ca intrușii să ajungă la ei.

– Ei bine, făcu Angus și se uită în jos la ei de pe armăsarul lui mare de luptă, privirea lui severă oprindu-se asupra tunicii mult prea mari de pe umerii lui Claire. Ghicesc că asta înseamnă că ea nu se întoarce la Ravenglade.

Claire sări în picioare, blestemând focul care i se întindea pe obraji.

Evitând privirea știutoare a surorii ei, ea își șterse pământul de pe fund și își întoarse privirea spre Angus. Orice bănuiau că se întâmplase între ea și Graham, venise vremea ca oamenii să știe că ea avea să facă întocmai ce voia, fie că al lor comandant aproba asta, fie că nu.

– De ce ai bănui asta, MacGregor?

– Pentru că Ravenglade e în partea aia, zise el și arătă peste umăr.

Claire se întoarse spre Graham, burzuluindu-se.

– M-ai fugărit degeaba.

– Nu, zise el, gropițele lui fermecând-o. Am avut destule motive.

La naiba cu el! Sclipirea feroce din ochii lui le dezvăluise tuturor care fuseseră motivele. Dintr-odată ea se simți goală în fața lor și își feri privirea în spatele părului lung.

– Claire, o auzi pe Anne strigând și nu avu de ales decât să-și ridice privirea jenată spre ea. Asta înseamnă că nu te vei întoarce la James?

Ea deschise gura să-i spună lui Anne că nu se schimbase nimic. Acum, mai mult ca niciodată, era de părere că Monck le ucisese fratele. Nu avea să respecte nici una dintre poruncile lui – nici pe aceea de a se căsători cu Robert –, iar ea intenționa să-l avertizeze pe James de trădarea lui. Dar vocea lui Graham o întrerupse:

– Sora ta e a mea acum și va veni cu noi la Skye.

Preț de o clipă, Claire fu sigură că nu auzise bine.

Când clipa trecu și ea își dădu seama că el vorbea serios, aproape că-i râse în față. Aproape. Nările îi fremătară. Strânse buzele. Ochii ei scăpărau de indignare în timp ce-și dădea părul de pe față. Era a lui acum?

– Dintre toate... îngâmfat... insuportabil... Chiar crezi că....

Tirada ei se sfârși brusc în clipa când el o prinse de talie și își lipi gura peste a ei. Strivind-o de el cu un braț, el îi devoră ultima urmă de rezistență, până când atârnă moale în curbura cotului său.

– Găsește-ți sabia și încalecă, Claire, îi porunci el răgușit, privirea lui revărsându-se peste trăsăturile ei, în vreme ce el își savura premiul. Te duc acasă.

Trei zile mai târziu, Claire încă nu era sigură când fusese de acord să-l urmeze până la capătul afurisitului de pământ. Își spuse că se îndrepta spre Skye ca să-i împiedice pe Graham și pe Robert să se întoarcă la Edinburgh și să-l alerteze pe Monck cu privire la suspiciunile lor despre James.

Dar știa că îl urma pe Graham din cu totul alt motiv. Era îndrăgostită? Cum putea să-și dea seama? Își petrecuse toată viața pregătindu-se pentru luptă, nu pentru peţitori. Și, dacă era îndrăgostită, cum naiba putuse să-și dăruiască inima unui seducător? Da, îl lăsase să o posede, dar asta nu însemna că-l iubea, nu-i așa? Toți bărbații din garnizoana lui Connor se culcau cu femei pe care nu le iubeau. Ea ar fi putut să o întrebe pe Anne, dar apoi ar fi trebuit să suporte ore întregi de tachinări. O, de ce nu acordase măcar un pic de atenție felului în care se comportau lorzii și doamnele, pe când era mică?

Orice era, o cuprinsese de la bun început. Fiecare plan pe care și-l făcuse pentru a scăpa din preajma lui fusese zădărnicit de bărbatul care călărea doar câțiva metri în fața ei, înalt în șa, cu umerii lați, goi, ușor bronzați. Exceptând ceea ce se întâmplase la Ravenglade, el nu utilizase forța sau farmecul exersat de seducător ca să o țină lângă el, și, cu toate astea, în fiecare zi ea îl urmase de bunăvoie în orice direcție îi condusese el. Nu avea pe cine să dea vina în afară

de ea pentru atracția nebună pentru Graham Grant. Iar acum, el credea că ea era a lui.

Gândul de a-i aparține lui Graham nu o mai înfuria – cel puțin nu așa cum o făcuse când îl auzise prima dată spunând asta. Scoțienii din Ținuturile Înalte erau încăpățânați, primitivi și cu propriul set de legi. Când o ținuse în brațe noaptea trecută, Graham îi explicase că avea tot dreptul să o revendice ca pe femeia lui dacă așa voia. Și ar lupta cu întreaga armată a generalului Monck pentru ea? râsese ea atunci de el. Da, promisese asta și avea să o facă. Ea l-ar fi înghiontit dacă nu ar fi ținut-o cu atâta tandrețe sub lumina stelelor. Dacă ar fi detectat vreo urmă de aroganță în glasul său, ea ar fi protestat împotriva revendicării ei, făcându-l nebun.

Dar ea era cea care înnebunise. Era nebună pentru că voia să creadă că el putea să facă asta. Și nebună de dorință de fiecare dată când el o atingea, se uita la ea, îi zâmbea. O șoca, într-adevăr, felul în care torcea ca o afurisită de pisicuță în îmbrățișarea lui. Connor ar fi râs de ea, insistând că găsise, în sfârșit, un bărbat care putea să o îmblânzească. Ea ar fi negat asta, deși știa că războinicul ei aprindea în ea o dorință sălbatică, nesăbuită, pe care nu o crezuse posibilă.

O cuprindea de fiecare dată când se opreau să înnopteze. Dorința de a-l atrage în pădure, de a-l lua de lângă ceilalți, de a-i da jos tartanul și de a-i încăleca trupul bine făcut în felul în care o făcuse atunci printre cețuri. Niciodată în viața ei nu simțise o putere atât de dulce asupra unui bărbat, așa o încântare de a fi femeie. Chiar și acum, doar cu câteva sărutări furate când și când în ultimele trei zile, Claire se simțea mai vie și mai înflăcărată decât se simțise vreodată în luptă. Sfârcurile i se trezeau la viață pe sub lâna moale a tunicii la cea mai ușoară atingere a gurii lui. Când intrase cu Troy într-un pârâu, privirea umbrită și înfometată a lui Graham o făcuse chinuitor de conștientă de legănatul șoldurilor ei, de conturul feminin al posteriorului ei.

Desigur, nu acționa pentru satisfacerea acestei dorințe, pentru că nu era o desfrânată – mai ales nu cu Anne atât de aproape.

Dar hotărârea ei de a-i rezista de dragul decenței se sfărâmă când se opriră la un han, chiar înainte de a ajunge la Glenelg.

– Uite-l chiar pe comandantul Grant! zise o femeie durdulie cu un legănat al șoldurile despre care Claire credea că era dureros, și se îndreptă direct spre Graham. Dumnezeu mi-a ascultat rugile.

– Și pe ale mele, zise o altă slujnică, aducându-i o cană de bere unui client.

Intrând în han împreună cu el, Claire se uită cum Graham își dădea basca jos și își lăsa libere buclele de culoarea mierii, nepieptănate.

Ea văzu ce vedeau și celelalte femei și înțelese de ce doar vederea zâmbetului său cu gropițe le tăia răsuflarea.

– E bine să văd atâtea fețe prietenoase, Abby, o salută Graham cu căldură pe femeie, dar, când ea își ridică brațele să-l ia pe după gât, el o prinse cu blândețe de încheieturi și o opri. Ea e Claire, îi spuse el, întorcându-se spre Claire.

Claire zâmbi, mai mult spre Graham decât spre femeie. Ce era asta? Oare seducătorul își pierduse interesul față de femei? Și, dacă da, era din pricina ei? Cu o tresărire care îi făcu inima să o ia la galop, ea își aminti că el nu se culcase cu Lianne la hanul din Stirling. Oare reușise să-i captureze inima acestui războinic magnific? Cum putea să știe?

– Și va împărți camera cu tine? întrebă Abby cu glas răutăcios.

Înainte ca Graham să poată răspunde – iar Claire tare-și dorea ca el să-i răspundă –, Anne păși în față și o luă pe sora ei de braț.

– Sigur că nu, spuse ea senină ca un lac vara când i se adresă femeii cu expresie aspră. Sora mea e o lady, dar, dacă va descoperi că te furișezi pe la ușa lui sau a lui Lord Campbell, probabil te va cotonogi.

Claire îi aruncă o privire scrutătoare surorii ei în timp ce o altă slujnică îi conducea pe scări în sus. Nu exista nici o dovadă vizibilă care să confirme bănuielile lui Claire. Anne nu se poticni și nici nu se clătină pe scări, ci le urcă asemenea unei lebede înaintând pe lac, afișând în continuare acel zâmbet ridicol.

– Asta nu a fost foarte elegant, Anne – cam așa cum e să te îmbeți cu bărbații.

– Nu sunt beată, alungă Anne dojana surorii ei printr-un fluturat delicat al mâinii. Am luat doar o dușcă, să-mi amorțească simțurile, ca să nu mă trezesc că plec cu Robert undeva în noaptea cețoasă.

Ea îi aruncă surorii ei o privire care sugera că știa despre ce vorbea și continuă să urce scările, în timp ce Claire se opri ca să se uite cu gura căscată la ea.

– Noi nu suntem ca femeile de aici, Claire. Noi suntem rude cu regele și trebuie să ne purtăm ca atare.

Deși era destul de șocant să o audă pe sora ei mărturisind că voia așa tare să se culce cu Robert, încât băuse whisky ca să-i reziste, Claire nu-și putu înăbuși accesul brusc de râs care îi urcă în gât.

– O, Anne, nu suntem chiar așa diferite de femeile astea.

– Ba da, suntem. Anne se întoarse și se uită la ea peste umăr. Zâmbetul ei calm avea o urmă de victorie potrivită pentru câmpul de luptă. Noi am câștigat bărbații pentru care se roagă ele.

Inima lui Claire tresări sălbatic în piept. Îl câștigase oare pe Graham? Ea se întoarse să se uite la el peste umăr și descoperi că și el se uita la ea.

– Abby, strigă el, fără să-și ia ochii de la ea, roagă să îmi pregătească cineva o baie în cameră.

Claire se strecură din patul ei și al lui Anne într-al lui Graham fără să fie văzută. Nu ținu cont de vorbele surorii lui. Nu se gândea decât la el. Închise ușa în urma ei și intră într-un paradis scăldat în lumina sclipitoare a lumânărilor. Baia lui fusese pregătită, suprafața apei sclipind ca lumina stelelor. El se mișcă între umbre și lumini, venind să stea în spatele ei.

– Ce te-a reținut, fătuco?

Își îngropă fața în scobitura gâtului și își trecu dinții peste bătaia rapidă a pulsului ei.

– Am venit cât de repede am putut, respirând întretăiat în timp ce mâinile lui pricepute o dezbrăcau.

Sfârcurile i se întăriră instantaneu la atingerea lui.

Când și tartanul lui zăcea întins grămadă pe jos, Claire tremura de dorința necontenită pentru el.

Apa se revărsă peste margini când el păși în cadă. Se așeză și o trase cu blândețe pe Claire între coapsele lui. Fășii de fum de lumânare dezmierdară nările lui Claire în timp ce apa răcită o mângâia pe abdomen, pe sâni. Învăluită în căldura corpului lui, ea se simțea amețită și îmbătată de whisky-ul tare al lui Angus. Mușchii

i se relaxară și membrele îi amorțiră când el o trase cu spatele la pieptul lui. Se uită la degetele lui cum mișcau suprafața apei dinaintea ei, un dans seducător care îi făcea sfârcurile să o doară de nerăbdare.

Cu răsuflarea lui caldă trecând peste pulsul ei de la gât, el îi cuprinse sânii în mâini, strângând, frământând ușor. Dar atingerea lui deveni mai intensă, mai posesivă, și mădularul lui se întări în spatele ei.

Ea oftă prelung și languros când mâinile lui se întinseră spre vasul cu săpun, lăsând-o singură să savureze efectele atingerilor lui. El își săpuni mâinile deasupra ei, lăsând săpun să curgă pe sânii ei. O mișcare subtilă a șoldurilor lui îi duse erecția aproape de spinarea ei și îi smulse un geamăt chinuit. Își lăsă picioarele să alunece sub ea și îi ridică șoldurile din apă. Își duse mâna la despicătura ei și o stropi cu apă cu săpun, tachinând-o, apoi dezmierdând-o cu mișcări mai ample. Cealaltă mână o ajuta să se descătușeze, trăgând de sfârcuri și dezmierdând-o cu palma aspră.

Își afundă un deget în apă și apoi în ea și o mângâie în interior. Claire se zvârcoli sub mâinile ei, în timp ce val după val de extaz se revărsa asupra ei.

Graham o ținu ferm, la fel de sălbatic și de excitat ca ea. Își lăsă degetul să alunece afară și îl trecu peste bobocul ei umflat, aplecând-o peste lancea lui în așteptare.

Claire se gândi că nimic nu putea să fie mai plăcut ca senzația degetului lui, dar cum putuse să uite de cât de păcătos de bine se simțea să alunece pe mădularul lui? Trebuia să uite, altfel l-ar călări de fiecare dată când se gândea la el. Nu era doar felul în care o întindea el aproape să o sfâșie sau senzația de plinătate când simțea fiecare centimetru al lui în ea. Mișcarea de rotație a șoldurilor lui care îl împingea adânc și modul cum se înfigea și se retrăgea încet și insuportabil de erotic în ea, tachinând-o cu lungimea lui. Sau felul în care o ținea lângă el, străpungând-o repede și tare, făcând-o să-i placă.

O, dar el era chiar așa desfrânat cum susținea, luându-i lobul între dinți și spunându-i cât de îngustă și de fierbinte era.

–... Ca flăcări înfometate pe mădularul meu, lingând și sugând tot. Simți cât de tare sunt pentru tine, Claire?

El se împunse în ea ca un berbece, umplând-o cu sămânța lui.

– Da, gâfâi ea.

– Cum se simte?

Ea îi spuse fără rezerve, ridicându-se și coborând pe erecția lui pulsândă până când el o umplu până la refuz și ea strigă în extazul eliberării.

Capitolul 25

Am ținut prea mult sub tăcere dorința inimii mele.

În timp ce soarele își începea coborârea lenește spre vest, James Buchanan își îndreptă ochii injectați spre vârfurile zdrențuite ale munților Grampian. Nu dormise de o săptămână, chinuit de gânduri de răzbunare, în timp ce oamenii lui moțăiau liniștiți în jurul focului de tabără. Noapte după noapte, stătuse treaz, contemplând pe cine să ucidă mai întâi când avea să ajungă, în sfârșit, la Skye. Pe Graham Grant, decise el, pentru că-l dăduse cu capul de perete și îl trimisese la culcare timp de zile întregi cu o durere în tâmple care-l făcuse să urle, îi spărsese nasul și îi spărsese un dinte. Fiul de căţea avea să plătească scump pentru asta.

Robert Campbell avea să fie următorul care să îi simtă furia. Contele era un trădător pentru parlament. Cine din consiliu avea să îl învinuiască pentru că ucisese un regalist și simpatizant MacGregor? James nu-l plăcuse din momentul în care contele pusese piciorul în Ravenglade. Nu-i plăcea felul în care ochii bărbatului își schimbau culoarea în funcție de direcția din care venea lumina. Sau felul în care ochii lui îl urmăreau cu suspiciune fățișă. De parcă ar fi știut... James trebuia să-l omoare. Avea să îi taie limba aia care îl vorbise de rău în fața lui Claire și apoi să-i scoată ochii aceia de lup.

În timp ce se sprijinea cu spatele de trunchiul unui pin înalt, gândurile i se îndreptară spre surorile lui Connor. Un oftat melancolic îi scăpă prin gaura lăsată de dintele lipsă. Nu avea să îi placă să le omoare, dar nu-i lăsaseră de ales. Slobozi o blasfemie printre buzele strânse, gândindu-se cât de ușor se întorsese Claire împotriva lui. Ea dăduse crezare vorbelor unui susținător al parlamentului, nu vorbelor lui. Ce târfă arogantă! Connor îi permisese întotdeauna prea multe. Chiar când se alăturaseră rezistenței și Claire insistase

să meargă cu ei, Connor îi mărturisise că el fusese de acord cu decizia ei pentru că o înțelegea prea bine. Sângele lui curgea și prin ea. Și așa și era. Era la fel de mult o cățea pe cât fusese fratele ei de ticălos. Întotdeauna refuzându-l, întotdeauna serioasă, neinteresată să se joace. Iar James voia să se joace cu ea. Bine și tare. Voia să o țintuiască pe târfa aia și să o posede până când avea să își urle supunerea față de noul domn și stăpân. Și avea să urle până în clipa în care avea să îi taie gâtul.

Mai era un mod de a pune mâna pe pământurile lui Connor cu toți ei morți. Când regele avea să fie reinstaurat și să vadă că Buchanan fusese cel care călărise alături de generalul Monck când luaseră regatul înapoi, că Buchanan îi ucisese pe bărbații care îndrăzniseră să îi omoare cele două verișoare, urma să îi acorde pământurile și titlurile servitorului său credincios.

James zâmbi ca pentru sine, mulțumit de ingeniozitatea sa. Nu putea pierde. Chiar dacă, să zicem, Carol nu avea să se mai întoarcă în Anglia, Monck avea încredere în el și, după ce le furnizase capul lui Connor pe un platou argintat, Lambert și Fleetwood aveau și ei încredere în el.

O agitație de dincolo de un pâlc de copaci în stânga lui îi întrerupse gândurile. Sărind în picioare, își trase sabia și îl lovi cu piciorul pe soldatul care dormea lângă el.

– Cine e acolo? strigă el spre penumbră, trezind încă o duzină. Anunță-te sau pregătește-te să mori!

– Stai! strigă un bărbat. Sunt eu, Steven, cu oameni de la Ravenglade.

Auzind asta, James își puse sabia în teacă și păși în față. Ce naiba făcea căpitanul așa departe de Ravenglade? James trebuise să-i lase pe el și pe mai mulți în urmă. Pentru că nu erau oamenii lui, ci ai lui Connor, loiali familiei Stuart.

– Ce este? De ce ne-ai urmărit?

– O misivă. Steven ridică un pergament și descălecă, apropiindu-se de James din trei pași.

Cei șapte bărbați care-l însoțeau rămaseră în umbră.

– A sosit de la Londra, via Stirling, îi spuse în timp ce James rupea pergamentul cu degetele. Mesagerul a spus că era urgent și ar trebui livrat cât se poate de repede. Îl urmă pe James la lumina focului. Cine îți trimite misive de la Londra?

Tonul lui Steven era destul de nevinovat, dar, când James își îndreptă privirea spre el, văzu bănuiala din felul în care căpitanul își ridicase bărbia.

– O să-ți spun după ce aflu și eu.

James îi aruncă un zâmbet strâmb înainte să își îndrepte atenția spre misivă.

Recunoscu imediat scrisul de mână. Elizabeth Fleetwood, fiica generalului. Târfa impunătoare cu care împărțise patul și multe dintre secretele tatălui ei când James vizitase Londra, iarna trecută. Citi iute scrisoarea, bănuind că ea îi scrisese ca să-l implore să o viziteze din nou. Ochii îi căzură pe două cuvinte care săreau de pe pagina iluminată.

Connor Stuart.

Inima începu să-i bată nebunește în piept în timp ce citea iute și restul. Deasupra flăcărilor, chipul îi deveni cenușiu, și el se clătină. Steven îl prinse de braț și încercă să se uite la scrisoare.

– Ce te face să arăți de parcă ai fi văzut o stafie?

Chiar văzuse. Connor Stuart era în viață – închis în Turn, dar în viață.

– Cine știe despre misiva asta? întrebă el, smulgându-și brațul din strânsoarea lui Steven.

Steven îl privi precaut în timp ce James dădea drumul pergamentului în foc.

– Doar noi, cei care am adus-o.

Făcu un pas în spate când James își scoase sabia din teacă.

Un pic mai târziu, James își șterse sângele de pe lama sabiei, trecu peste cei opt bărbați morți de pe jos și le făcu semn oamenilor să încalece.

– Schimbare de plan. Mergem la Londra. Stuart e în viață, și trebuie să reparăm asta până se întoarce vărul lui.

Claire își încordă picioarele și se îmbățoșă împotriva vântului puternic care trăgea de coada ei și îi flutura șuvițele de păr în jurul feței. Dar nu vremea era cea care îi ținea răsuflarea agățată în piept și nici modul cum vasul se clătina sub cizmele ei nu era motivul pentru care ea își simțea stomacul în gât. Motivul era peisajul ce i se înfățișa când traversară strâmtoarea spre Skye. Vârfurile zdrențuite ale munților unei insule suspendate între cețurile dintre rai

și iad. Un loc unde timpul nu însemna nimic – sentimentul de a lăsa tot ce iubeai în urmă ca să intri într-o lume uitată de om... poate și de Dumnezeu.

– Prima dată când am văzut Eilean a' Cheo', Insula Ceților, am fost sigur că sora mea era moartă.

Robert i se alătură la pupa și își puse mâinile pe balustradă.

– Pentru că doar un bărbat cu inima aspră și dezolată ar alege să trăiască într-o asemenea izolare.

Claire se uită la profilul lui sculptat în timp ce își arunca privirea spre insula care apărea amenințătoare în zare.

– Ai fost foarte curajos să vii după ea, Robert Campbell.

El scuturâ din cap, neacceptând laudele.

– Nu puteam să fac nicicum altcumva.

Claire zâmbi. Îl crezuse nepriceput, prea idealist ca să înțeleagă sacrificiul suprem al bătăliei. Dar îl judecase teribil de greșit. Nu era probabil dispus să moară pentru salvarea Scoției, dar ar fi murit pentru sora lui.

– Ești cu adevărat un cavaler, Lord Campbell. Kate e o femeie norocoasă.

El se întoarse spre ea, tandrețea pentru ea încălzindu-i ochii la nuanța ambrei întunecate.

– Ambele noastre surori sunt norocoase.

– Așa e, fu Claire de acord. Iar Anne e, fără îndoială, de două ori norocoasă, acum că te are pe tine să ai grijă de ea.

Zâmbetul lui sclipi, timid, modest, devastator de dulce. Susținător al parlamentarului sau nu, Claire era bucuroasă că el o plăcea pe sora ei. Avea să pună o vorbă bună pentru el la Carol dacă acesta avea să se întoarcă vreodată în Anglia.

– Și ce s-a întâmplat când ți-ai găsit sora? Te-ai luptat cu cei din clanul MacGregor? întrebă ea, întorcându-și atenția spre insulă.

– Nu intenționam să mă lupt cu ei. Până să ajung la Skye, descoperisem că nu poți să te bazezi mereu pe primele impresii. Skye, făcu el și se uită în urmă, la peisajul aspru, e unul dintre cele mai spectaculoase locuri din Scoția, și bărbatul care a ales să locuiască aici e drept, milos și foarte îndrăgostit de sora mea.

– Tocmai l-ai numit pe Callum milos, cumva? întrebă Graham, apărând în spatele lor și luând-o pe Claire pe după umeri. A vrut să te omoare prima dată când te-a întâlnit și chiar și după aia, Rob.

Claire își dădu seama instantaneu și dureros de apropierea lui Graham, căldura dogoritoare a mușchilor lui învăluind-o. Atingerea lui era relaxată și, cu toate astea, provocator de posesivă, făcând-o să se gândească la dominație și supunere. Sângele i se scurse fierbinte prin vene, direct în vintre. El nu o mai atinsese de la noaptea din han. Claire bănuia că era vina ei, din cauza modului în care privirea ei vinovată se tot îndrepta spre Anne – care rămânea mereu pe lângă ea – de fiecare dată când Graham se apropia prea mult de ea.

Își aminti să respire când râsul lui Robert o aduse înapoi în prezent. Rânji când se uită la el, dar nu avea habar de ce naiba zâmbea.

– El nu m-a înspăimântat niciodată încât să fac pe mine, zise Graham, apărându-se de acuzația lui Robert.

– Vrei să spui că, atunci când te-a aruncat în lungul grajdului, nu te-ai temut de furia lui?

Deasupra ei, Graham răspunse cu un zâmbet amuzat în glas.

– M-am ridicat și l-am împiedicat să te omoare, nu-i așa?

– Pe cine? îi întrebă Claire pe amândoi.

– Pe Callum, răspunseră ei într-un glas.

Claire aprobă din cap, amintindu-și acum subiectul. Ea făcu cu mâna când o văzu pe sora ei ieșind pe punte. Robert luă ținuta de drepți după ce îi urmă privirea. Claire se uită la el, gândindu-se la o modalitate de a scăpa de Anne și de a o lua de lângă licoarea scoțianului. Dacă tânărul cavaler știa de ce demoazela lui dulce era pe jumătate beată în fiecare zi, cu siguranță ar face ceva ca să o oprească și apoi, poate, Anne ar înceta să-i mai țină ei predici despre cum trebuia să fie o lady.

– Sunt îngrijorată că tot gustă din whisky-ul lui Angus.

– Da, zise Robert, la fel de îngrijorat. Întotdeauna i-au plăcut tăriile?

– O, nu îi place să bea, îl asigură Claire, zâmbind la apropierea surorii ei. O face din pricina ta.

– A mea? întrebă Robert, luându-și ochii de la Anne și uitându-se la Claire. Bea din cauza mea? De ce?

– Mă tem că nu știu. Va trebui să o întrebi.

Robert pornise înainte ca ea să se poată întoarce spre el.

Ea își ascunse în palmă un mic chicot, pe care Graham îl opri prompt când se sprijini cu șoldurile de balustradă și o trase în brațele lui.

– Un plan ingenios ca să rămânem singuri.

Ochii lui verzi sclipiră, și zâmbetul lui seducător o zăpăci.

– Chiar așa, seducătorule, comentă Claire, lipită de el. Îți spui că soarele răsare în fiecare zi doar ca să arunce lumină asupra minunăției tale?

– Nu, zise el, zâmbetul adâncindu-i-se, devenind mai sugestiv. Pentru că răsare asupra ta.

El îi dezmierdă obrazul cu palma și se aplecă să o sărute. Claire știa că se pierdea în plinătatea buzelor lui, în dansul erotic al limbii lui, în bubuitul inimii lui lipite de pieptul ei. Ea se agăță de el și își deschise gura mai mult, ca să-l primească mai adânc.

– Te vreau, Claire, zise el cu respirația sacadată pe buzele ei, în timp ce o lăsa să îi simtă dovada dorinței, arzând-o, înfierând-o. Nu o să mai aștept mult ca să te am.

Ea se uită în ochii lui și își arcui buzele într-un zâmbet trist, savurând vânătoarea la fel de mult ca el.

– Dacă nu cumva revendicarea ta asupra mea îți permite să mă ai cu forța, atunci, nu ai de ales decât să aștepți.

Gura lui afișă un zâmbet leneș, ostentativ de sexual.

– Femeie, ai grijă cum mă tentezi, pentru că, atunci când barca va ajunge la mal, te voi duce adânc în pădure și te voi poseda până îți pierzi mințile.

– Atunci, nici tu să nu mă tentezi, ripostă ea, în ciuda tremurului din glas. Ea își lăsă mâna să alunece între ei doi și își trecu palma pe lungimea mădularului lui. Căci voi apuca această bestie pulsândă și te voi face al meu pentru vecie.

Anne ar fi murit pe loc dacă ar fi auzit-o, dar Claire nu învățase niciodată să fie timidă sau supusă cu bărbații. Știa că suna ca o femeie îndrăzneață, dar, câtă vreme pe Graham nu-l deranja – maxilarul lui încordat și privirea arzătoare dovedeau că nu era deranjat –, nici pe ea nu o deranja.

– Eu sunt deja al tău, mârâi el și o strânse într-o îmbrățișare de fier, prinzându-i mâna între ei. Dar poți să iei bestia cât poftești dacă de asta ai nevoie ca să mai fii convinsă.

– Nu puteți să așteptați până ajungem la Camlochlin pentru asta? mormăi Brodie când trecu pe lângă ei. Toată lumea se uită la voi, pentru Dumnezeu.

Claire încercă să se desprindă. Să vorbească precum o femeie de rând când n-o auzea nimeni era una; dar să se frece de Graham ca o târfă însetată după sex în timp ce alții priveau era cu totul altceva. Dar Graham o trase înapoi și o întoarse în brațele lui, folosind corpul ei ca să ascundă ridicătura din kilt.

– Brodie, du-te și ia-l pe Angus și pregătiți caii.

Sclipirea amenințătoare din ochii lui îl avertiză pe Brodie să nu comenteze.

– Și tu, zise el și își duse gura la urechea lui Claire, să nu te miști.

Să se miște? Ea abia putea să respire cu erecția lui lipită așa intim de fundul ei. Încercă să rămână nemișcată când o șuviță de păr flutură peste fața ei și o gâdilă la nas. Își mută greutatea de pe un picior pe celălalt și simți corpul lui Graham încordându-se lângă spinarea ei. Se forță să afișeze un zâmbet relaxat când Anne se întoarse de unde o dusese Robert. Anne se uită la ea urât drept răspuns, vizibil furioasă pentru că sora ei îi spusese lui Robert motivul pentru care bea ea. Claire se relaxă lăsându-se pe spate, pe peretele de mușchi din spatele ei, și slobozi un oftat satisfăcut. A, succes! Lady Anne arăta cam agitată. Obrajii îi erau îmbujorați și buzele umflate – pentru că fusese sărutată. Poate acum Anne avea să înțeleagă chinul pe care ea trebuia să îl îndure în fiecare zi.

Acel chin era pe cale să se oprească, își dădu Claire seama, când andocară în Kylerhea și încălecară. În timp ce-și urca cizma în scărița lui Troy, Graham se apropie de ea, o apucă cu o mână pe după talie și o trase în poala lui.

– O să vă ajungem din urmă, le spuse el celorlalți, îndemnând armăsarul lui și pe al ei în direcția opusă. Angus, leagă-te de Anne când ajungeți la stânci și n-o lăsa să cadă.

– Ce stânci? întrebă Claire holbându-se la el și apoi la sora ei, în timp ce Graham își înfipse călcâiele în burta calului. Ar putea să cadă de pe stânci?

– E în siguranță, îi promise Graham în vântul care le bătea peste fețe. Tu, în schimb, nu ești.

Capitolul 26

Dar, curând, pământul se va cutremura la venirea mea...

– Nu ar trebui să ne despărțim de ei, i se plânse Claire lui Graham în timp ce el descăleca. Sora mea n-ar trebui să fie...

Ea își ținu răsuflarea când el o ridică din șa.

– ... Singură.

Își înălță chipul spre al lui, și privirea lui puternică îi trimise mii de fluturi în abdomen.

– Nu e, suflă Graham, și genele lui întunecate se lăsară în jos când el se aplecă peste ea. Dezmierdarea leneșă a limbii lui peste buze o făcu să simtă un foc în vintre. Dar noi suntem. În sfârșit.

El o strânse în brațe și o trase spre el într-o îmbrățișare la fel de plină de dorință ca sărutul lui. Limba lui îi pătrunse în gură, dezmierdând, tachinând, alungându-i orice alt gând, mai puțin unul. El avea să o posede până urma să îi fure mințile. Și ea abia dacă mai putea aștepta. Își trecu brațele pe după gâtul lui și își lipi șoldurile de ale lui, frecându-se ca o pisică lasciv peste erecția lui. El se retrase ușor, încă prins în îmbrățișarea ei dornică, cu un zâmbet provocator cu gropițe în obraji.

– Ce dorești așa mult, fătuco?

Ea îl voia gol și înnebunit de dorință.

Voia să îi simtă, să îi vadă mușchii, bine făcuți și încordați, în timp ce o poseda. El știa asta și în mod deliberat nu îi oferea ce știa că voia.

Își trecu palma peste curbura plină a posteriorului ei, apoi mâna lui dispăru între picioarele ei.

– Vrei să-ți desfaci coapsele albe sub mine în timp ce eu mă afund adânc în tine?

Cu o mișcare obraznică și lentă a unui deget în lâna umedă a pantalonilor ei, el o făcu să-și desfacă picioarele.

– Da, răspunse el pentru ea când ea își dădu capul pe spate și i se oferi.

Controlul lui Graham cedă. El o apucă de talie și o strivi de el, ridicând-o. Gura lui coborî asupra ei, deschisă, înfometată, aproape brutal de posesivă. Claire era la fel de înfierbântată, mușcându-i buza de jos și trăgând de kiltul lui. El se desprinse din sărut doar ca să o dezbrace mai repede și să-și desfacă iute centura. Ochii lui străluceau ca doi cărbuni încinși în timp ce alunecau peste corpul ei gol și frumos în vreme ce ea îl dezbrăca la rândul ei.

Claire voia să-și încânte ochii cu trupul lui. Voia să-și lase privirea să savureze aerul lui sălbatic, să-l vadă înnebunit de pasiune, tare și uriaș de dorință. Dar el nu mai voia să aștepte. Cu un mârâit profund, o ridică peste șoldurile lui de parcă nu ar fi cântărit nimic și îi prinse un sfârc în dinți. Supse din el în timp ce îi poziționa coapsele în sus și în jurul lui.

Vântul urla de-a lungul văii, amestecându-se cu strigătele ei, în timp ce el îi dezmierda posteriorul și se înfigea în ea. Mușchii lui tremurau sub palmele ei în timp ce ea încerca să se elibereze din strânsoarea lui. El o ținu ferm, trecându-și limba ca o flacără peste vâlceaua dintre sânii ei, în sus pe coloana gâtului, în tot acest timp mișcându-se, frecându-și șoldurile de ale ei. Ea căuta îndurare de la el, dar nu o găsea, căci el era adânc înfipt în ea, mișcând-o în sus în timp ce gura lui îi sorbea rugămințile.

Ea uitase de durere, dar, cu fiecare mișcare neîndurătoare, agonia se transforma în plăcere pură, păcătoasă. Corpul ei se cutremură, în timp ce cioburi de verde și auriu sclipeau în fața ochilor ei. Își strânse picioarele în jurul lui, încrucișându-și gleznele la spatele lui ca să-l strângă lângă ea, nevrând să-i mai dea drumul niciodată.

Graham îi privi pasiunea cu ochi înfierbântați, savurând plăcerea ei pură și netulburată cu care ea se bucura de el. Ea își trecu limba peste a lui și el gemu în gura ei, aspru, dulce, vrând să-i dea totul și mai mult. Degetele lui alunecară pe coada ei în jos, pe spate, făcându-i mușchii să tresară și să se strângă în jurul lui. Întrerupse sărutul cu un mârâit fierbinte și se uită adânc în ochii ei, în timp ce-i strângea fundul și o ghida în sus și în jos pe mădularul lui lung.

Ea zâmbi, acceptând fiecare centimetru, apucându-i capul sensibil în faldurile ei strâmte. Doamne sfinte, dar era mare, plin și atât

de delicios de puternic ținând-o ridicată în timp ce ea îl mulgea ca o târfă a târfelor ce era. Nu-i păsa. El o înnebunea, și ea îi arăta asta, fără limitele bunei-cuviințe care să o oprească.

Când el își dădu capul pe spate, ea îl urmă, lingându-i tendoanele întinse și încordate ale gâtului. Agățată de umerii lui, ea își lipi gura de urechea lui și îi supse lobul urechii.

– Te pricepi să mă convingi, războinice!

Cu un rânjet pe cât de obraznic, pe atât de excitant, el se retrase complet, strânse mâna peste mădularul lui umed și își slobozi sămânța ca un gheizer între ei doi.

Când termină, o întoarse, lipindu-i fundul de vintrea lui.

– Ah, fătuco, murmură el aspru, aplecând-o ca să o ia pe la spate. Nici n-am început să te conving.

Graham stătea întins gol sub cerul care se întuneca, cu un zâmbet de mulțumire profundă pe buze. Era acasă – în nord, unde zilele erau mai scurte odată cu venirea iernii. Acasă, unde pământul era mai tare, mai puțin iertător, până când primăvara se întorcea și viața izbucnea din nou, mai strălucitoare și mai splendidă decât oriunde altundeva. Cum reușise să stea departe de casă așa mult? De data asta avea să rămână aici. Călătoriile lui cu Robert se terminaseră, dar nu și prietenia lor. Ea avea să fie pentru totdeauna. Dar era acasă și aici voia să rămână. Cu ea.

Își închise ochii și ascultă răsuflarea lui Claire în timp ce dormea, strâns în brațele lui. Nu avea să priceapă niciodată cum de reușise să-i schimbe viața. Nici nu-i păsa. Știa doar că planurile pe care le făcuse pentru viitor o includeau pe ea. Și că nu mai exista altă femeie ca ea în întreaga lume. Nici o altă femeie cu care să vrea să-și petreacă restul zilelor.

Lui i-ar fi plăcut să se uite la chipul ei în timp ce dormea cât încă era un pic de lumină, dar nu voia să se desprindă din îmbrățișarea lor. Deocamdată, era mulțumit să-și amintească felul în care arăta în focul pasiunii. Cum îi împărtășea pasiunea, ba chiar o depășea. El o luase de patru ori, în diferite poziții, în decursul zilei și de fiecare dată pasiunea ei o aprindea și pe a lui din nou. Fusese cu multe femei, dar simțea că niciodată nu mai făcuse dragoste cu cineva în afară de Claire.

Trebuia să o trezească iar, pentru că nu puteau traversa stâncile pe întuneric, şi noaptea avea să fie una lungă. În curând, avea să se ridice, să facă focul şi să vâneze ceva de mâncare. Dar nu prea voia să se mişte. Voia să stea acolo cu ea, pentru totdeauna, fericit să o asculte cum respiră şi să-i simtă bătăile încete ale inimii aproape de pieptul lui, membrele ei zvelte şi musculoase strânse bine în jurul lui.

Îi câştigase inima. Era aproape sigur de asta, dar nu simţea nici o aroganţă pentru realizarea asta. Pentru că şi ea îi câştigase lui inima.

Sărutările ei dulci în jurul sfârcului îl treziră pe Graham. El deschise ochii la soarele dimineţii şi la zâmbetul strălucitor al lui Claire.

– Mi-e foame.

El îi zâmbi larg, ridicând mâna ca să-i netezească şuviţele de pe obraz.

– Nimic nu-ţi poate stinge apetitul, femeie?

– Apetitul tău mă îngrijorează, seducătorule!

Ea se întoarse şi-i oferi delicateţea profilului de alabastru în timp ce se uita la erecţia lui matinală.

Graham găsi uimitor şi neobişnuit că ea se înroşea acum, după ce îi savurase corpul cu atâta pasiune în timpul nopţii. Inocenţa ei îl încânta, la fel ca pasiunea îndrăzneaţă şi arzătoare pe care o declanşase în ea.

– Ei bine?

– Ei bine ce? El îşi lăsă degetele să alunece pe clavicula ei, spre umflătura uşoară a unui sân. Ai de gând să te ridici?

Ea răsufla cam agitat, dar, când el îi întâlni privirea, ea îi aruncă o privire nerăbdătoare.

Gropiţele lui îşi făcură apariţia împreună cu zâmbetul, iar obrajii ei deveniră chiar mai îmbujoraţi înainte să-l împingă la o parte.

– Aş vrea să ajungem azi la Camlochlin. Sunt îngrijorată pentru Anne, care-l înfruntă singură pe lordul vostru.

Graham râse, sărind în picioare.

– Da, Callum s-ar putea să o arunce într-o cadă cu ulei încins înainte să se termine ziua. Ar trebui să ne grăbim.

– Nu mi se pare amuzant.

Replica lui Claire își pierdu din aciditate când îl văzu îndreptându-se gol spre caii lor. Doamne sfinte, îi promisese să-i ia mințile și făcuse exact asta. Dacă nu, de ce ar găsi atâta plăcere în mișcarea umerilor lui, în forma posteriorului ferm și a coapselor lui vârtoase, frumos sculptate? Când se trezise, primul lucru de care își dăduse seama fusese durerea dintre picioare. Al doilea lucru, fusese corpul lui, atât de tare chiar și în somn. Voia să îl atingă, să-și treacă limba peste acele trăsături sculptate. Ura să-l respingă, dar trebuia să aleagă între a petrece încă o zi cu el și a sta încă o zi departe de Anne. O, Doamne, el o făcea să uite de ce se afla înaintea lor și să-i pese doar de a fi cu el, acum.

Aproape că se răzgândi în privința deciziei de a se grăbi spre Camlochlin când Graham îi oferi fructe de pădure uscate. Înțelese dintr-odată cum trebuie să se fi simțit Eva în fiecare dimineață să-l descopere pe Adam în toată splendoarea lui, plimbându-se prin grădină. Ea își feri privirea când el zâmbi, observând că ea îl studia cu atenție.

– Cât durează să ajungem acolo? îl întrebă ea când el se așeză alături.

– Câteva ore, dacă-ți poți ține mâinile departe de mine.

La naiba, de ce era pasiunea ei pentru el așa evidentă?

– Va fi dificil, pentru că chiar și acum sunt tentată să te strâng de gât.

El îi aruncă o privire piezișă, plină de amuzament, și vârî un fruct în gură.

– Dacă vrei să mă omori, Claire, aș sugera să te ții de planul de luptă de seara trecută. Mânuțele tale în jurul gâtului meu nu fac decât să mă excite.

Ea știa că el o tachina, dar tonul cât se putea de serios o făcu să râdă. Simți ochii lui ațintiți asupra ei, la fel de profund ca dezmierdarea fizică, în timp ce se bucura de veselia ei.

– Nu râzi prea des, zise el și se întinse ca să-i treacă degetele peste buze. O să te învăț cum să te bucuri de viață.

– Devenind o seducătoare?

Râsul ei se stinse când el o apucă cu mâna pe după ceafă și își lăsă gura peste a ei.

– Seducătoarea *mea*.

Felul în care Claire își desfăcu picioarele când el o împinse în jos și îi acoperi corpul cu al lui nu avea nimic din manierele unei lady. Nu era nimic elegant sau modest în felul în care se arcuia sub el, zgâriindu-i umerii musculoși. Când ea se rostogoli cu el și ajunse deasupra, ea își împinse palmele în pieptul lui umed, își aruncă pe spate coama sălbatică și-l călări de parcă l-ar fi posedat. Nu era o afurisită de lady și nici nu voia să fie una.

Capitolul 27

... Iar cel care a pierdut totul va câștiga iarăși tot.

– Doamne sfinte din ceruri, sora mea e moartă, îndrăzni Claire să spună, deși fu sigură că inima avea să-i sară din piept când văzu ultima cotitură.

Cocoțată pe marginea îngustă a stâncilor ca un fagure din Elgol, ea aproape că leșină când Graham se uită peste stâncile ascuțite de dedesubt.

– Nu, nu a căzut. O să-i mulțumești lui Angus pentru asta mai târziu.

– Eu n-ar trebui să fiu legată de tine? întrebă ea, negăsind consolare în zâmbetul lui ironic.

Simțea un val de greață care îi răscolea interiorul. De parcă ochii ar fi avut o minte proprie, se îndreptară spre margine, la doar câțiva centimetri de copitele lui Troy.

– Claire.

– Ce e?

– Deschide ochii!

O, la naiba, nu voia. Nu putea să-i țină închiși până venea Angus să o ia?

– Claire, zise Graham mult mai apăsat.

Ea îl ascultă de data asta și se încruntă la el.

– Stai în spatele meu și urmează pașii calului meu. Marginea e mai lată la următoarea cotitură. Va trebui să descaleci când ajungem acolo și să stai cu mine.

Să descalece?

– Ești nebun dacă ai impresia că mă dau jos de pe calul ăsta.

El se întoarse în șa ca să se uite mai bine la ea. Pulsul lui Claire gonea destul de tare cât să o facă să se simtă amețită. Voia să țipe la el să stea nemișcat, ca să nu cadă.

– Eşti prea temătoare, zise el. Îl agiţi pe Troy.

– Nu vreau să descalec, insistă ea, deşi Troy devenise neliniştit.

– Văd că sora ta şi sora lui Robert au mai mult curaj ca tine, zise Graham şi se întoarse.

Zâmbi când auzi şirul de înjurături bombănite zburând de pe buzele ei şi tropotul prevăzător al copitelor lui Troy în spatele lui.

Ea văzu de îndată, după următoarea cotitură, de ce era înţelept ca ea să călărească lângă el. O ceaţă lentă, ca un fum, cobora de pe râpele bătute de vânt, umezeala ei lipindu-se de păr şi de piele. Trebuiau să treacă prin ea. Vizibilitatea avea să fie slabă şi, fără pasul constant şi încrezător al unui cal bun, puteai să cazi în hău şi să mori.

Descăleca cu mare grijă şi se întinse după mâna lui Graham, lăsându-l să o ridice în şa. Ea aşteptă fără să se mişte, aproape fără să respire, în timp ce el rupea o fâşie din tartanul lui şi îl lega pe Troy de calul lui.

O uimea cât de în siguranţă se putea simţi în braţele unui bărbat, dar, când stâncile dispărură în sfârşit, peisajul care i se dezvălui privirii îi tăie cu adevărat răsuflarea.

Un castel, negru ca noaptea, se ridica din versantul ameninţător din spatele lui, turnurile lui zimţate străpungând ceaţa care plutea peste ele.

– Merită efortul de a ajunge aici, zise Graham cu respiraţia sacadată. Aici e Camlochlin.

Era de o frumuseţe aspră, brutal de izolat, ameninţător, ceva smuls parcă din imaginaţia unui poet nebun. O adunătură de turnuri zimţate se înălţa deasupra locuitorilor şi înăuntru ca o santinelă.

Era, cu siguranţă, apărat de intruşi. Monck fusese deştept să le trimită pe Anne şi pe ea aici. Nimeni nu le-ar găsi vreodată şi, dacă ar face-o, probabil s-ar teme prea tare să se apropie. O panică bruscă o cuprinse. Cum aveau să scape când Monck avea să trimită vorbă? Încercarea le-ar omorî şi pe ea, şi pe Anne. Îşi întoarse calul să se uite în urmă. Ar reuşi să parcurgă drumul înapoi peste stânci?

– E mult mai colorat vara, dar îţi va plăcea aici.

Va fi nevoită să îi placă dacă o obligau să se căsătorească cu Robert, se gândi ea, în timp ce Graham dispărea după coastă. Şi cu el cum rămânea? Sperase că el avea să o ajute să-l înfrunte

pe Monck. Dar avea senzația că să-l urmeze pe Graham pe acești ultimi metri avea să îi schimbe viața pentru totdeauna. Camlochlin nu era un adăpost menit să o țină în siguranță împotriva unui trădător – pentru că trădătorul o trimisese aici. Era o închisoare unde avea să-și trăiască zilele până când Monck avea să o oblige să se căsătorească.

– Claire.

La sunetul vocii lui Graham, ea plesni din hățuri, neavând, din nou, altă soluție decât să îl urmeze.

– Nu există altă ieșire? îl întrebă ea când îl ajunse din urmă și se uită în jur la colibele cu acoperiș din stuf care erau răspândite fără vreun plan anume, locuitorii lor privind din pragul ușilor înguste, precauți, neîncrezători.

– Ba da, spre est, peste dealurile acelea. Dar e drumul lung și ocolit. Peste stânci e mai ușor.

În inima lui Claire înflori o rază de speranță în timp ce studia dealurile mari din dreapta ei. Speranța însă se spulberă iute ceva mai târziu când zări gărzile care patrulau pe creneluri. De acolo, de sus, puteau să vadă în toate direcțiile.

Connor l-ar fi aplaudat pe proscrisul MacGregor pentru faptul că înălțase o fortăreață impenetrabilă.

– Nu e o surpriză pentru mine că lordul vostru a reușit să scape de dușmani atâta vreme. Chiar dacă armata ar găsi locul ăsta, ar fi văzută venind de la mare depărtare.

Graham fu de acord și ridică mâna în semn de salut spre câțiva bărbați care se antrenau pe un câmp de exerciții mare și deschis, chiar lângă zidurile de vest.

Un tânăr care părea să fie mai tânăr decât restul îl văzu, își lăsă sabia să cadă și țâșni spre el. Părul îi era la fel de blond ca al lui Claire, iar ochii – într-o nuanță de albastru mai deschis. Semăna așa mult cu Connor, că lui Claire mai că îi stătu inima în loc o clipă când ajunse lângă ea. Odată ajuns, el făcu imediat o plecăciune spre ea, de parcă ar fi fost de sânge regal.

Până în acel moment, Claire uitase că așa era.

Simți privirile celorlalți asupra ei și se întoarse să vadă un grup mic de bărbați și femei ieșind din case. Când le întâlni privirea, ei se plecară dinaintea ei. Acești oameni, atât de departe de lege, erau regaliști, loiali regelui lor.

– Rob ne-a zis că veniți, spuse băiatul și se întoarse spre Graham. Se uită în sus spre el zâmbind, și o rază de soare străpunse atmosfera posomorâtă. Mă bucur să te văd din nou, frate.

– Mă bucur să fiu acasă, Jamie.

Graham descălecă, strânse brațul fratelui său și îl trase mai aproape, într-o îmbrățișare puternică.

„Ah, Jamie", se gândi Claire, descălecând și ea. „Soțul devotat al surorii Diavolului, Margaret."

– Milady, zise el și se întoarse spre ea, scăldând-o în căldura privirii lui. E o onoare să vă întâlnesc. Niciodată nu am avut familie regală aici, la Camlochlin. Sora dumneavoastră e înăuntru cu soția mea și cu Kate. Le voi spune că ați sosit.

Se răsuci pe călcâie înainte ca ea să poată răspunde și porni în goană spre castel.

– Rob ne-a povestit despre aventurile voastre, strigă el peste umăr spre Graham. Dar aștept să le aflu de la...

Se lovi cu capul de pieptul unui alt bărbat care ieșea pe ușă tocmai când Jamie ajunse acolo.

– Callum, strigă Jamie în timp ce bărbatul îl echilibră și-l ținu în picioare. S-a întors Graham!

– Da, văd asta.

Claire privea, nehotărâtă dacă să-și ferească privirea sau să se uite la șeful de clan cu apreciere fățișă în timp ce legendarul lord îl dădu pe Jamie din calea lui și se îndreptă spre ea și Graham.

Ea aproape râse de sine pentru că-l considera frumos. Bărbatul era spectaculos; întruparea războinicului perfect, fără pereche, neînvins. Tartanul său colorat era drapat pe umerii enormi. Sabia grea de la cingătoare îi sublinia mersul legănat și masculin. Părul negru îi sclipea de umezeală de la ceața ușoară din jur și îi trecea bine de umeri, cu două șuvițe împletite la tâmple.

Fața ar fi putut să-i fie sculptată din stânca neîndurătoare care se înălța în spatele și deasupra lor. Când ajunse la doar câțiva centimetri de ea, Claire nu se putu abține să nu tremure în prezența lui. Ochii îi erau de culoarea focului cu pete albastre și bucăți nemiloase de auriu. Și-i ațintì mai întâi asupra ei, într-o cercetare lentă și chinuitoare, de la cizmele ei până la sabia atârnată la șold. Ea își ridică bărbia într-un efort de a părea mai puțin afectată de el, dar doar

puterea privirii lui când o întâlni în cele din urmă pe a ei îi sorbi încrederea în sine și o făcu să se uite în altă parte.

– Verișoara regelui nostru este bine-venită la Camlochlin.

Ea se uită în sus în timp ce el se îndrepta dintr-o plecăciune ușoară, întâlnindu-i privirea cu una plină de respect. Apoi trecu pe lângă ea, mirosind a iarbă și a ceață.

Îl apucă pe Graham într-o strânsoare zdrobitoare.

– Bine ai venit acasă, ticălosule! Nu mai sta departe așa mult data viitoare.

Graham îl bătu pe umăr și, când se desprinse din îmbrățișare, se întoarse spre Claire.

– Claire Stuart, o prezentă el cu un zâmbet și se întinse după mâna ei.

Callum observă gestul posesiv și-i aruncă prietenului său o privire amuzată.

– Înțeleg că ești pricepută în mânuirea sabiei, zise el, fixându-și din nou privirea asupra ei.

– Eu... eu... fratele meu...

O, cum naiba să răspundă la așa ceva?

Se putea, oare, mândri cu faptul că atrăgea bărbații în ambuscade și le lua gâtul, când în fața ei se afla un războinic întărit în luptă, a cărui pricepere în a ucide îl făcuse și pe marele Cromwell să se retragă?

– În ce scop? întrebă lordul, studiind-o cu un alt soi de admirație.

– Pentru restaurarea monarhiei, spuse Claire fără să-și dea seama că mândria cu privire la cauza ei era evidentă din felul în care își ridicase bărbia.

Callum văzu asta, și în ochii lui sclipi aprecierea.

– Este o cauză bună, pe care o susțin.

Ea îl credea. Acest bărbat nu era în cârdășie cu Monck. Nu o ținea prizonieră în fortăreața lui, ci intenționa să o protejeze.

– Graham!

Vocea unei femei o smulse pe Claire din gândurile ei și îi atrase privirea spre o frumusețe cu părul negru care se grăbea spre ei, cu un copil în brațe.

– Robert ne-a spus că ești pe drum, zise ea și păși în brațele lui Graham, care o așteptau. E așa bine să te vedem din nou, dragă prietene.

Claire ar fi fost îngrijorată dacă femeia aceasta ar fi fost una dintre cuceririle lui Graham, pentru că era pur și simplu radioasă, cu ochii sclipitori și negri ca onixul și o cascadă de bucle sălbatice care îi încadrau tenul alb. Dar felul în care chipul lordului se îmblânzi la vederea ei îi spuse lui Claire cine era femeia.

– Ah, Kate, te faci tot mai frumoasă, de fiecare dată când te văd. Lasă-mă să mă uit la copilul ăsta!

Graham luă copilul din brațele lui Kate și-l ținu la piept. Privindu-l, Claire și-l imagină ținând copilul lor cu aceeași grijă și simți cum o cuprinde căldura.

– E un băiat tare frumos, zise Graham mai întâi către Kate și apoi către Callum, în timp ce amândoi se apropiară unul de altul, atrași parcă de ceva mult mai puternic decât sentimentul de mândrie legat de fiul lor.

– Cum îl cheamă?

– Robert.

Când Graham auzi răspunsul lui Kate, îi aruncă băiatului o privire bosumflată.

– Dacă părinții te-ar fi numit Graham, ai fi ajuns un bărbat mare și puternic.

– Fratele meu e destul de mare și de puternic, zise Kate și-l pocni peste braț înainte să-și ia fiul înapoi. Lady Anne crede și ea la fel – unul dintre motivele pentru care o iubesc deja ca pe o soră.

Aceasta fu ocazia perfectă pentru Claire pentru a se prezenta, căci se părea că soțului ei și prietenului său nu le trecea prin cap. Kate zâmbi spre Claire și îi întinse mâna.

– E o mare onoare să avem în mijlocul nostru o astfel de lady.

Înainte ca biata Claire să apuce să roșească din pricina complimentului nefamiliar, Kate o luă de mână și o trase după ea.

– Haide de aici din frig, să mergem înăuntru și să ne cunoaștem, deși am sentimentul că ne cunoaștem deja. Anne mi-a spus că lupți la fel de bine ca un bărbat. N-am mai întâlnit altă femeie în afară de mine care...

Graham, Callum și Jamie grăbiră pasul în urma celor două, care sporovăiau, și le urmară în castel.

– E adevărat atunci ce spune Robert? îl întrebă Callum pe Graham, aruncându-i o privire piezișă.

– Și ce spune Robert?

– Că e posibil să-ți fi dăruit, în sfârșit, inima unei fătuci.

De partea cealaltă a lui Callum, Jamie se uită peste pieptul lordului, la fratele lui, cu ochii mari, așteptând răspunsul lui Graham.

– Da, zise Graham zâmbind spre coada împletită a lui Claire care i se legăna acesteia pe spate. E foarte posibil.

Interiorul castelului Camlochlin era infinit mai primitor decât exteriorul. Sfeșnice înalte cu lumânări și torțe prinse pe perete luminau coridoarele lungi. Tapiseriile groase reprezentând lupte și scene biblice erau atârnate pe pereți, oferind căldură holurilor reci. De peste tot în aerul cu miros de turbă răzbea accentul greu specific Ținuturilor Înalte, în timp ce numeroșii locuitori ai castelului Camlochlin se deplasau încolo și-ncoace.

Dar Claire își permise să se relaxeze abia când își văzu sora. Kate o adusese în solariul principal, unde Anne ședea conversând cu Robert și cu o femeie în fața unui foc mare din șemineu. Cel puțin, lui Claire i se păru că era o femeie. Era destul de mică încât să poată fi un copil, pierdută în fotoliul mare în care se așezase, cu picioarele atârnând la câțiva centimetri de podea.

Când Anne o văzu pe sora ei, sări în picioare și se grăbi spre ușă.

– Am fost îngrijorată pentru tine. Ești bine?

– Sigur că sunt bine.

Obrajii lui Claire se îmbujorară, și ea speră, se rugă ca sora ei să nu-i ceară să explice de ce ea și Graham întârziaseră o zi întreagă.

Din fericire, ea nu întrebă, dar nici nu trebuia să întrebe. Zâmbetul amuzat care îi arcuia colțurile gurii și aprecierea atentă care îi lumina ochii strălucitor de albaștri dădeau de înțeles că știa deja.

– Lady Stuart, zise Kate, conducând-o în încăpere.

Robert se ridică imediat și luă copilul din brațele surorii sale.

– Aceasta este sora lui Callum, Maggie.

Femeia micuță se ridică de pe scaun, cocoașa ușoară făcând-o să nu ajungă mai sus de coastele lui Claire. Rânjetul ei se îmblânzi într-un zâmbet de bun venit în timp ce o studia pe Claire la fel de atent cum o făcuse și fratele ei.

– Hmm, zise ea și o făcu pe Claire să se simtă de parcă era apreciată pentru un scop mult mai înalt, fără să se poată trage o concluzie cu privire la meritele ei. Sunt întristată de veștile despre fratele tău.

Claire clipi la schimbarea bruscă de subiect, dar apoi aprobă din cap.

– Desigur, și eu, zise Kate și-i luă mâna să o strângă. Nu pot să-mi imaginez ce dificilă pierdere trebuie să fi fost pentru voi amândouă.

– Nici eu, fu Maggie de acord cu un oftat adânc.

Claire surprinse zâmbetul iubitor pe care Kate i-l oferi lui Robert în timp ce acesta se juca cu nepotul său. De ce naiba îi venea brusc să plângă? Își drese glasul, dar asta nu ajută la nimic. Ochii i se încețoșară de lacrimi. „De ce acum?" Avusese luni întregi să deplângă moartea lui Connor. De ce o trăda corpul acum, în fața acestor femei pe care nici măcar nu le cunoștea? Pentru că ele înțelegeau. Fiecare dintre ele avea frați la fel de dragi lor cum îi fusese Connor ei.

– A fost îngrozitor de dificil, admise ea pentru prima oară.

Auzindu-i emoția din glas, Robert ridică privirea, iar Anne se grăbi să vină lângă ea.

– Și mie îmi lipsește, zise ea. De mult voiam să vorbesc cu tine despre el, dar tu...

– Știu, o liniști Claire pe sora ei, mângâind-o pe obraz. Iartă-mă! Uneori, uit că și tu l-ai pierdut.

Anne scutură din cap, vărsând lacrimi peste mâna lui Claire.

– Era fratele tău geamăn și prietenul tău cel mai bun. Întotdeauna am înțeles legătura dintre voi și nu m-am simțit neglijată din cauza asta.

Claire o îmbrățișă în timp ce ușa se deschise și bărbații intrară.

– Ei bine, uite pe cine au târât vânturile spre casă, zise Maggie cu mâinile în șolduri și își îndreptă încruntarea dezaprobatoare spre Graham.

– Vino încoace, diavoliță mică, și recunoaște că ți-am lipsit.

Fără să se întoarcă, pentru că Graham nu voia să-i vadă lacrimile, Claire închise ochii și lăsă sunetul vocii lui să o consoleze. O clipă mai târziu, se uită la el, neputând să mai facă nimic altceva. El adusese veselia și scopul înapoi în viața ei. O parte din ea murise împreună cu Connor, dar Graham Grant o făcea să se simtă din nou vie. Zâmbi privind-o pe Maggie alergând direct în brațele lui.

La naiba, ea voia să fie următoarea.

Capitolul 28

Dar să știți că eu sunt un soldat care nu are nevoie de nimic altceva.

Camera care îi fu oferită lui Claire avea două dulapuri uriașe, sculptate, din lemn de nuc închis la culoare, cu balamale din fier. Cele două femei care o conduseră rămaseră tăcute în timp ce ștergeau pânzele de păianjen din colțuri și puneau lemne în șemineul mare cu alcov. Kate i le prezentase drept Glenna și Lizbeth, fiicele tăbăcarului. Erau gemene și aveau același păr bogat, roșcat, ochi verzi înflăcărați și buze subțiri. Frumoase, dar cu temperament nesuferit. Claire ridică din umeri, așezată pe marginea patului masiv cu baldachin. Oftă de încântare simțind salteaua moale din pene de sub fund. O, fundul o durea rău de la cât stătuse în șa. Una din fete – Claire nu reușea să le deosebească – veni spre ea, luă o pernă și o bătu bine. Un mic nor de praf se înălță și o făcu pe Claire să strănute.

Geamăna se întinse după cealaltă pernă, dar Claire întinse mâna și o puse deasupra.

– Mă descurc de aici, zise ea cu un zâmbet glacial. Vă mulțumesc.

Geamăna se îndreptă de spate și își șterse mâinile pe șorț. Privirea îi era tăioasă ca lama, și Claire se întrebă ce naiba făcuse de le supărase așa pe cele două slujnice. Tânăra se uită la ea de parcă ar fi vrut să spună ceva sau poate să scuipe în direcția lui Claire, dar vocea surorii ei o opri.

– Vino, Glenna, las-o în pace! El o să se plictisească destul de curând de ea.

El? Fir-ar să fie! Claire bătu salteaua, scoțând și mai mult praf. Avea să fie chinuită peste tot de foste iubite ale lui Graham? Și gemene? O, ticălosul destrăbălat! Decadența lui chiar nu avea limite? Auzi, să se sature de ea, într-adevăr! Fumega în timp ce gemenele

ieșeau, trântind ușa după ele. El avea să fie cel norocos dacă nu se sătura ea de el și de apetitul lui de afemeiat!

Rămasă singură, se uită în jur și își evaluă situația. Deocamdată, cu excepția gemenelor, Camlochlin se dovedise a fi un loc destul de plăcut. Toată lumea era dureros de drăguță cu ea. Kate se străduise să o facă să se simtă ca acasă, iar ei îi plăcea sclipirea războinică din ochii lui Maggie. Lui Anne păreau să-i placă la fel de mult ambele femei. Dar unde naiba era Anne? Erau la Camlochlin atâtea camere încât fiecare să primească una?

La naiba, avea nevoie de o baie.

Se auzi o bătaie în ușă, și Claire se uită într-acolo, întrebându-se dacă gemenele se întorseseră cu o pereche de pumnale. Pipăi interiorul cizmei în căutarea pumnalului propriu și se ridică de pe pat ca să deschidă ușa.

De data asta, apărură patru frumuseți radioase, fiecare cu părul într-o altă nuanță de blond, și îi întâlniră privirea prevăzătoare.

Făcură reverențe la unison, spunându-i milady.

– O, foarte bine atunci, zise una dintre ele și se uită la ea.

Ea se încruntă la roba care îi drapa brațul.

– Uite care-i treaba, începu Claire, sătulă. Își puse o mână în șold și se uită încruntată la ele. Nu v-am obligat pe nici una să vă aruncați în brațele destrăbălatului sau în patul lui. Dacă trebuie să mai suport încă o privire urâtă de la iubitele lui neglijate, jur că îl ucid cu mâna mea și vă curm tuturor suferința.

Una dintre cele patru aruncă o privire îngrijorată spre celelalte.

– Se referă la Graham?

– Exact la el mă refer, se burzului Claire. Mi-a spus că a fost destrăbălat, dar nu am avut habar...

– Biata copilă, zise cea mai înaltă și mai în vârstă dintre ele, plesnind din limbă, și o bătu pe Claire înțelegător pe umăr, trecând de ea și intrând în cameră. Noi nu suntem iubitele lui Graham, zise ea mai departe și puse rochiile pe pat. Suntem surorile lui. Eu sunt Murron, zise ea și se întoarse să-i zâmbească lui Claire. Acestea sunt Sineag, Mary și Aileen.

Claire se întoarse spre cele trei, dorindu-și ca un pat la fel de mare ca acela din cameră să cadă peste ea.

– Surorile lui... Iertați-mă pentru...

– Nu e nevoie, o asigură Sineag și intră și ea în cameră.

Aileen o urmă, buclele ei lungi și aurii lovindu-i-se de posterior.

– Da, înțelegem. Câteodată, și eu cred că Graham merită un cuțit în burtă.

– Aileen! făcu Mary, intrând următoarea în cameră și ducându-și mâna la gât de spaimă. Nu ai vorbit serios.

– Ei pe naiba, sigur că n-am vorbit serios, făcu Aileen și alungă grija surorii ei. Dar știi la fel de bine ca mine, Mary, că fratele nostru a regulat...

– Aileen, o întrerupse Murron cu o privire severă. De ce nu te duci să pregătești niște apă fierbinte pentru baia lui Lady Stuart.

– Dar vreau să...

– Aileen.

Tonul lui Murron era senin, dar avertismentul aruncat surorii ei să nu riposteze era limpede. Claire observă cum nările lui Aileen fremătau când ieși ca o furtună pe ușă. Era ceva foc în ea. Claire o plăcu instantaneu. Se întoarse spre Murron – care credea că avea nevoie să fie protejată de adevăr.

– Știu despre fratele vostru... Se opri în căutarea cuvântului potrivit. Și despre aventurile lui.

– Dar nu voiai să ți se amintească despre ele, așa-i? făcu Murron și se întoarse spre rochii, fără să mai aștepte un răspuns.

Nu, chiar nu voia, se gândi Claire înțelegând mai bine atenția acordată de Murron stării ei de spirit.

– Ne-am gândit că s-ar putea să-ți dorești o baie fierbinte și un schimb de haine după o călătorie așa lungă, zise Murron și ridică una dintre rochii, de un galben foarte deschis.

Corsajul era croit cu talie înaltă, cu falduri groase, bogate din lână care curgeau spre podea.

– Din păcate, zise ea studiind din nou pantalonii lui Claire, mă tem că nu ți se potrivesc.

– Nu, sunt foarte frumoase, se grăbi Claire să o asigure, simțindu-se mizerabil că le confundase pe cele patru femei cu amantele lui Graham.

Se grăbi spre pat și își trecu mâna peste celelalte două rochii, una de un verde smarald bogat și cealaltă de un roșu rubiniu. Erau și seturi de purtat pe dedesubt, făcute din pânză moale de in, și cu mâneci lungi, și cu mâneci scurte.

Murron și Sineag îi oferiră zâmbete sugestive privirile ducându-li-se spre sabia care îi atârna la șold.

Mary făcu încă o reverență, frământându-și mâinile în șorț.

– Ne rugăm pentru întoarcerea grabnică a regelui, milady.

Claire îi zâmbi.

– Vă mulțumesc pentru asta.

– Kate o să-ți aducă un tartan pe care să-l porți peste ele dacă te aventurezi afară, îi spuse Murron. În perioada asta a anului, vremea e foarte rece.

Surorile rămaseră până când Aileen se întoarse cu mai mulți oameni, femei și bărbați, care aduceau o cadă mare și găleți cu apă fierbinte.

Îi spuseră lui Claire despre înrudirea dintre clanul Grant și clanul MacGregor și îi împărtășiră câteva sfaturi despre cum să se înțeleagă cu Maggie. O iubeau pe cumnata lor foarte mult, dar ea avea un temperament teribil. Din fericire, doar două lucruri o stârneau – ca un animal să fie sacrificat pentru hrană și să spună cineva de rău despre fiul lui Callum și al lui Kate.

– Îl răsfață pe copilul ăla de parcă ar fi al ei, zise Mary cu un oftat dezaprobator în timp ce apa era turnată în cadă.

– O, ce rău face? bombăni Aileen scuturând din cap către sora ei. Ea încă nu a rămas grea cu copilul ei, așa că-și revarsă dragostea asupra lui Rob. E de înțeles.

– Da, fu Sineag de acord, solemnă. Mă îndoiesc sincer că îi va da vreodată un copil lui Jamie. Ea și Callum au fost torturați de bunicul lui Kate pe când erau copii, îi explică ea lui Claire. Corpul ei încă suferă de pe urma celor întâmplate, deși mintea i s-a vindecat de când fratele ei nu se mai luptă cu familia Campbell.

– Tortura a deformat-o așa? întrebă Claire îngrozită.

– Da, zise Murron, dar asta a fost demult în trecut, și lordul nostru și sora lui preferă să nu mai vorbească de asta.

– Că tot vorbim despre surori, se aventură Aileen și se apropie de Claire. Am cunoscut-o pe a ta și nu pare să fie ca tine. Dacă îmi permiți, milady, e adevărat că mânuiești sabia mai bine ca un bărbat?

– Mai bine decât unii și la fel de bine ca majoritatea, replică Claire.

Dacă fata era destul de curajoasă cât să întrebe, în ciuda expresiilor exasperate ale surorilor ei, menite să o facă să tacă, merita un răspuns cinstit.

– Cu adevărat? făcu Aileen, și ochii albaștri i se aprinseră interesați. Am exersat lupta cu sabia cu Kate, dar, de la nașterea lui Rob, nu mai e așa interesată să-și exerseze priceperea. Poate ai fi de acord...

– Aileen, las-o în pace!

Cu o privire dojenitoare, Mary o îndemnă spre ușă.

– Doamne sfinte, ce bărbat te-ar vrea vreodată de soție dacă îi tot fluturi sabia prin față?

Înaintarea lor se opri când Graham apăru în ușă și le blocă ieșirea.

– Un bărbat care apreciază o fătucă pricepută, zise el și-i aruncă lui Claire o privire, zâmbind.

Claire simți un val de căldură prin tot corpul. El o acceptase așa cum era din ziua în care se întâlniseră. Îi plăcea spiritul ei războinic, făcuse un joc de-a șoarecele și pisica încercând să o câștige – până aflase de logodna ei cu Robert. Nici măcar când descoperise că ea era cea care se luptase cu oamenii lui Monck, nu îi spusese că era nebună. Și, când se temuse că era prea bărbătoasă pentru un bărbat de felul lui, el îi arătase cu sărutarea, atingerea și corpul său cât de femeie era.

Nu se putea supăra pe el din pricina Glennei și a lui Lizbeth și a altor femei din lume care-l doreau. Nu când privea în ochii lui și vedea tandrețea adevărată cu care se uita la ea din partea cealaltă a încăperii.

– Ești sigur că vrei ca ea să stea în camera ta? întrebă Murron și făcu un pas în față când Graham intră. O să apară probleme.

– Da, sunt sigur, zise Graham, fără să-și ia ochii de la Claire în timp ce traversa camera spre ea. N-o să protesteze nimeni.

Camera lui?

Ochii lui Claire alergară prin cameră și se opriră asupra patului pe care el îl împărțise cu alte femei – cu gemenele! Fir-ar să fie, nu putea să doarmă aici.

– Ar trebui să respecți legile *ei*, zise Mary și îl trase pe fratele ei de tartan, uitându-se îngrijorată la el. Ea nu e o fată din sat, ci verișoara regelui.

Claire nu avea idee de ce vorbea Mary despre legile ei. Era prea preocupată să-şi simtă obrajii în flăcări gândindu-se cum se aruncase în braţele lui Graham şi îi răspunsese pasional, mai dornică decât o slujnică de tavernă. Era obişnuită cu privirile dezaprobatoare ale oamenilor când aceştia înţelegeau că ea era o luptătoare. Dar chiar nu era o slujnică!

– Protestez! Ea ridică palma şi-l opri pe Graham. Nu voi dormi în camera ta.

Graham îi acoperi mâna pe pieptul lui cu a sa şi îi oferi un zâmbet devastator.

– Ai prefera să dormi cu mine sub cerul înstelat?

La naiba, el era un pericol pentru raţiunea ei, pentru virtutea ei. Ştiuse de prima dată când el o atinsese. Nu înţelesese valoarea a ceea ce-i oferise aşa cum ar fi făcut-o o lady de la curte. Dar faptul că acum se afla aici îi amintea că avea un nume nobil de respectat.

– Aş vrea să împart camera cu sora mea. Nu vreau ca oamenii ăştia să creadă că sunt o uşuratică, adăugă ea şoptit când el îşi încruntă sprânceana spre ea.

– Sigur că nu, zise el înţelegător şi se întoarse spre surorile lui.

– Lady Stuart va împărţi camera cu Lady Anne în seara asta.

– În fiecare noapte, îl corectă Claire.

Graham se răsuci pe călcâie, arătând un pic mai îngrijorat.

– În fiecare noapte?

Încuviinţând din cap, Claire îi aruncă un zâmbet recunoscător şi îl ocoli, îndreptându-se spre uşă.

– Ne vedem la cină.

Capitolul 29

Fac asta nu în speranța de a obține măreție, ci de teamă că, dacă mă voi supune, nimic nu va mai fi sigur.

Ridicând cupa a patra oară într-un toast lipsit de importanță, Graham dădu whisky-ul pe gât și mulțumi sfinților că îl aduseseră acasă. Putea să călătorească în cele trei regate, dar nu era nimic mai bun decât să bea cu familia lui în sala mare din Camlochlin.

– În cinstea lui Robert! zise Angus înălțând cupa din nou, așteptând ca restul să facă la fel. Pentru că a supraviețuit după ce a mâncat atâta bătaie.

– N-au fost chiar atâtea bătăi, protestă Robert, bând în cinstea sa.

– Au fost opt, îi reaminti Graham, bătându-l pe umăr. De care să te mândrești.

– Au fost și oase rupte? întrebă Callum întingând o bucată de pâine în tocana lui de ciuperci și păstârnac.

– Da, nasul meu. De două ori.

Asta îi aduse lui Robert alte două toasturi, cărora li se alătură bucuros.

Așezată lângă soțul ei, Kate sorbea dintr-o cană cu lapte cald și-l studia pe comandantul lui Callum peste marginea cănii.

Cu o sprânceană ridicată a curiozitate, ea observă de câte ori ochii lui se îndreptaseră spre intrarea în sală. Știa că Robert o plăcea pe cea mai mică din surorile Stuart, pentru că vorbise cu fratele ei între patru ochi cu o seară înainte, și el îi spusese despre planurile de a se căsători cu ea. Kate nu putea fi mai fericită pentru el. Anne era delicată și cu maniere elegante, rafinată și inteligentă: perfectă pentru Robert. Într-adevăr, ea părea să fi păşit dintr-una

dintre cărțile cu povești pe care Robert obișnuia să i le citească în copilărie.

Dar Graham era un bărbat devotat plăcerii, desfrânat și libertin. Să-l vadă atât de fascinat de o femeie îi stârnea interesul lui Kate. Ce fel de femeie era Claire Stuart de îi capturase inima?

– Doamnele au nevoie adesea de mai mult timp ca să se aranjeze și să se pregătească, Graham.

El se opri din bătutul din picior sub masă și se uită la ea, râzând apoi ușor, de parcă ar fi știut ceva ce ea nu știa.

– Da, Kate, doamnele adesea au nevoie de mai mult timp.

– Are unsprezece surori, se burzului Maggie de partea cealaltă a mesei, spre Kate. Știe care sunt obiceiurile femeilor. El se tot uită după Claire Stuart pentru că s-a îndrăgostit de ea.

Kate zâmbi în spatele mâinii. Maggie spunea întotdeauna adevărul, fără prefăcătorie și fără a-l îndulci.

– Ești într-adevăr fericit cu vipera asta drept soție? îl întrebă Graham pe Jamie și îi făcu cu ochiul lui Maggie, al cărei rânjet era la fel de diavolesc precum al fratelui ei.

– Jamie, zise Robert, ștergându-se la gură cu șervetul. Unde găsești toate florile astea minunate de câmp pentru drăgălașa ta soție? Graham va avea nevoie de câteva.

Graham îi aruncă o privire încruntată.

– Nu el culege florile, Rob. Callum o face.

Brodie chicoti în cupa lui înainte să fie redus la tăcere de o privire de avertisment din partea lui Callum.

Conversația de la masă se îndreptă, ca de obicei, spre lupte, dar Graham încetă să mai asculte când Claire apăru, într-un târziu.

Voia să se ducă la ea, dar nu putea face altceva decât să se holbeze la ea, numărându-și bătăile grăbite ale inimii care ținea ritmul cu pașii ei. Întotdeauna o considerase frumoasă în straiele ei bărbătești, dar faptul că o vedea acum cu fuste fluturând în jurul picioarelor în pantofi și cu un corsaj care se agăța de rotunjimile ei înnebunitoare îi făcu inima să i se poticnească în piept și pe el să fie și mai dornic să o ducă înapoi în camera lui, unde putea să o dezbrace.

Nu se îngrijora prea mult din cauza dorinței ei de a dormi cu sora sa. Ea se temea de ce ar gândi alții despre ea aici, dar nu era

nevoie. Curând, el avea să lămurească pe toată lumea că ea era a lui și numai a lui. Până atunci, ea se putea strecura în camera lui, așa cum făcuse și la han.

– Vă rog să ne iertați întârzierea, se scuză Anne politicos, când bărbații se ridicară să le salute.

– Vina este a mea, zise Claire. Mă tem că părul meu are voință proprie.

Părul ei arăta minunat, strâns într-un coc complicat cu noduri și funde, împletit lejer cu panglici chihlimbarii. Graham zâmbi și aproape că-l împinse pe Angus, care ședea în dreapta lui, de pe scaun.

– A meritat așteptarea.

– Arăt prostesc? îi șopti ea așezându-se pe locul lui Angus și trăgând de corsajul țeapăn care îi tăia răsuflarea.

– Ești cea mai frumoasă femeie de aici, o asigură el, dornic să o atingă.

Ea îi oferi un zâmbet recunoscător, apoi se întoarse spre ceilalți de la masă.

Graham o privi când se familiariză din nou cu stăpânul și stăpâna de la Camlochlin. Când râse cu Kate și cu Anne, se trezi gândindu-se la cât de în regulă se simțea să o aibă aici, cu familia lui, ca parte din viața lui și a lor. Ba chiar îi câștigă bunăvoința lui Maggie când refuză politicos bucata de carne de vită friptă pusă în fața ei.

– Callum spune că oamenii lui au nevoie de hrană serioasă pentru lunile de iarnă, îi zise Maggie, mușcând dintr-un măr. Dar mai degrabă m-aș lăsa fiartă în ulei decât să mănânc ceva care s-a uitat cândva la mine.

– Nu m-am gândit la asta în felul acesta, recunoscu Claire și aruncă bucății de carne o privire dezgustată, împingând-o mai departe, spre încântarea lui Maggie, apoi mai trase o dată de dantela din talie.

Da, constată Graham, ea avea să se potrivească bine aici. Se întinse după mâna ei și înțelese cât de prost fusese să se teamă de sentimentele lui pentru ea. Ea...

Ea își trase mâna de lângă a lui și îi aruncă o privire de avertisment, care aduse o expresie abătută pe chipul lui. Câteva clipe mai

târziu, el își puse brațul pe spătarul scaunului ei și își mișcă degetul mare pe umărul ei. Ea se feri și se îndepărtă de atingerea lui prea intimă.

După aceea, conversația ajunse la generalul Monck, și ea evită privirea lui Graham în timp ce își declara înflăcărată neîncrederea în guvernatorul Scoției.

– Ce motiv ți-a dat să-l bănuiești de o astfel de trădare? o întrebă Callum, oferindu-i prilejul de a vorbi liber.

– Ca să ne poată căsători cu bărbați aleși de el și să pună mâna pe pământurile noastre.

– Și tu crezi că Robert își dorește pământurile voastre? o întrebă Callum.

– Ei bine, nu...

– Și spune-mi, o întrerupse Callum cu blândețe, cu ochii ageri ațintiți asupra ei. De ce s-ar osteni să vă trimită aici, ca să te căsătorești cu un bărbat care nu-ți vrea pământurile, când ar fi putut să-i poruncească lui Rob să te ducă la Edinburgh, dacă tot erai așa aproape, și să te oblige să te căsătorești acolo?

Claire se holbă la el de parcă gândul acesta nu i-ar fi trecut vreodată prin minte.

– Și cum rămâne cu James Buchanan? El nu profită de pe urma morții fratelui tău?

Claire îi aruncă lui Robert o privire înfierbântată.

– Da, mi-a spus despre dorința lui Buchanan de a se căsători cu tine și nu cu sora ta, îi spuse Callum, făcând-o să fie din nou atentă la el. El câștigă nu doar pământurile, ci și favorurile regelui dacă te ia de soție, nu-i așa?

– Nu se va căsători cu ea, zise Graham categoric.

Când Claire se întoarse în cele din urmă spre el, el se uită direct în ochii ei scăpărători, îndemnând-o parcă să-l contrazică.

Ea nu o făcu, dar își desprinse din nou privirea de la el.

– Lord Buchanan l-a iubit pe fratele meu, îi spuse ea lui Callum. Graham și Robert nu-l cunosc așa cum îl cunosc eu.

– Nu avem dovezi împotriva nici unuia, îi aminti Robert lui Callum, după ce-l informase deja despre bănuielile sale cu privire la Buchanan.

– Atunci, deocamdată nu putem face nimic.

– Și ce se va întâmpla cu mine și cu Anne între timp? întrebă Claire, trăgând acum mai furioasă de corsajul ei. Când Monck va considera că e în siguranță să trimită după noi, el va lua decizii pe care eu nu le pot respecta.

Callum se uită la ea, apoi, cu o urmă de amuzament dansând în ochi, se uită la Graham.

Da, Graham știa că ea era o pisică sălbatică. Nu avea nevoie să i se reamintească. Probabil nici nu-și dădea seama că se uita urât la Diavolul MacGregor. Cele mai multe fete nici nu îndrăzneau să îi răspundă obraznic, mai puțin Maggie și soția lui, dar Claire avea o minte a ei – care, începuse Graham să se teamă din momentul în care se trăsese de lângă el – ar putea să nu fie bine pentru el cât erau aici la Camlochlin.

– Între timp, vă veți bucura de șederea voastră aici și nu vă veți îngrijora cu privire la deciziile guvernatorului, îi spuse Callum pe un ton care încheie conversația.

– Cu respect, moșiere, aș vrea să știu ce aveți...

– Claire! Anne încercă să o lovească pe sub masă și îl nimeri pe Graham în schimb.

Își ceru scuze din priviri, dar zâmbetul ei era încordat când se întoarse spre sora ei.

– Haide să nu o batem la cap pe buna noastră gazdă. E târziu, și ar trebui să ne retragem.

Claire zâmbi la fel de încordat, dar aprobă din cap și se ridică de pe scaun.

Graham sări și el de pe scaun și își trecu mâinile ușor peste încheietura ei.

– Claire, zise el încet.

Ea ridică privirea și, fără măcar un zâmbet firav pe buze, își luă rămas-bun.

Claire nu veni în noaptea aceea în patul lui și nici în nopțile următoare. Când Graham o văzu în sala mare sau în solariu ori chiar pe holuri, ea era mereu însoțită de un cârd de femei. Se părea că până și surorile lui erau decise să o țină departe de brațele lui.

După patru zile în care nu o atinsese, în care abia dacă vorbise cu ea, era pregătit să spargă niște capete.

După șapte zile, el se gândea serios să o arunce pe un cal și să plece din Skye. Când încercase să fie o lady pe drumul încoace, o făcuse ca să-l mulțumească pe el. Acum, nu-l mulțumea deloc.

Dădu în sfârșit peste ea într-o zi care era la fel de mohorâtă precum starea lui de spirit. Aileen era cu ea în curtea interioară și mânuia o spadă la fel de lungă precum picioarele ei. În timp ce sora ei arăta epuizată, Claire părea revigorată și renăscută, cu obrajii îmbujorați în ciuda vremii aspre, înnorate.

Când îl văzu, ea îi făcu semn cu mâna, de parcă nu ar fi fost nimic în neregulă între ei. Era tâmpită? El scrâșni din dinți în timp ce ea se apropia, cu Aileen lângă ea. Când dădu să treacă pe lângă el, Graham îi aținu calea.

– Aileen, lasă-ne!

Glasul lui era gros de supărare și frustrare. Când sora lui ezită, avertismentul întunecat din ochii lui o încurajă să-și miște fundul de acolo.

– Ce mai faci, Graham? întrebă Claire.

– Ce mai fac? făcu el ridicând din sprâncene. Ce mai fac? *Ce mai fac?* El făcu încă un pas spre ea și ea se dădu înapoi. Claire, ce naiba se întâmplă?

– Ce să se întâmple? Ea își dădu la o parte niște o șuviță de păr de pe obraz și se uită în jos la cizmele ei și apoi la orice altceva din curte în afară de el.

– Nu știu la ce te referi.

– Ba da, știi foarte bine la ce mă refer, mârâi el. Ai făcut tot ce ți-a stat în putință ca să mă eviți. De ce?

Claire nu-i putea spune adevărul. Că, pentru a-i putea rezista, trebuia să stea departe de el, pentru că doar când se uita la el simțea că ia foc pe dinăuntru și o apuca amețeala. Trebuia să-i reziste, pentru că s-ar pierde pe sine la o simplă atingere de-a lui, fără să-i pese de ce credeau alții despre ea. Ea avusese zile întregi să se gândească la consecințele a ceea ce făcuse cu el. Ea era verișoara regelui Carol, deflorată de un scoțian seducător din Ținuturile Înalte care nu fusese niciodată credincios unei femei.

– Nu pot să vorbesc acum cu tine. Kate îmi citește din Mallory, și am întârziat deja.

Ea încercă să-l împingă din drum, dar el o apucă de încheietură și o trase înapoi.

– Ce ți-am făcut de te-am nemulțumit?

– Nimic. Ea încercă să-și tragă brațul, dar el o ținu strâns. Ți-am spus că nu vreau ca acești oameni să creadă despre mine...

– Nu-mi pasă de ceea ce cred ei, Claire. Tu îmi aparții.

– Graham, oprește-te! Ea îl împinse cu mâna liberă în piept. Acolo de unde vin eu, o femeie nu aparține pur și simplu unui bărbat doar pentru că vrea el asta. Și, dacă vrei să știi adevărul, consider barbar și incredibil de arogant și nu voi...

Cuvintele și răsuflarea îi fură oprite brusc în clipa când el o prinse de talie și îi trase gura spre a lui. Sărutul lui era dur, solicitant, de-a dreptul posesiv, lăsând-o fără urmă de îndoială în privința pretențiilor lui.

El întrerupse sărutul cu răsuflarea sacadată și își lipi buzele de tâmplele ei.

– Dacă dorești un preot, atunci, voi trimite după el, Claire.

Ea rămase nemișcată în brațele lui și apoi ridică încet privirea spre el. Ochii ei erau așa frumoși și albaștri, încât, doar uitându-se în ei, Graham dorea să-i ofere inima, viața, sabia.

– Chiar mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine? întrebă ea fără suflare.

– Da, zise el și zâmbi în jos spre ea. Dacă asta va face lucrurile mai ușoare pentru tine.

– Mai ușoare pentru...

Ochii ei se întunecară, devenind de un indigo fumuriu.

Strânse din maxilar, și nările îi fremătară.

– Dă-mi drumul, bădăran nesimțit! exclamă și se smulse din îmbrățișarea lui. Te oferi să te însori cu mine ca să mă aduci în patul tău!

– Ar fi mai ușor dacă ți-aș porunci să vii în patul meu? își coborî el vocea într-un mârâit supărat.

Ea se uită la el de parcă era pe cale să-l pocnească. El fu tentat să facă un pas în spate. Ea nu se mișcă să-l lovească, dar își îndreptă bărbia și se încruntă la el – deși Graham era sigur că vedea și o urmă de durere în ochii ei.

– După tot timpul petrecut împreună, tu tot crezi că-mi poți porunci ce să fac? Încă nu mă cunoști, Graham? Nu îți aparțin și îți spun că, dacă aș avea puterea să-mi aleg un soț, cu siguranță nu te-aș alege pe tine.

Plecă asemenea unei furtuni, lăsându-l să se holbeze în urma ei, durerea chinuitoare din interiorul lui amintindu-i de ce jurase să nu se îndrăgostească de o fătucă.

Capitolul 30

Să fiu dezarmat pe câmpul de luptă sau să mă înveșmântez în echitate și să fiu pregătit?

– Chiar vrei să te căsătorești cu ea?

Graham refuză cupa pe care Callum i-o oferi și își privi prietenul cum se lăsă pe spate în fotoliul de lângă el, aflat în fața focului puternic din șemineu.

Erau singuri în solariu, un loc unde obișnuiau să vină să discute despre următorul raid Campbell. Acum, veniseră să discute despre femei.

– Da, vreau.

Callum îi aruncă o privire sceptică.

– Dacă a trebuit să te gândești așa mult, atunci poate nu ești chiar atât de sigur.

– Ideea mă îngrozește, dacă vrei să știi adevărul. Dar sunt sigur.

– Ea e verișoara regelui, îi reaminti Callum.

– Da, știu. Dar e a mea după legea din Ținuturile Înalte.

Callum își întinse picioarele în față și își sprijini capul de spătarul fotoliului, închizând ochii.

– Dacă va fi reinstaurat, Carol nu va fi de acord.

– De asta am vrut un afurisit de preot.

Prietenul lui zâmbi.

– Gândește-te bine la asta, frate! Sunt multe fătuci în Scoția.

– Da, și jur, Callum, că fiecare dintre ele mă nedumerește.

– Nu sunt așa complicate. Toate vor să ai grijă de ele.

– Nu, nu Claire, protestă Graham, dându-și cizmele jos. Ea e convinsă că nu are nevoie de un bărbat care să o protejeze. E teribil de independentă – o vină pe care i-o aduc fratelui ei.

– Și acestei fete, teribil de independente... i-ai poruncit să vină în patul tău? întrebă Callum, făcându-și prietenul să se încrunte.

– M-a acuzat că vreau să mă căsătoresc cu ea doar ca s-o aduc în patul meu. Voiam să o fac să înțeleagă că nu era nevoie.

Nu suna arogant, ci așa chinuit, încât lui Callum mai că i se făcu milă de el. Dar nu-i strica lui Graham să stea să-și analizeze inima, în loc să judece cu restul corpului.

– Dar, după cum spui, ea nu înțelege legile din Ținuturile Înalte. Va trebui să-ți ceri scuze, zise Callum cu ochii încă închiși, așa că nu văzu privirea urâtă pe care i-o aruncă Graham.

– Tu ți-ai cerut des scuze de la Kate?

– Mai des decât mi-ar fi plăcut, da.

– La naiba, te-ai transformat într-o panseluță, la fel ca fratele meu.

Nederanjat de accesul de furie al prietenului său, Callum căscă.

– O să-ți dovedesc imediat ce se face ziuă ce fel de panseluță am devenit.

– Îți dă drumul Kate așa devreme?

– S-ar putea să nu. S-ar putea să insiste să îi țin patul cald până se trezește fiul nostru. Dar, nu te îngrijora, dacă întârzii, am niște câini pe hol care să-ți țină de cald.

Ridică pleoapele, îi oferi lui Graham un rânjet triumfător și apoi închise ochii din nou.

La naiba, Graham nu avea chef de zeflemele în seara asta. Inima lui era la ea, fir-ar să fie! Avea să își ceară scuze, dacă asta era ce voia.

– O parte din mine îmi spune că nu contează dacă ea nu ține la mine. Obiceiurile noastre de a lua o soție fără jurăminte în biserică sunt vechi, pentru că biserica ne refuză drepturile. Dar o altă parte din mine, zise Graham dovedind că se gândise destul de mult la inima lui în ultima vreme, o parte de care am devenit conștient în seara asta, își dorește ca ea să vrea să fie cu mine mereu.

Acum, Callum se ridică și îi acordă lui Graham atenție deplină.

– Atunci, înseamnă că o iubești?

Doar acestui bărbat, celui mai bun prieten al său din copilărie, putea Graham să-i mărturisească adevărul, și asta îl speria îngrozitor.

– Dragostea te face să simți că nu sunt limite la ceea ce ai fi dispus să faci ca să o mulțumești? Atunci, da, zise Graham când Callum încuviință din cap. Da, o iubesc. Și mă tem de vulnerabilitatea

pe care o aduce această iubire. E ca atunci când ești pe câmpul de luptă fără sabie sau scut care să te protejeze.

Callum fu de acord. Într-adevăr, erau momente când iubirea se simțea exact așa.

– Te face să vrei să renunți la sistemele de apărare și să-ți oferi viața.

– Da, zise Graham.

Prietenul lui înțelegea.

– Dar dacă ea te iubește la rândul ei, adăugă Callum, nu mai e nevoie de astfel de sisteme de apărare.

„O, la naiba!" se gândi Graham, amintindu-și de ultimele ei cuvinte din curtea interioară.

Era, într-adevăr, condamnat.

– Atunci, acum mai mult ca niciodată trebuie să mă țin bine de ale mele.

Claire ședea în solariu ascultând-o pe Kate povestind despre regele Arthur și despre nobilii lui cavaleri. Fir-ar să fie, dar se simțea mizerabil. Cu cât Kate citea mai mult despre acei războinici tandri și romantici ai regatului, cu atât Claire se simțea mai deprimată. La naiba cu ticălosul ăsta nesuferit de Graham Grant! De ce nu putea să fie mai ca Lancelot, a cărui dragoste pentru Guinevere era atât de puternică, încât dărâmase un regat? Iubire! Ha! Ea pufni tare. Graham nu știa nimic despre iubire!

– Claire?

Ea clipi și-i aruncă lui Kate o privire întrebătoare.

– Da?

– Nu ești atentă. Ai vrea să discuți despre ceva?

La naiba! Claire nu avea nevoie să vadă sclipirea de înțelegere din ochii lui Kate ca să-și dea seama că Graham îi spusese deja lui Callum ce se întâmplase între ei, iar Callum îi povestise soției sale.

– E un șobolan! Claire sări de pe scaun și începu să se plimbe încolo și-ncoace în spațiul mic dintre ele. Nu, e mai josnic decât un șobolan!

– Graham?

– Da! Am crezut... am sperat... L-am lăsat să devină important pentru mine, și apoi, pentru că nu i-am mai oferit afecțiunea, m-a cerut de soție.

– Eu încă sunt șocată de informația asta, admise Kate cu ochii mari.

– Să nu fii! Claire se răsuci spre ea. E un șobolan viclean, care ar face orice ca să obțină ce vrea și care, dacă șmecheriile lui nu au succes, se apucă să te intimideze. Mă duc să mă schimb. Trebuie să lovesc numaidecât ceva. De preferință, capul lui Graham.

– O să vin cu tine, zise Kate și își lăsă cartea, sărind practic de pe scaun. Rob doarme, și eu nu mi-am mai exersat priceperea cu spada de multă vreme.

– Da, zise Claire și se întoarse spre ea când ieșiră din solariu. Robert mi-a spus că știi să te lupți cu sabia. Te pricepi?

Zece minute mai târziu, Claire stătea sub cerul acoperit de un plafon mare de nori, cu sabia pregătită. Adversara ei nu semăna cu nici un războinic cu care se luptase Claire vreodată.

Chiar și la antrenamente, Aileen arăta mai puternică decât această fărâmiță de femeie în rochie de lână și tartan pentru doamne.

– Vrei să-ți legi părul mai întâi?

Kate își dădu la o parte o cascadă de bucle negre de pe umăr și apucă mânerul cu două mâini.

– Nu mă deranjează.

– Serios? o întrebă Claire, dându-i ocol. E atât de lung. Al meu îmi distrage atenția.

– Da, al tău e foarte des, fu Kate de acord, studiind coada împletită a celeilalte femei.

Încercă o fandare spre abdomenul lui Claire.

– Și fustele?

Kate ridică din umerii ei mici.

– Întotdeauna am exersat în fuste.

Săbiile li se întâlniră într-o ciocnire în dreptul fețelor.

„Impresionant" se gândi Claire și lovi spre picioarele lui Kate, dar rată.

– Deci îl iubești?

– Pe cine? întrebă Claire și evită frumos o lovitură la umăr.

– O, pentru Dumnezeu, pe Graham!

– Nu, zise Claire iute, apoi își mușcă buza. Da. Îl iubeam. Cred.

– Nu ești sigură, atunci?

Claire ridică din umeri.

– Nu am mai fost îndrăgostită până acum.

Kate se opri din luptă pentru moment, ca să îi zâmbească.

– Amândoi aveți multe de învățat.

– Poate, zise Claire și se pregăti din nou. Dar n-o să mai exersez pe ticălosul ăsta. Nu îngădui să mi se poruncească, nici de către generalul Monck, nici de către Graham Grant.

– Înțeleg. Kate lovi puternic de sus în jos. Dar crezi cu adevărat că Graham vrea să se însoare cu tine doar ca să te aducă în patul lui.

Claire se opri, se îmbujoră și păru un atac spre coastele ei.

– El respectă legile din Ținuturile Înalte, Claire. Și dacă te-a revendicat, nu are nevoie de un preot ca să facă uniunea legală. Este deja. El are dreptul să te aducă în patul lui așa cum ar avea oricare soț.

Vârful sabiei lui Claire se lăsă spre pământ.

– Vrei să spui că suntem deja căsătoriți?

– Știu că pare barbar, dar e obiceiul lor. Mai ales de când clanului MacGregor și simpatizanților le-a fost refuzat sacramentul căsătoriei în biserică.

– Dar preotul..., făcu Claire, încercând să înțeleagă.

Graham o numise femeia, nu soția lui.

– Părintele Lachlan e prietenul nostru. Ne-a căsătorit pe mine și pe Callum, și pe Maggie și Jamie. Așa că, vezi tu, Graham nu s-a oferit să trimită după el ca să te aducă în patul lui. S-a oferit să îl aducă...

– Ca să facă lucrurile mai ușoare pentru mine cât voi fi aici, zise ea și își aminti cuvintele lui Graham.

Doamne sfinte, era soția lui! Preț de o clipă, nu știu dacă să fie furioasă sau încântată. El ar fi trebuit să-i spună. Ar fi trebuit să o întrebe! Furia cedă și lăsă locul unui alt gând care îi veni în minte. Conform legilor lor, ea era cu adevărat a lui, și el nu o ceruse în patul lui în nici una dintre zile, deși era dreptul lui conform legilor din Ținuturile Înalte. Fir-ar să fie, cât de grijuliu fusese!

– Regele nu va fi mulțumit, zise ea un moment mai târziu, mușcându-și buza, îngrijorată.

– Da, Callum e și el îngrijorat din pricina asta, îi mărturisi Kate. Dar uniunea voastră nu înseamnă nimic în Anglia. Nu va fi recunoscută, așa că nu ești legată de asta după ce pleci din Skye.

Uniunea lor nu însemna nimic? Ba bine că nu!

– O, uite-l pe Callum! Repede, Claire, pune-ți sabia în teacă!

– De ce? Nu vrea să exersezi?

Ea știa deja răspunsul. Cei mai mulți bărbați nu erau de acord ca femeile să mânuiască arme.

– Mi-a interzis cât sunt însărcinată.

Claire se albi, uitând de Graham pentru moment.

Însărcinată! Fir-ar să fie, ea ar trebui să se odihnească, să coasă, să facă ce făceau femeile însărcinate – nu să mânuiască sabia.

– Ar fi trebuit să-mi spui! Nu aș fi ridicat niciodată sabia împotriva ta.

– Ce naiba crezi că faci, Kate? întrebă moșierul MacGregor în timp ce se apropia de ele.

– Doar niște exerciții inofensive, dragul meu soț.

– Ți-am interzis, în caz că ai uitat, femeie, zise el aspru și își întoarse privirea scăpărătoare spre Claire.

– Ți-a spus că e însărcinată?

– Nu până când...

– M-am săturat să stau toată ziua și să mă fac mai grasă și tot mai grasă, se văicări Kate și îl făcu să îi acorde din nou atenție. Mă tem, dragul meu soț, că în curând te vei plictisi să mă vezi cum mă umflu ca un vițel îngrășat înainte de o sărbătoare.

„Fir-ar să fie, dar e pricepută", se gândi Claire observând cum orice urmă de supărare de pe fața lui Callum se transformă în regret.

Când își strânse soția în brațe, jurând că îi iubește și burta umflată și că avea să își petreacă următoarele șase luni dovedindu-i asta, Claire îi răspunse lui Kate cu același zâmbet victorios pe care i-l aruncase și ea peste umărul soțului ei.

Deci asta făcea dragostea dintr-un bărbat. Îl făcea să regrete nechibzuința, să dea deoparte aroganța fără să-l intereseze cine observa asta. Îi înmuia asprimea privirii, îi îmblânzea mâinile și-l făcea să culeagă flori. Privindu-l pe moșier cu soția sa, Claire se simți dintr-odată de parcă din viața ei ar fi lipsit ceva teribil de profund.

Cu un oftat, își puse sabia în teacă și se întoarse să se îndrepte spre castel. Se opri când îl văzu pe Graham stând la câțiva metri distanță, cu Rob și Anne.

Oare iubirea îl făcea pe un bărbat să-și sacrifice propriile dorințe fără ca măcar să înțeleagă de ce i se ceruse să le reziste?

Ochii lui erau deja ațintiți asupra ei, sorbind-o de parcă nu ar mai fi văzut-o de ani întregi. Atitudinea lui părea relaxată, până când ea îi întâlni privirea și el se mișcă spre ea, de parcă nu s-ar fi putut abține.

Dar inima agitată a lui Claire aproape că se opri când el reuși, cumva, să se oprească.

Capitolul 31

Să las copilul credincios să moară în vreme ce omul cel rău prosperă?

Stând acolo și privind-o pe femeia pe care o iubea, Graham nu se simțise niciodată mai lipsit de apărare. Cum putea să ignore senzația de sufocare din piept, să-și calmeze bubuiturile nebunești ale inimii sau să-și înăbușe dorința înnebunitoare de a o lua în brațe și de a-i promite totul când ea era la doar câțiva pași de el? O cunoștea. Ea era o femeie încăpățânată, căreia nu-i plăcea să i se spună ce să facă.

Putea să accepte asta. La naiba, puterea ei era ceea ce îl atrăsese la ea de la bun început. Dar oare îi refuzase cererea în căsătorie pentru că era furioasă sau pentru că nu-l iubea la rândul ei? Voia să știe, dar, când o văzu, nu mai fu sigur că avea curajul să audă ce avea să îi spună ea.

Aproape ajunsese la ea, când se opri, observând un călăreț care venea de pe creastă. Callum îl văzu și el înainte să dispară în castel și se opri când călărețul îi făcu semn. Graham dădu să se ducă spre mașierul lui, dar încetini când o văzu pe Claire venind spre el.

– Mă temeam că ai plecat și te-ai căsătorit cu altcineva, îl tachină ea ușor când ajunse la el.

Graham zâmbi, pentru că-i lipsise ușoara răgușeală din vocea ei și felul în care șuvițele blonde de păr atârnau peste ochii ei frumoși, albaștri.

– Cine naiba s-ar putea compara vreodată cu tine, Claire?

El voia să pară neafectat, nu ca un cavaler îndrăgostit care tocmai își găsise curajul de a vorbi cu o zeiță. Aproape că-l umflă râsul de inabilitatea lui de a-și controla propria gură. Fir-ar să fie, era un războinic al naibii de bun, dar cu ea nu avusese niciodată vreo șansă. Mai bine să accepte înfrângerea și să înceteze să mai fugă.

– Atunci, nu ești supărat pe mine?

Ea suna atât de plină de speranță și arăta absolut superb.

Doamne, cât de dor îi fusese! Fiecare zi fără ea în viața lui fusese lipsită de sens și plictisitoare. Avea să repete tot ce făcuse până azi ca să o câștige, până când avea să îi cucerească inima.

– N-am fost supărat pe tine.

Corpul lui tremura de nevoia de a o lua în brațe și de a-i jura că avea să îi umple zilele cu bucurii și aventuri dacă ea îl accepta.

– Am fost nechibzuit și laș. El făcu un pas spre ea. Dar îți spun de pe acum, Claire, te iu...

– Graham, Robert!

Graham se uită peste capul lui Claire la Callum, care îi făcea semn să se apropie, cu un pergament strâns în mână. Călărețul plecase deja.

– Adu-le pe femei cu tine, strigă prietenul său.

Când ajunseră la el, Callum întinse mâna, oferindu-i lui Claire misiva pe care o ținea între degete.

– Tocmai a sosit din Kylerhea, trimisă de generalul Monck. Trebuie să o citești.

Claire luă scrisoarea cu o mână șovăitoare. De ce trebuia să o citească? Dacă era despre căsătoria ei cu Robert, avea să o rupă în bucăți și să o arunce în cele patru vânturi.

Sigiliul rupt confirma că venise de la guvernator. Se uită la Callum, dar expresia lui dură nu trăda ce se afla înăuntru.

O desfăcu, și ochii îi fură atrași pe dată de petele maronii care acopereau cea mai mare parte a corespondenței.

Sânge.

Scrisul era slab, de parcă fusese așternut de o mână obosită. O mână mai îndrăzneață scrisese o completare în colțul cel mai de sus al pergamentului. O citi pe aceasta mai întâi.

Găsită în reședința Wallingford din Londra. Nu se știe când a fost scrisă. Probabil autorul trăiește, mutat în Turn. Grăbiți-vă! Fiți prudenți!

Cumva, Claire știu cine scrisese restul scrisorii, deși liniile frânte și scrisul slab nu semănau cu scrisul apăsat al fratelui ei. Degetele îi tremurară, și ea și le duse la gură ca să astupe un suspin tremurat.

Connor nu fusese ucis pe drum, ci fusese luat prizonier – dus în Turn –, torturat înainte să scrie asta.

Când termină de citit, își șterse lacrimile și îi întinse misiva surorii ei. Ea se întoarse spre grajduri când Anne începu să citească cu voce tare, dar Callum o apucă de braț

– Dă-mi drumul, îl avertiză ea. Nu voi fi împiedicată să-mi salvez familia.

– Nimeni nu te oprește, dar, mai întâi, vom stabili cum e cel mai bine să acționăm.

– Să-mi salvez fratele este cea mai bună acțiune.

– Claire, zise Graham, punându-i cu blândețe o mână pe umăr. Ar putea fi o capcană.

– Da, și nu vei pleca din Camlochlin până când nu sunt sigur că nu vei fi ucisă, comentă Callum.

Ochii lui Claire sclipeau de lacrimi când se întoarse spre Kate pentru ajutor, dar aceasta doar clătină din cap, sugerându-i în tăcere să aibă încredere în el.

Frustrată că nu avea de ales în chestiunea asta, Claire îi aruncă mojierului o privire veninoasă. Nu putea să se lupte cu el. Nu voia. Dar fiecare secundă în care Callum o împiedica să plece spre Londra devenea mai de neiertat. Încuviință rigidă și așteptă ca Anne să termine de citit. Ochii ei țâșniră spre Graham, dar apoi își feri privirea. Nu era timp să se înmoaie, să se gândească la ce voise el să spună înainte ca Graham să-l întrerupă. Nu avea să îl lase să o rețină de data asta. Indiferent ce voise el să-i spună, ea avea să plece din Camlochlin înainte de lăsarea serii.

– Știa, așadar, că a fost trădat, zise Robert când Anne termină și toată lumea tăcu.

– Dar de către cine? Callum se plimbă prin fața lor. Dacă este o capcană a lui Monck, atunci de ce să fi așteptat până ați ajuns toți la Skye? De ce să nu vă trimită la Londra când erați la Edinburgh?

– Pentru că nu e o capcană, zise Robert. Connor a fost trădat de James.

– Pentru ultima oară, zise Claire, scrâșnind din dinți, nu puteți fi siguri de asta. El amintește despre un prieten. Și James, și Monck sunt prietenii lui. Nu știm la cine se referea.

Fir-ar să fie, pierdeau vremea!

– Eu știu, zise Anne mai întâi ușor, apoi își ridică privirea înlăcrimată spre sora ei și repetă mult mai ferm: Eu știu la cine se referă și știe și generalul. De asta ne avertizează să fim prudenți.

– Anne, pentru Dumnezeu. James merită mai multă loialitate...

– Connor obișnuia să-mi spună floarea Scoției, Claire. Nu-ți amintești?

Claire se albi la față când își dădu seama de acest adevăr. Îi smulse misiva lui Anne din mână și o mai citi o dată.

... de plânsul florii Scoției... Salvează-mă de sărutul diavolului!

– Connor m-a promis lui James înainte ca prietenul lui cel mai bun să îl trădeze.

„Doamne sfinte", se gândi Claire, simțind că i se face rău când cuvintele surorii ei își găsiră drumul spre inima ei. Anne avea dreptate. Toți aveau dreptate. Era James. Ea se uită la privirea caldă a lui Graham și se luptă cu un rând nou de lacrimi. Aproape că-i provocase moartea încrezându-se în James. Dacă oamenii de la Ravenglade i-ar fi atacat la Killiecrankie...

– Tot nu explică de ce Monck crede că Stuart e în viață.

– Da, poate că asta crede, îi spuse Robert lui Callum și luă misiva de la Claire.

Ea i-o cedă înclinând din cap și oferindu-i scuze sincere pentru că se îndoise de el.

– „... Războinic învești în gheața...", citi Robert din misivă și o ținu mai aproape ca să distingă cuvintele. Pare să scrie „iarnă". „Războinic învești în gheața iernii... a pierit. Și totuși, trăiește."

Tânărul conte ridică privirea, regretul colorându-i ochii în sclipiri aurii.

– Generalul Monck s-a gândit că, de fapt, Connor vorbea despre el. Dar războinicul te amintește pe tine, Claire. Geamăna lui, luptând în locul său.

Claire scutură din cap.

– Connor nu a murit pe drum. Ar putea fi în viață acum.

– Sunt de acord.

Claire ar fi putut sări peste sora ei ca să se arunce în brațele lui Graham. Dar îi oferi, în schimb, cel mai recunoscător zâmbet al ei.

– Voi avea nevoie să mă ajuți să-l omor pe James după ce se vor termina toate astea.

El îi aruncă un zâmbet cu gropițe care îi făcu picioarele să se înmoaie.

– Am crezut că n-o să mă mai rogi vreodată. Se întoarse apoi spre Callum. O să o însoțesc la Londra.

Robert făcu imediat un pas în față.

– Voi merge și eu.

– Nu, refuză Graham. Eu și Claire vom călători singuri.

– Crezi că e înțelept? îl întrebă Callum.

– Rob este contele de Argyll. Fleetwood îl va recunoaște, și, indiferent de ce straie își vor pune Angus și Brodie, oricine cu vedere bună va ști că sunt din Ținuturile Înalte. Nu vreau să alertez garnizoana Turnului de sosirea noastră și de intențiile noastre înainte să ajungem la Londra.

– Ai un plan, așadar? întrebă Callum. Când Graham încuviință din cap, șeful de clan zâmbi, cunoscându-și comandantul mai bine decât ceilalți. Ai nevoie de bani?

– Am.

– Când plecați?

– Acum, zise Graham fără ezitare. S-ar putea să-l țină în viață ca să ajungă la Monck. E singurul care știe de partea cui se află cu adevărat generalul. Dacă asta e situația, atunci timpul, în momentul ăsta, e vital.

Claire asculta cu inima tot mai plină în timp ce Graham discuta despre salvarea fratelui ei cu la fel de multă pasiune și hotărâre cum simțea și ea și în acel moment ea nu mai putea să nege că se îndrăgostise profund de el.

– Atunci, călărește iute, frate, zise Callum și puse o mână pe umărul prietenului său. Ne vom vedea curând. Și cu tine, Claire.

– Curând, fu de acord Graham și se aplecă să o îmbrățișeze pe Kate.

Anne se uită îngrozită în timp ce Kate se duse la sora ei să-i ureze drum bun. Erau nebuni! Sora ei știa cum să mânuiască sabia, dar doi împotriva a două sute nu aveau cum să reușească.

– Claire, începu ea și se grăbi să ajungă lângă sora ei. Te rog să te răzgândești! Tu și Graham nu aveți nici o șansă împotriva armatei lui Fleetwood. Te rog să nu faci nebunia asta! Ești toată familia pe care o am.

Claire îi zâmbi surorii ei, bucuria ei și a lui Connor, floarea Scoției pentru el.

– Mai ai și un frate, și eu o să ți-l aduc înapoi.

– Rob. Callum își luă soția pe după talie și afișă un zâmbet înfiorător, care, Claire era sigură, îi adusese reputația înspăimântătoare în decursul anilor. Calmează temerile femeii tale! Spune-i cum a terminat Graham garnizoana unchiului tău doar cu un zâmbet afurisit și accentul bine învățat din Ținuturile de Jos. Acum, trebuie să mă ocup de alte lucruri.

Când cei patru rămaseră singuri, Rob promise să-i spună lui Anne povestea în seara aceea, deși, recunoscu el, nu era o poveste pe care să-i placă să o relateze. Deocamdată, îi dădu cuvântul că sora ei avea să fie în siguranță cu Graham.

El îi luă mâna într-a lui și se apropie mai mult ca să-i șoptească ceva la ureche. Când ea încuviință din cap, el își îndreptă ochii mari, căprui, spre Claire.

– Voiam să vă spunem la cină. Am trimis după părintele Lachlan. Când vă veți întoarce la Skye, sora ta va fi soția mea.

Claire rămase o clipă să se uite pur și simplu la el, la hotărârea fermă reflectată în trăsăturile lui frumoase. El nu îi cerea permisiunea, dar spera la o binecuvântare. Claire avea să i-o dea și să se asigure că vărul ei urma să le-o dea și el. Da, sora ei avea să se mărite cu un susținător al parlamentului, dar acest bărbat tânăr, pe care Claire îl considerase atât de neexperimentat, își dovedise față de ea valoarea, curajul și onoarea mai mult decât oricare bărbat pe care-l cunoștea.

– Sora mea e cu adevărat o femeie norocoasă, îi spuse ea și râse când Anne i se aruncă în brațe. Îl iubești, șopti ea aproape de urechea lui Anne.

– Din toată inima.

– Atunci, o să-i spun cu bucurie fratelui nostru că am ales noi singure pentru noi.

Anne zâmbi spre Graham, aflat la câțiva pași distanță, care nu știa despre ce vorbeau. Claire se îndrăgostise de el – bietul om!

Capitolul 32

Nu! Voi merge înainte și voi șterge orice urmă a rușinii care s-a abătut asupra tatălui.

Putoarea cadavrelor în descompunere și mucegaiul umed nu îi mai afectau stomacul lui Connor Stuart de luni bune. Jurase să nu devină niciodată imun la jeluirea celorlalți prizonieri din celulele din jurul lui, dar fusese nevoit să o facă, pentru a nu înnebuni. În cele mai multe dintre zile sau nopți, pentru că nu putea face diferența, se ruga ca moartea să vină să-l ia. Dar încă trăia, de parcă singurul lui scop pe lumea asta era să îi frustreze pe Lambert și pe ceilalți generali. Nu se mai temea de pedeapsa care îl aștepta pentru că nu voia să spună ce știa. O aștepta, sperând ca următoarea lovitură să fie cea care avea să îl omoare.

Ba chiar încetase să se mai îngrijoreze cu privire la surorile lui. Avusese nevoie de mult timp, dar, în cele din urmă, ajunsese să accepte faptul că nu avea să le mai vadă niciodată, că nu le putea ajuta.

Drumurile pe care le alesese pentru ele începuseră deja. Dar, Doamne, de ce nu i-o dăduse pe Claire lui James, în locul lui Anne? Așa, măcar ar muri știind că Claire avea să îl ucidă pe ticălos – probabil, la câteva ore de la căsătorie.

Mai era un alt lucru care-l ținea în viață. Răzbunarea îi cresta inima, o tăietură proaspătă în fiecare moment al existenței sale mizerabile. El mânca, bea, își făcea nevoile și dormea gândindu-se la noi metode prin care să îl facă pe prietenul său cel mai apropiat să plătească pentru ce făcuse, nu doar lui, ci și surorilor lui.

Un șobolan trecu peste piciorul său, și el îi trase un șut în timp ce ușa grea de lemn a celulei sale se deschise scârțâind. Lumina de la singura lumânare de pe podea pâlpâi. Știa că nu erau cizmele gardianului, lustruite bine, care bocăneau pe podea. „Care dintre generali e astăzi?" se întrebă el, fără să se osteneasca să ridice capul.

– Cum te simți azi, Connor?

Lambert. Connor zâmbi cu fața în genunchii îndoiți, amintindu-și câți dintre oamenii generalului ucisese.

– Ți-e foame? Se lăsă pe vine în fața lui Connor, puțind a parfumul dulce al bărbaților din nobilime, trăsăturile lui ascuțite fiind iluminate de flacără. Am șterpelit asta de pe farfuria lui Fleetwood. Bagă mâna în pungă și scoase o pară pe jumătate mâncată. Ai vrea să ți-o dau?

Când Connor încuviință din cap, Lambert i-o întinse fără ezitare.

– Mai am și altele, zise el în timp ce Connor își înfigea dinții în fructul copt.

– Budinci și tarte calde unse cu miere, vânat proaspăt și bere rece, ca să dai totul pe gât. Tot ce-ți dorești, și nu trebuie decât să-mi spui de ce se asociază Monck cu rebelii.

– Nu pot să vorbesc acum. Am gura plină.

Lambert râse, dar sunetul îl zgârie pe Connor ca raşpelul în urechi.

– Haide, zău, Stuart! Trebuie să-ți fi dat seama de acum că e fără speranță cauza ta. O să mori aici. Și pentru ce? Un sentiment de falsă loialitate pentru bărbatul care te-a trădat?

Connor mestecă în tăcere, nederanjat de cuvintele lui Lambert, pentru că el știa cine-l trădase.

– De ce nu ne spui, pur și simplu, ce vrem să știm? Despre ce era vorba la întâlnirile tale secrete cu generalul Monck? Ești vărul lui Carol, un rebel regalist până la moarte, da? Ce ai în comun cu Monck?

Pe boașele râncede ale Satanei, nu puteau fiii âștia de târfe să se gândească la întrebări noi? Mereu același lucru, zi după zi, săptămână după săptămână. Nu puteau să înțeleagă cu capetele lor seci că el nu avea să le spună nimic? Indiferent de cum îl torturau, indiferent de ce îi promiteau, el nu avea să își trădeze regele. Azvârli cotorul de pară la o parte și îi oferi același răspuns pe care-l dădea de când îl închiseseră în locul âsta uitat de Dumnezeu.

– Ai fost informat greșit. Nu au existat întâlniri.

Lambert se ridică, tonul lui grețos de dulce fiind înlocuit de furie când vorbi din nou:

– Buchanan ne-a spus...

– Atunci, întrebați-l pe Buchanan, fir-ar să fie, și lăsați-mă pe mine în pace!

Ținta pe care o primi în burtă aproape că îl făcu să verse puțina pâine pe care o mâncase.

– Fiu de câine arogant, mârâi Lambert deasupra lui. O să mă bucur să te văd spânzurat.

Connor se chinui să nu leșine și își ridică, în sfârșit, privirea spre dușmanul său. Nu era furie, nici promisiunea răzbunării în ochii lui adânci și albaștri, doar satisfacția adevărului pe care Lambert și oamenii lui i-l dezvăluiseră.

– La fel de mult cum mă bucur eu să aflu cât de mult vă e frică de Monck?

Lambert era un bărbat mic de statură, dar pumnul lui coborî ca un ciocan în maxilarul acoperit de barbă al lui Connor.

– Eu nu mă tem de nimeni, mârâi el și apucă în pumni tunica murdară a lui Connor, ridicându-l de pe podea. O să-ți dovedesc asta când te voi lua cu mine să pornesc împotriva Scoției. Îi rânji lui Connor în față. Vom afla atunci cât de mult îți prețuiește Monck viața – când ți-o voi lua în fața ochilor săi. Da, va fi foarte revelator. Dacă susține rebeliunea regelui așa cum susține parlamentul, o să-l văd în ștreang. Îl trase pe Connor în față și îl lovi cu capul de peretele din spatele lui, lăsându-l inconștient. Gărzi! strigă el peste umăr. Duceți-l la grajduri! Plecă de acolo și zâmbi în timp ce ieșea din turn. Marele rebel, într-adevăr.

Claire își trase tartanul gros în jurul coapselor, încercând să țină departe frigul de noiembrie întunecat și disperarea neagră pe care o aducea cu el. Plecaseră din Skye cu trei zile în urmă, și, cu fiecare leghe care îi aducea mai aproape de Anglia, speranța de a-și găsi fratele în viață se estompa. Cu câtă vreme în urmă îi scrisese acea scrisoare? Nu avea de unde să știe. Voia să creadă că el era încă în viață, dar trecuseră trei luni de când fusese capturat. Dacă era prea târziu? Dacă fusese așa ocupată să se răzbune pe Monck și încercând să o salveze pe Anne, în timp ce fratele ei era spânzurat? Și, dacă era în viață, cât avea să mai rămână așa? Avea să le ia cel puțin trei săptămâni să ajungă la Londra – două dacă mergeau în ritmul de acum.

Fusese ideea lui Graham să călărească toată noaptea, fără oprire. Norocul, îi spusese el, era de partea lor. Luna plină le oferea destulă lumină ca să înainteze în siguranță în timp ce ea dormi, cuibărită în brațele lui, câteva ore, după care el o trezi, își prinse calul de al ei și dormi în șa, în timp ce ea îi conducea peste terenuri luminate de lună.

Claire era bucuroasă că el era cu ea. Ziua, conversația lui ușoară și zâmbetele calde îi țineau gândurile departe de soarta fratelui ei. Când îi vorbea despre grijile ei, el o consola iute și îi spunea că, după părerea lui, Connor era în viață.

Nu vorbiră despre ce se întâmplase între ei la Skye. De fapt, el evită subiectul căsătoriei complet când ea aduse vorba despre nunta lui Robert și a lui Anne. În primele zile ale călătoriei, Claire era prea mult cu mintea la Connor ca să îi pese. Dar seara, ca acum, când stătea cu capul sprijinit de pieptul său, cu brațele lui puternice strânse în jurul ei, ea se întreba dacă nu cumva revendicarea lui avea mai puțin de-a face cu aroganța lui și mai degrabă cu inima lui. Ce urma să se întâmple cu ei după ce aveau să îl găsească pe Connor și să îl ucidă pe James? Avea să o lase Graham să iasă din viața lui când nu aveau să mai fie în Ținuturile Înalte și uniunea lor nu avea să mai fie validă? Nu-i păsa de planurile generalului Monck de a o căsători cu Robert. Putea fi cu adevărat prietenul lui Connor, dar nu era regele ei. Și, în afară de asta, Robert și Anne probabil erau deja căsătoriți. Dar cum rămânea cu Carol? Dacă era reinstaurat, avea să îi permită să se căsătorească cu Graham? Dar Connor? Da, fratele ei ar ajuta-o să-l convingă pe rege că o uniune dintre Stuarzi și scoțienii din Ținuturile Înalte era în interesul regatului.

Gândul de a nu-l mai vedea pe Graham niciodată era mai chinuitor decât ce simțise atunci când aflase despre moartea lui Connor. Iar acum, știa și de ce. Îl iubea. Fir-ar să fie, îl iubea mai mult decât ar fi crezut că era posibil, mai mult decât avea să îi mărturisească lui vreodată. Câte femei șoptiseră că îl adoră în urechea lui nestatornică? De câte ori fusese nevoit să le desprindă degetele înamorate de pe inima lui și să fugă iute pe cea mai apropiată ușă?

Ea oftă lipită de el și își închise ochii, rugându-se ca somnul să îi cuprindă inima tulburată.

– Totul va fi bine, Claire, vorbi el tandru din spatele ei, netezindu-i cu mâna părul de pe creștet, înainte să o sărute tot acolo. O să-ți revezi fratele, îți promit!

El vorbi despre Connor și ea zâmbi, dorindu-și... având nevoie să îl creadă. Dar...

– Dacă te înșeli?

– Nu mă înșel. Monck tace de mult în chestiuni care tulbură Anglia, distanțându-se de ceilalți. Armata l-a capturat, dar nu l-a ucis pe liderul rezistenței, singurul bărbat care – după cum au fost informați de către Buchanan – știa ce plănuia Monck. Fratele tău ar ceda sub tortură?

Ochii lui Claire se întunecară, și lacrimile părură gata să se reverse, dar ea și le reținu și scutură din cap.

– Nu, nu ar face-o.

Vocea lui Graham deveni blândă la urechea ei.

– Atunci, nu e mort.

El avea dreptate, aprecie Claire, simțind cum i se ridica o piatră de moară de pe umeri. Jalnic sau nu, avea să îl iubească mereu pe Graham pentru că mergea cu ea, pentru că nu o certase niciodată pentru ce alesese să fie și pentru că nu o lăsa să creadă tot ce era mai rău despre soarta fratelui ei.

– Îl țin pe Connor în viață pentru că ceea ce știe e prea valoros.

– Da. Claire zâmbi și se cuibări mai tare lângă el. Îmi ești un prieten foarte bun, Graham.

Ea îl simți cum se încordează în spatele ei. Își mișcă fața de lângă a ei și scoase un sunet de parcă vorbele ei i-ar fi provocat durere.

– Nu poți să dormi? întrebă el un moment mai târziu, foindu-se inconfortabil.

– Nu, nu pot. De ce nu dormi tu mai întâi? Pot să văd foarte bine, și nu o să ne conduc într-un copac, ca seara trecută.

De îndată, brațul lui se strânse mai bine în jurul taliei ei.

– Stau bine aici unde sunt.

– Pari obosit.

– Nu sunt.

– Și nervos.

El își dădu capul pe spate și bombăni ceva care aducea suspect de mult cu „o afurisită de femeie încăpățânată". Când ea își îndreptă spatele, el o trase înapoi la pieptul lui.

– Încetează să te mai certi cu mine!

Claire se desprinse de el și se uită peste umăr la el.

– Încerci să-mi iei gândurile de la Connor făcându-mă să vreau să te arunc de pe calul meu?

El zâmbi și apoi râse încet și își plecă fața spre ea. Respirația lui îi încălzi gura, și ea își desfăcu buzele, așteptând, dorind ca el să o sărute. Dar el se retrase, lăsând-o cu parfumul ademenitor al gâtului său.

– Vorbești despre teama pe care o simți cu privire la fratele tău, dar nu vorbești despre el. Spune-mi despre bărbatul care a venit odată cu tine pe lume.

Ea nu vorbise despre Connor cu nimeni și simțea nevoia. Doamne, chiar simțea nevoia.

– Ce vrei să știi?

– Cum a reușit să câștige așa un loc în inima ta?

Ea își lăsă capul pe umărul lui Graham și își închise ochii, amintindu-și.

– Am avut o copilărie dificilă. Nu aveam nimic în comun cu celelalte domnișoare de la curte. Nici măcar cu Anne. În timp ce ele învățau cum să brodeze și să cânte la lăută, în rochiile lor imaculate, eu eram aruncată cu fratele meu și prietenii lui la picioarele tatălui nostru, acuzați și vinovați de intimidarea celorlalți băieți din parohie. Pedepsele mele erau aspre, dar rapide, pentru că am impresia că, dincolo de faptul că tata se rușina de comportamentul meu, îi făcea plăcere să știe că eram la fel de curajoasă ca fiul lui. Nu a recunoscut niciodată totuși și a insistat mereu să mă port mai mult ca Anne. Le uluiam pe mama și pe fiecare altă mamă din gospodăria noastră, și în cele din urmă au început să-și țină fiicele departe de mine, ca să nu dezvolte dorința nefirească de a purta hainele fraților lor și de a mânui sabia.

– Singurul loc unde mă potriveam era alături de Connor, și el m-a luat cu el în fiecare zi, fără să se plângă și fără să ne certăm. Era mulțumit de mine așa cum eram.

– Știa, deci, că erai perfectă.

Claire deschise ochii și îi zâmbi.

– Știa că nu eram și totuși mă iubea.

– Cred că o să-mi placă de el, șopti Graham lângă tâmpla ei.

–Așa cred și eu, răspunse ea, iubindu-l și mai mult pentru convingerea nestrămutată că nu aveau să ajungă prea târziu ca să-l salveze pe Connor.

La Camlochlin, ea nu se dusese în patul lui, încercând, pentru prima dată în viață, să se poarte ca o femeie din nobilime. Graham nu avea să știe niciodată cât de dificil fusese pentru ea să stea departe de el. Cum stătuse noapte după noapte trează în pat, lângă Anne, gândindu-se la el.

El nu o atinsese din ziua în care sosiseră la Skye. Iar acum, cu timpul petrecut împreună poate apropiindu-se de sfârșit, ea voia mai mult decât orice să-l sărute din nou, să îi simtă mâinile pe ea. Nu îi păsa dacă era o târfă jalnică ori o zdreanță regală, voia să facă dragoste cu el încă o dată, fie că el o iubea, fie că nu.

–E vreun han în apropiere?

–Da, la câteva leghe de aici, îi spuse el. Vrei să ne oprim? O să ne întârzie, dar...

Ea îl făcu să tacă oferindu-i un sărut tandru de-a lungul liniei bărbiei și apoi încă unul, până când îi simți inima bătând tare lângă ea.

–Du-mă acolo!

Ea zâmbi când el își coborî gura asupra ei.

Da, ea îl iubea mai mult decât pe oricine din viața ei și, dacă se temea prea mult de reacția lui ca să îi spună, atunci avea să îi arate.

Capitolul 33

Aveți răbdare. Fiți vigilent. La fel de multă onoare se câștigă și suferind cu răbdare privațiuni în război, și luptând cu curaj.

Flăcările care trosneau în șemineu scăldau încăperea într-o lumină roșiatică ce se asorta cu bujorii delicați de pe obrajii lui Claire. Graham o privea cum pășea în jurul patului și își trecea degetul peste plapuma din blană. El stătea la ușă, ezitant, fermecat de invitația pasională din ochii ei de un albastru fumuriu. El intenționase să-i facă curte așa cum se cuvenea, să nu facă dragoste din nou cu ea până nu îi captura inima și ea era de acord să se căsătorească cu el. Când ea îl numise prietenul ei, speranțele sale de a o câștiga se spulberaseră. Dar nici măcar atunci nu fusese dispus să o piardă. Dacă nu putea fi niciodată mai mult decât un prieten pentru ea, atunci un prieten avea să fie.

La naiba, ea îl tulbura. „Ce pune la cale?" se întrebă el în timp ce ea își dădea jos tartanul gros de pe umeri.

Ea nu îl sărutase ca o prietenă, ci ca o iubită, făcându-i vintrea să tânjească după ce voia ea să-i ofere. Simțea de parcă ar fi trecut un secol de când o atinsese ultima oară în intimitate. Corpul și inima lui tânjeau după ea.

Privirea lui o devora în timp ce ea își despletea coada și își desfăcea părul spectaculos, ca o mantie blondă. Se răzgândi cu privire la prima decizie și se duse pe după pat, după ea. Dacă voia un prieten, la Skye erau destui. El avea să o posede... în fiecare mod posibil.

Ea se răsuci în brațele lui când el ajunse lângă ea, și sclipirea de căldură și excitație din ochii ei îl făcură să se întărească.

Ea se ridică pe vârfuri, își întinse curburile delicioase pe toată lungimea lui și îi șopti în barba țepoasă:

–Ai vrea să mă dezbraci, războinice?

Curbura senzuală a gurii lui îi oferi răspunsul pe care-l căuta. Mușchii lui se încordară de cât se abținea să nu îi smulgă hainele de pe ea, să o lipească de perete și să o posede până nu mai putea sta în picioare. Se întinse după centură și îi prinse buza de jos cu dinții, trăgând-o mai aproape. Dar ea se desprinse, tachinându-l cu un zâmbet provocator în timp ce se dădea înapoi. Privirea ei se îndreptă spre denivelarea lungă de sub kiltul său, și se linse pe buze.

Mădularul îi pulsă când se gândi la limba aceea pe el, gura sugându-l până când...

– Deși tu m-ai revendicat, eu încă nu m-am decis dacă te vreau.

El râse la auzul jocului timid. Ei îi plăcea vânătoarea la fel de mult ca lui.

Își dădu jos cizmele și kiltul și își luă bărbăția enormă în mână.

– Fie că mă vrei, fir că nu, tot mă vei avea.

Ea ridică dintr-o sprânceană spre el.

– Așa să fie?

– Da, îi promise el pe un ton profund, baritonal, și se îndreptă spre ea. Își lăsă mâna să alunece în sus pe mădular, la capul umflat și înapoi în jos. Am fost destul de răbdător. Fiecare mușchi din corpul său se încordă, iar el se întări și mai mult, devenind mai definit în lumina focului. Se întinse din nou după centura ei și de data asta nu mai rezistă. Dar mai întâi vreau să gust acești sâni copți.

Își plecă ușor capul și supse un sfârc prin materialul tunicii. Când ea îi exclamă numele, ținându-l de umeri, el îi trase tunica peste cap, prinzându-i încheieturile în mâneci și ținând-o nemișcată în timp ce îi prinse un sfârc între dinți și își trecu limba peste vârful sensibil.

Când ea se încordă spre el și îl mușcă de gât drept răspuns, el scoase un mârâit profund, îi dădu drumul și își înfipse degetele adânc în părul ei. Cu o mână și un pic de presiune, îi ghidă sărutările înfometate spre abdomen, în timp ce cealaltă mână și-o strânse în jurul lăncii și i-o ghidă spre gură.

Senzația buzelor ei moi și umede în jurul capului mădularului său era extaz pur. Dar, când ea începu să sugă, el aproape se slobozi în gura ei. O trase în sus, îi dădu jos pantalonii și o întinse sub el pe pat. Cu un zâmbet care îi promitea capitulare și dominație complete, el se afundă în ea.

*

Mai târziu, Claire stătea în brațele lui sub pătura groasă de blană. Actul lor de uniune era perfectă, pasiune pură amestecată cu tandrețe extraordinară. Era tot ce voia ea să îi dea și mai mult.

Cu toate astea, ei îi venea să plângă. La naiba, credea că era mai puternică de atât. Credea că avea să poată trăi doar cu amintirea lui. Dar acum, în orele de după ce se iubiseră așa intim, ea știa că nu avea să fie de ajuns. Viitorul era prea nesigur. Se putea descurca cu Carol și cu Connor. Dar pe ea o speriau deciziile lui Graham, stilul lui de viață era cel care o chinuia, noțiunea de familie și de iubire, de o viață alături de el. Putea el să-și predea inima unei singure femei? Putea să o iubească destul cât să stea dinaintea regelui și să își proclame dragostea?

Închise din nou ochii, cu fața lipită de trăsăturile dure ale pieptului lui, și îl ascultă cum respiră, memorând fiecare sunet al pulsului său puternic, mirosul lui, senzația de a fi lângă el. S-ar putea să fie tot ce îi rămânea.

– Ce te tulbură, Claire?

Ea deschise ochii, dar nu se mișcă, lăsând vocea profundă, melodioasă să îi pătrundă în oase ca un mied cald.

– Nimic nu mă tulbură, minți ea.

Cum putea să-i spună adevărul? Era aproape sigură că, dacă i-ar spune că voia să-i facă o duzină de copii, el ar sări afară pe ușă și nu l-ar mai vedea niciodată.

– Atunci, de ce unghiile tale îmi lasă găuri în braț?

Ea slăbi strânsoarea și murmură niște scuze blânde. Câteva minute mai târziu, îi șterse o lacrimă și înjură în barbă. El se ridică imediat în fund și o trase după el.

– Claire, de ce plângi?

– Nu fi ridicol, replică ea, ștergându-și încă o lacrimă și ferindu-și privirea de el. Ar trebui să pornim mai departe.

– Da, așa e, fu el de acord și îi mângâie părul pe toată lungimea lui. Dar, mai întâi, îmi spui de ce plângi.

– Mă gândeam la fratele meu. Îți va rămâne dator.

Ea dădu să-și treacă picioarele peste marginea patului, dar Graham o prinse și o opri înainte să plece de lângă el.

– O să mă asigur că îți dă tot ce îți dorești.

– Te doresc pe tine.

Oricât o durea să facă asta, ea se uită la el de parcă ar fi vrut să-şi întipărească imaginea lui în minte. Doamne, era superb, aşezat acolo, fără nimic altceva pe el în afară de plapuma din blană şi un zâmbet tandru pe buze. Lumina flăcărilor dansa în jurul trăsăturilor sale, aprinzând strălucirea lascivă din ochii lui.

– M-ai avut pe mine, zise ea, din vocea ei răsunând o notă de înfrângere care îi alungă lui zâmbetul de pe buze.

O primă expresie de îngrijorare apăru pe faţa lui, dar se transformă iute în supărare.

– Înţeleg. Deci asta nu a însemnat nimic pentru tine?

Dacă el nu ar fi arătat aşa periculos, aşezat acolo, pregătit să sară pe ea, Claire i-ar fi râs în faţă sau ar fi izbucnit în lacrimi.

– Pentru mine? Ea îşi duse mâna la piept. Glumeşti?

– Nu despre asta, zise el cu vocea cu o octavă mai sus ca un mârâit, sfredelind-o cu ochii lui verzi.

– Foarte bine, atunci, îţi voi spune. Ea îşi ridică bărbia, pregătită să îi dezvăluie tot adevărul jalnic o dată pentru totdeauna. A însemnat totul pentru mine. Ce ţi-am oferit nu am mai oferit altcuiva.

Expresia dură de pe chipul lui se înmuie.

– Ştiu asta.

– Chiar ştii? Ochii ei îi cercetară pe ai lui, fără să-i mai pese că ai ei vărsau lacrimi. M-ai mişcat aşa cum nu a mai făcut-o nimeni şi nimeni nu o va mai face vreodată şi mă tem că pentru tine nu am fost decât o cucerire.

– O cucerire? Acum, el suna la fel de jalnic cum sunase ea mai devreme. Femeie, mi-am aruncat arsenalul la picioarele tale şi ţi-am permis să-mi străpungi inima. Unde e cucerirea aici? Crezi că am vrut să mă îndrăgostesc aşa tare de tine, încât fiecare zi fără tine e mai rea pentru mine decât o capitulare pe câmpul de luptă? Eu...

– Ce ai spus? se smiorcăi Claire, întrerupându-l.

El se holbă la ea de parcă inima i-ar fi fost pe cale să-i sară din piept şi el nu avea puterea să o oprească.

– Gândul că...

– Nu, înainte de asta, zise ea şi se trase mai aproape de el, fără să fie sigură că auzise bine. Partea despre cum te-ai îndrăgostit aşa tare de mine. Chiar aşa e? Te-ai îndrăgostit de mine?

– Da, recunoscu el şi îşi trecu degetele prin păr, încruntându-se la ea. Din ce alt motiv crezi că am devenit aşa o panseluţă?

În loc să-i răspundă, Claire se aruncă în brațele lui, împingându-l pe pat. Îl sărută de-l înnebuni sub vălul gros al buclelor ei blonde. Când se retrase în cele din urmă, doar atât cât să-și recapete amândoi suflarea, ea se uită în ochii lui și zâmbi.

– Dacă te-ai înmuiat – și dă-mi voie să te asigur că nu ai făcut-o –, am fost prea preocupată să mă îndrăgostesc de tine ca să observ.

Pe obrajii lui apărură gropițele, și Claire se topi peste el.

– Ai fi putut să mă scuteşti de o săptămână de griji dacă mi-ai fi spus asta mai repede.

– Și am fi putut fi căsătoriți de preot dacă mi-ai fi zis.

Claire îi mușcă ușor buza și râse când el o rostogoli pe spate.

– Atunci, dă-mi voie să-ți spun acum, zise el tandru, așezat deasupra ei. Te iubesc, Claire!

O sărută și își petrecu restul nopții dovedindu-i cât de mult o iubea.

Capitolul 34

Fie ca hotărârea soldatului să nu fie niciodată mai trainică și curajul său mai de neînvins ca în ziua bătăliei.

James Buchanan aștepta în scaunul incomod cu spătar tapițat înalt care-l făcea să se aplece în față. Scaunul arăta îmbietor din ușă, dar, când se așezase, lemnul sculptat bogat de pe margini îl împunsese și făcuse așteptarea pentru o audiență cu Charles Fleetwood greu de suportat. Se lăsă pe spate și se foi neliniștit. Când observă că mâinile îi tremurau ușor, se blestemă în gând. Nu avea nici un motiv să se teamă. Își dovedise valoarea pentru Fleetwood și la fel și pentru Lambert. Nu aveau să îndrăznească să pună mâna pe bărbatul care putea să anihileze rezistența scoțiană cu un singur cuvânt. Aveau să fie furioși pe el că venise la Londra, dar era un risc pe care era dispus să-l accepte. Dacă, la întoarcerea regelui – dacă regele avea să se întoarcă –, Connor avea să fie în viață, James știa că moartea sa avea să fie rapidă. De ce naiba îl țineau pe ticălos în viață?

Se uită în jur prin biroul spațios, sperând că Elizabeth avea să vină la el înainte să apară tatăl ei. Ea avea să îl ajute, poate chiar să se furișeze în Turn. Se gândea la modalitatea cea mai rapidă de a-l ucide pe Connor când ușa din lemn aflată în capătul celălalt al biroului se deschise cu un scârțâit.

Înalt, de vârstă mijlocie, generalul Fleetwood avea ochi întunecați, pătrunzători, care văzuseră destule lupte, deși acum bărbatul prefera să acționeze mai degrabă ca un politician decât ca un războinic.

–A, Buchanan, ce te aduce la reședința Wallingford?

Generalul intră în birou cu buclele lungi, roșcate tresăltându-i ușor pe umeri.

James se ridică de pe scaun ca să-și întâmpine gazda cum se cuvenea și apoi se așeză la loc în clipa când Fleetwood trecu bocănind de el. Oftă ușurat ca pentru sine văzând că generalul nu dădea semne că l-ar deranja sosirea lui.

– Am fost informat că trădătorul Connor Stuart trăiește, zise el, simțindu-se un pic mai relaxat.

– Și ce legătură are asta cu tine? ripostă Fleetwood și ridică scurt privirea în timp ce-și turna ceva de băut.

– Sunt curios de ce nu a fost omorât, așa cum am stabilit.

– Așa că ai venit să mă iei la întrebări.

Generalul îi aruncă lui James o privire rece, disprețuitoare și sorbi din vin.

– Nu, eu...

– Nu? Atunci, de ce ai venit? Să-l omori tu însuți pe Stuart, poate? Râse, dar sunetul nu era deloc amuzat când se așeză în spatele biroului masiv, din lemn sculptat. Teama îi urmează adesea pe cei mai ticăloși dintre oameni. Asta îi mână. Dar aș vrea să știu de ce te temi de el atât de mult, încât să renunți la siguranța caracterului tău anonim și să bați tot drumul până la Londra ca să te asiguri de tăcerea lui. Te temi că va scăpa și va veni după tine? Sau te temi de cu totul altcineva?

– Milord, făcu James și se uită la cupa din mâna lui Fleetwood, înghițind în sec și dorindu-și o dușcă de alcool, ca să-i liniștească nervii. Sunt sigur că nu știu despre cine altcineva vorbiți.

– Sigur că vorbesc despre rege. Cred că știi mai multe decât noi despre ce pune Monck la cale. El zâmbi, ignorând tăgăduirea lui James. Prietenul nostru, guvernatorul, s-a declarat public dispus să susțină autoritatea parlamentului. Parlamentul pe care noi l-am dizolvat. De săptămâni întregi, reprezentanții lui sunt angrenați în negocieri cu Comitetul de Siguranță, ca să rezolve chestiunea fără vărsare de sânge. Cu toate astea, chiar în acest moment, a adunat o armată de câteva mii de oameni și a pornit spre Anglia. Îl susține și pe rege? Speraserăm să obținem informații de la Stuart, dar el a rămas de neclintit, în ciuda numeroaselor noastre... metode creative de a smulge adevărul de la el. Tu ai fost singura persoană prezentă la întâlnirile clandestine dintre Monck și Stuart.

– Nu, v-am spus că nu am avut acces la discuțiile lor, insistă James, trecându-și mâneca peste frunte.

Ceva era în neregulă, îngrozitor de în neregulă.

– Știu doar ce mi-a spus Connor în secret. Că generalul Monck a fost de acord cu el în privința tulburărilor civile de aici, din Anglia, și că plănuia să facă ceva în privința asta.

– Poate să-l reîntroneze pe rege?

– Poate, răspunse James, tresărind pe scaunul lui când ușa se deschise din nou. Nu... nu știu sigur.

Când o văzu pe Elizabeth intrând cu două dintre gărzile tatălui ei, inima mai că i se opri în piept.

– O știi pe fiica mea.

Vocea lui Fleetwood deveni îngrozitor de rece.

– A fost de acord să mă ajute să te facă să te întorci dacă o iert pentru că s-a culcat cu o creatură așa dezgustătoare ca tine. Am bănuit că, în clipa în care vei afla că Stuart trăiește, îți vei face apariția la ușa mea. Acum, spune-mi de ce ești așa dornic să-l vezi mort, altfel vei fi spânzurat împreună cu el!

– Eu nu știu nimic! James sări de pe scaun când cele două gărzi o lăsară pe Elizabeth și se îndreptară spre el. Nu, nu mă poți ucide! Ai nevoie de mine! Eu sunt cel care...

– Ai dreptate, zise Fleetwood și le făcu semn celor două gărzi să-l imobilizeze pe James. Am nevoie de tine să-mi spui tot ce știi despre George Monck. Vei avea destul timp să te gândești la asta în Turn. Singurul meu regret, adăugă Fleetwood în timp ce James era dus afară din birou, este că nu te vei reîntâlni cu bărbatul care visează să te ucidă. Îi zâmbi amabil când James se opri să se uite la el peste umăr. Stuart e în drum spre Scoția, cu generalul-maior Lambert. Când rămaseră singuri, Fleetwood își ridică privirea îngrețoșată spre fiica lui. Jură-mi că nu ți-ai dăruit inima unui bărbat atât de vrednic de dispreț încât doar moartea celui mai bun prieten să îl poată satisface.

Elizabeth se uită spre ușă pentru ultima dată, apoi își plecă privirea ca să ascundă adevărul de tatăl ei.

– Îți jur!

Doamne, cât era de obosită! Vântul rece care îi amorțea obrajii nu o ajuta. Claire știa care era efectul degetelor seducătoare ale iernii. Connor o făcuse să exerseze de două ori mai mult în lunile de iarnă, când aerul era atât de rece, încât îi ardea plămânii și îi slăbea

puterea. A ceda epuizării într-o luptă – sau ispitei somnului pe un deal acoperit de zăpadă – ar ucide-o, așa că o obligase să învețe cum să stea trează. Dar, la naiba, acum era diferit. Nu era slăbită sau confuză și abia dacă tremura, dar se simțea ca naiba. Se întoarse ușor pe cal să se uite spre Graham, dorindu-și confortul brațelor sale.

„Munteni", se gândi ea, simțind cum un val de căldură îi cuprinde pieptul și o face să zâmbească. El abia dacă simțea efectul iernii care se apropia.

– Arăți cam palidă, zise el, încetinind pasul. Ai vrea să ne oprim în următorul sat ca să dormi într-un pat în noaptea asta?

– Nu. Nu vreau să ne oprim din nou. Oriunde e Connor, sunt sigură că îi e mai frig decât mie. El are nevoie să ne grăbim.

Călărirră întins în următoarea oră, înainte să-și încetinească armăsarii obosiți. În timp ce mesteca o bucată de carne uscată – mulțumită, în mod surprinzător, lui Maggie, care insistase să pună la pachet pentru drum ce rămăsese din carnea de vită –, Claire se ruga pentru a suta oară ca fratele ei să mai fie în viață.

– Connor nu o să fie de acord cu modul în care m-ai revendicat, după legile din Ținuturile Înalte, zise ea, rupând tăcerea confortabilă dintre ei în timp ce mâncau.

Graham ridică din umeri și își linse degetele.

– Atunci, o să mă căsătoresc cu tine așa cum trebuie. Vom trimite după părintele Lachlan când ne întoarcem la Skye.

– Vom locui acolo, atunci?

– Da, răspunse el fără ezitare, apoi ridică ochii și îi aruncă o privire îngrijorată. Nu vrei să locuiești aici, nu-i așa?

Acolo, unde era familia lui, era căminul său. Claire știa că lui îi plăcea să locuiască acolo și ea voia să fie oriunde era el.

La naiba, trebuia să fie nebună să accepte să-și petreacă restul vieții într-un loc așa sumbru.

– Fratele meu va locui în casa noastră din Athol, și Anne se va duce la Inveraray cu Robert, așa că, da, Skye e pentru mine un loc la fel de bun ca oricare altul.

Chipul lui se lumină de un zâmbet care ei i se păru înveselitor și chinuitor de sexy.

– E un loc bun pentru a crește copii.

Ea se opri din mestecat și se uită la el, simțind cum i se umezesc ochii dintr-odată. Gândul de a avea un fiu sau o fiică

de la el o încânta, şi, cu toate astea, iat-o pe cale să izbucnească în lacrimi. O, ce naiba era cu ea?

– Mi-ar plăcea un fiu ca Rob. Când Graham se încruntă la ea, îl lămuri: Băiatul lui Callum şi al lui Kate.

Zâmbetul lui reveni.

– N-o să-ţi lipsească viaţa de rebelă?

– O, voi fi mereu o rebelă, Graham.

Ea îi aruncă un zâmbet, iar el râse şi apoi ridică privirea, implorând cerurile să-i dea puterea necesară pentru o asemenea soţie.

– Cum rămâne cu tine? N-o să-ţi lipsească... aventurile?

– Nu, abia dacă reuşesc să ţin pasul cu tine. Dar, dacă simt nevoia unei călătorii departe de Skye, atunci vei veni cu mine.

– Eu... Claire se legănă uşor pe cal şi apoi îşi duse mâna la burtă.

– Ce este? o întrebă Graham şi se apropie de ea, cu o expresie îngrijorată.

– Nu e nimic, zise ea iute, ca să-l calmeze. Cred că e posibil să fi fost carnea cam veche.

El îi aruncă o privire îngrijorată şi se oferi să se ducă să prindă nişte vânat proaspăt. Când ea se făcu palidă şi îşi duse mâna la gură, el se uită în jos la burta ei.

– Ce e? făcu Claire curioasă când îi surprinse zâmbetul.

– Ar putea fi carnea, dar cred că s-ar putea să avem un copil mai devreme decât ne-am fi aşteptat. Am destule surori ca să ştiu ce se întâmplă cu o femeie când poartă un copil în pântece.

Claire făcu ochii mari, căscând şi gura la fel de mare şi lăsând mâna să cadă.

– Dar cum se poate?

Gura lui se curbă într-un zâmbet lent, senzual, amintindu-i cum se putea.

– Ştiu cum, zise ea dându-şi ochii peste cap. Vreau să spun... O, nu contează. O să fie mai rău?

– Da, o să fie.

– Pe toţi dracii!

Graham se aplecă să o sărute. Începu să-i spună cât de fericit îl făcea, dar se retrase, arătând mai rău decât se simţea ea.

– Ce este? întrebă ea, întinzându-se ca să-i cuprindă obrazul în palmă.

– Nu m-am gândit până acum, zise el cu vocea ca o tobă goală, când privirea lui îngrozită se îndreptă asupra ei. Totul s-a schimbat. Îmi porți copilul. Nu pot să te las să vii cu mine la Londra.

Claire se holbă la el, încercând să decidă dacă să râdă sau să țipe.

– Să nu mă lași? repetă ea cu buzele strânse, lăsându-și mâna să cadă.

– Nu pot. Mă vei aștepta în afara orașului, în siguranță la un han, cât îl eliberez eu pe Connor. Nu vreau să pui în pericol nici viața copilului, nici pe a ta.

– Nici măcar nu știm sigur dacă aștept un copil, Graham! protestă ea.

El își dădu basca pe spate și se uită la ea cu puterea neînfrântă a comandantului în ochii săi de smarald.

– Mă vei aștepta.

Cu nările fremătând și cu o expresie hotărâtă pe chip, Claire se uită la el când își îndemnă armăsarul înainte, spre Anglia.

Ba pe naiba avea să o facă!

Capitolul 35

Căci oamenii poartă arme nu pentru că se tem de pericole, ci pentru că nu se tem de ele.

Claire se gândi că avea să moară, în timp ce se sprijinea de un copac și vărsa micul dejun. Nici nu mai știa de câte ori făcuse asta în ultima săptămână. Tot ce mânca îi venea înapoi. Abia dacă mai putea călări câte un sfert de oră înainte să înceapă să se legene în șa, obligându-i să se oprească. De parcă asta nu ar fi fost de ajuns de rău, plânsese ca un copil cu două nopți în urmă, fără nici un alt motiv decât faptul că trecuseră, în sfârșit, în Anglia.

Graham era minunat de răbdător, dar mai insistent ca niciodată ca ea să-l aștepte la un han când ajungeau la Londra. Claire nu se certa cu el – de cele mai multe ori. Se simțea prea rău – și mai exista un motiv pentru tăcerea ei. În fiecare zi, vedea cum iubitul ei se transforma tot mai mult într-un comandant, alert, atent la totul din jurul lor, înflăcărat de un singur scop – să-i ducă și să-i scoată din Londra în viață. Nu avea de gând să contrazică un astfel de comandant.

Ar fi atras prea mult atenția să intre în oraș purtând tartanul, așa că achiziționase o jiletcă și o pereche de pantaloni de la un hangiu din Northumberland, ambele cam strâmte, și lăsaseră în urmă un puritan beat doar cu tunica și izmenele. Cu alte câteva monede, Graham cumpărase două schimburi din in și o manta din lână aspră, închisă la culoare, pentru Claire.

– Cum ai de gând să procedezi?

Călărind în trap ușor pe lângă ea, Graham îi aruncă lui Claire o privire dură.

– *Voi* găsi o cale de acces în Turn. Tu vei...

– Cum?

– O să fluturo ispită prin fața generalilor; una prea tentantă ca să-i reziste. O să le spun că știu care sunt intențiile reale ale generalului Monck.

Claire își mușcă buza și scuturâ din cap.

– N-o să te creadă.

– Mă vor crede dacă le spun că i-am însoțit pe Connor Stuart și pe James Buchanan la întâlnirile cu Monck, întâlniri despre care nu știe nimeni în afară de fratele tău, Buchanan și generalii.

Când Claire zâmbi, înțelegând ideea, el continuă, cu o sclipire diavolească aprinsă în ochii lui verzi.

– Așa voi obține accesul. Odată ce intru, îl voi scoate pe fratele tău de acolo până a doua zi dimineață.

Ea nu îi mai puse alte întrebări. Omul era un șarpe, capabil să se strecoare chiar și în sufletul cel mai bănuitor. Nu avea nevoie de alte dovezi în privința asta. Cu toate astea, se temea pentru el. Nu voia ca el să facă asta singur.

– Dacă ei...

Zgomotul mai multor cai care se apropiau o opri în mijlocul propoziției.

Claire duse mâna la sabie, dar Graham o opri.

– Sunt soldați. Stai liniștită!

Ea mijì ochii spre primul grup care trecu de copaci.

– Sunt oamenii generalului Monck. Uite, îi poartă stindardul. Graham încuviință din cap văzându-l fluturând în vânt. O chemare la război împotriva armatei, poate?

– Hai să-l întrebăm!

Fără să mai aștepte răspunsul lui, Claire plesni din hățuri și își înfipse călcâiele în burta lui Troy, lăsându-l pe Graham să se uite după ea cu gura căscată.

El o prinse din urmă destul de repede, riscând o săgeată în piept dacă se dădea ordinul să tragă în nebunul care galopa spre ei. Dar nu veni nici un astfel de ordin. În schimb, călărețul din frunte ridică mâna înmănușată și îi opri pe ceilalți din spatele său.

– Generale Monck, îl salută Claire rece în timp ce se postă în fața bărbatului pe care-l urâse luni în șir.

Arătând ușor bolnav, generalul își scoase pălăria cu pene, o rămășiță din zilele în care îl servea pe regele Carol I, și-o puse peste piept și își înclină capul.

Când și-l ridică din nou, o sclipire de afecțiune îi apăru în ochii cenușii ca de oțel, dar trecu repede, și privirea îi rămase dură și tăioasă.

– Au trecut mulți ani de când te-am văzut ultima oară, Lady Stuart, dar sclipirea revoltei încă strălucește puternic în ochii dumitale.

– Mai puternic ca niciodată, generale, îl asigură Claire, dovedindu-și afirmația cu o ușoară curbare a buzelor.

– Asta explică de ce nu sunteți la Skye, acolo unde vă e locul.

– Sunt acolo unde mi-e locul, replică ea, apoi, fără altă explicație, se uită peste umărul său și îi studie trupele. Ați adunat așa mulți oameni ca să îmi salvați fratele?

– Nu, i-am trimis o misivă lui Robert Campbell, ca să facă asta. El m-a asigurat că sunteți în grija lui. El îi aruncă o privire prevăzătoare lui Graham. Cum ați ajuns să fiți despărțită de el?

– Am plecat din Skye de îndată ce v-am primit misiva, îi spuse Claire. Aveți...

– Ați plecat? Monck se uită îngrozit la ea, apoi se înfurie și privi spre Graham. Cine sunteți? Spuneți-mi că Argyll nu v-a trimis singur să faceți ce i-am poruncit.

Graham deschise gura să răspundă, dar Claire o făcu pentru el:

– Nu e singur. E cu mine.

– Dumneata... Generalul nu reuși să rostească cuvintele cu voce tare. În cele din urmă, scrâșni din dinți. Trebuia să fiți ținută în siguranță. Văd acum că Argyll a fost o alegere proastă ca soț. Vă permite să...

– Într-adevăr, o alegere proastă, fu Claire de acord, cu un început de nerăbdare în glas. Dar asta e ceva ce putem discuta după ce îl scot pe fratele meu din Londra.

Monck se albi brusc la față.

– Draga mea, eu nu pot permite așa ceva.

Graham i-ar fi spus că nu avea motive să se îngrijoreze, căci el nu avea să o lase pe Claire nicăieri în apropierea Londrei. Dar, încă o dată, ea îl întrerupse. Nările îi fremătau într-o atitudine războinică, dar, când vorbi, vocea îi era surprinzător de calmă.

– Mă tem că nu este alegerea dumneavoastră, domnule general. Mergem la Londra ca să-l salvăm pe Connor, și, dacă sunteți îngrijorat că nu sunt destul de pricepută ca să îndeplinesc această sarcină,

aduceți-mi-l pe cel mai bun soldat al dumneavoastră și vă pot demonstra competența și hotărârea mea, ca să vă domolesc temerile.

Preț de o clipă, generalul Monck se uită cu gura căscată la ea, surprins și șocat de declarația ei îndrăzneață.

Apoi, pentru că recunoscu în ochii ei aceeași hotărâre de neclintit pe care o văzuse și în ochii fratelui ei, el oftă resemnat.

– Nu am îndoieli că vă considerați capabilă să intrați în Londra cu...

Își întoarse privirea spre tovarășul ei, așteptând prezentările care nu fuseseră făcute la început.

– Graham Grant, zise Graham și făcu o plecăciune ușoară, din șa. Primul comandant al clanului MacGregor din Skye.

Arătând un pic mai ușurat, Monck continuă:

– ... Cu comandantul Grant, ca să-l salvați pe Connor. Dar pot să vă asigur că încercarea voastră va eșua.

– De ce? întrebă Claire încet, temându-se să-i audă răspunsul, dar simțind nevoia să știe. E mort?

– Nu, draga mea, sunt asigurat că e în viață. Dar nu e la Londra.

– Atunci, unde este? întrebă Claire.

În loc să îi răspundă, generalul Monck se întoarse spre Graham și îl întrebă cu o expresie neliniștită:

– Voi doi sunteți cu adevărat singura lui speranță? Armata voastră nu e pe drum?

– Nu aș conduce o armată de trei sute de oameni împotriva unei armate nenumărate.

– Atunci, cum sperați să îl salvați pe Stuart?

– Cu viclenie.

Monck păru vag amuzat de o astfel de aroganță nebunească, dar apoi privirea lui atentă îl studie pe scoțianul deghizat.

– Tu ești comandantul MacGregor care s-a strecurat în fortăreața lui Duncan Campbell de la Inveraray, în urmă cu câțiva ani?

– Eu sunt.

– Cunosc bine povestea. Ai reușit să obții încrederea inamicilor moșierului tău și apoi i-ai condus pe toți la moarte.

– Nu pe toți, îl corectă Graham.

– Ah, da, l-ai lăsat în viață pe tânărul Robert Campbell, legat de poarta de fier din Kildun. De ce?

– Pentru că nu mai era dușmanul meu.

Generalul Monck îi întoarse zâmbetul lui Graham.

– Prea bine, atunci, vă voi spune unde se află Connor. Doar că va trebui să-mi dai cuvântul că o vei apăra pe Lady Claire cu prețul vieții.

– Îl aveți, răspunse Graham imediat.

Monck aprobă din cap și îi aruncă lui Claire o ultimă privire îngrijorată.

– Stuart e împreună cu generalul Lambert, ca prizonier al său, în drum spre Scoția. Lambert a pornit cu zece mii de oameni spre Scoția, acum ceva vreme.

– Zece mii? făcu Claire și îi aruncă lui Graham o privire deprimată.

– Curaj, draga mea, zise Monck blând. Mulți dintre oamenii ăștia l-au părăsit pentru că nu i-a plătit și pentru că vremea a fost severă. Mi s-a spus că au rămas cu el în Newcastle doar câteva sute.

– Atunci, vom porni spre Newcastle, anunță Claire întorcându-se spre Graham.

– Oamenii mei au stat în șa continuu în ultimele două zile și au început să obosească, le spuse Monck. Vom campa aici pentru noapte. Vă rog, rămâneți cu mine un pic mai mult. Mâncați și odihniți-vă pentru călătoria care urmează. Va trebui să fiți puternici.

– Nu avem timp, refuză Claire, dar Graham își îndemnă calul spre ea și îi puse mâna pe braț.

– Trebuie să te odihnești. Nu voi pleca până nu o faci.

Instalarea taberei dură aproape două ore. Corturi nenumărate fură ridicate printre copacii rari, și în adăposturile temporare ardeau acum sute de lumânări, oferind o lumină blândă. Afară, focurile asigurau căldură și apă caldă. După ce plasă peste două duzini de oameni în jurul perimetrului, ca să păzească tabăra, generalul Monck intră în cele din urmă în cortul spațios, unde așteptau Graham și Claire.

– Stai comod, draga mea? o întrebă Monck pe Claire, întinzându-i încă o pătură înainte să-și îndoaie picioarele și să se așeze în fața ei, pe un pat gros din lemn.

– Ridicol de comod, replică ea, rontăind o bucată de pâine neagră, tare. Nu mi-a mai fost așa cald de peste o săptămână.

Graham îi zâmbi, în vreme ce Monck îi turnă o cupă de bere.

– De ce a venit Lambert în Scoția? îl întrebă pe general, acceptând băutura.

– Fleetwood și alți generali mi-au cerut susținerea în încercarea lor de a conduce țara, dar am refuzat să le-o acord. Pentru că era foarte posibil ca Anglia să ajungă sub cea mai aberantă și degradantă guvernare, una de completă tiranie. Într-adevăr, de la dizolvarea parlamentului, se întâmplă deja asta. Am declarat public că voi reduce puterea militară pentru a fi subordonată celei civile. Lambert a venit într-o ultimă campanie, ca să mă convingă să-l urmez mai degrabă decât să lupt împotriva lui.

– Și... Claire abia dacă avu timp să ducă mâna la gură ca să-și acopere un căscat. Mă scuzați, zise ea, fără să remarce zâmbetele celor doi bărbați care o priveau. Intenționează să-l folosească pe Connor ca să vă convingă?

– De asta nu v-ați dus armata la Newcastle?

– E parte din motiv, îi spuse Monck. Nu cred că Stuart i-a spus ce își dorește să afle.

– Sunt de acord, zise Graham încet.

– Nu pot risca să afle Lambert ceva înainte să ajung la Londra.

– Să afle despre ce?

Claire căscă din nou și se sprijini cu un cot de patul de campanie.

– E mai bine să nu știți. Monck îi aruncă lui Graham o privire, sperând că înțeleptul comandant nu deslușise deja lucrurile de unul singur.

– Deci Connor știe ceva ce nimeni altcineva nu știe, rezumă Claire, abia mai reușind să-și țină ochii deschiși.

– Da, și, dacă aș porni spre Newcastle, nu mă îndoiesc că Lambert s-ar folosi de viața lui Connor ca să mă oblige să-i spun.

– I-ați spune, ca să îi salvați viața lui Connor?

Generalul se uită la ochii ei adormiți cu o expresie solemnă.

– Mă tem că da.

El observă cum ochii ei de safir se încălziră în lumina aurie a flăcărilor de la lumânări, expresia mereu sfidătoare a gurii ei relaxându-se într-un zâmbet cald.

– M-am înșelat în privința dumneavoastră, domnule general, mărturisi ea, închizându-și ochii. Mă bucur că nu v-am ucis.

Când sunetul respirației ei deveni ușor și regulat, Monck se uită de la ea la Graham, dar comandantul ridică doar din umeri, citindu-i întrebarea din ochi.

– Ea credea că dumneavoastră l-ați trădat pe Connor. Dar acum, știe că trădătorul a fost James Buchanan.

– Da, mi-am dat seama că el era trădătorul când am citit scrisoarea lui Connor. Mă voi asigura că va fi pedepsit cum trebuie.

Monck mai turnă câte o cupă de bere și i-o întinse lui Graham pe a lui.

– Trebuie să îți mulțumesc, comandante, că nu a pătruns în fortăreața mea ca să-mi taie gâtul în miez de noapte?

Când Graham îi aruncă o privire nesigură, generalul trase de guler ca să îi arate o cicatrice mică într-o parte a gâtului.

– Exact acolo l-am găsit pe Connor cu patru ani în urmă: stând agățat deasupra patului meu, cu un cuțit la gâtul meu. Doar prin grația lui Dumnezeu am avut o dovadă care să-l convingă că eu nu eram dușmanul și care i-a oprit mâna. După acea noapte, am devenit prieteni, deși el nu mi-a spus niciodată cum a trecut de gărzile mele. Sunt sigur că ea știe cum a reușit Connor.

Graham zâmbi uitându-se la ea, atât de angelică în somn. Își aminti hotărârea ei de a-și salva sora când o întâlnise prima dată, încrederea ei îndrăzneață că avea să reușească să intre în Edinburgh în ciuda sutelor de gărzi care patrulau pe zidurile înalte. Ar fi putut trece de sistemele de apărare la fel ca fratele ei? El știa că ea și-ar fi dat viața încercând. Scutură din cap. La naiba, ea era minunată, o forță de care să ții seama, iar el o iubea mai mult decât putea inima lui să îndure.

– Ești îndrăgostit de ea.

Graham dădu pe gât berea și își șterse gura cu dosul palmei.

– Capitularea bietei mele inimi este atât de evidentă?

– Ea e promisă altuia.

Graham râse și se întinse pe patul său.

– Generale, va trebui să mă omorâți ca să reușiți să îndepliniți acea promisiune. În afară de asta, inima lui Robert Campbell îi aparține lui Anne.

– Lui Anne? întrebă generalul gânditor. Hmm, mă întreb ce va crede Connor despre asta. El sperase să obțină o alianță cu Campbellii, pentru viitor.

– O va avea, îi spuse Graham. Și cu clanurile MacGregor și Grant.

Ochii lui Monck străluceau ca două săbii în lumina focului în timp ce se uita la el pe sub sprâncenele groase.

– Și, dacă ar fi ca regele să se întoarcă în Anglia, i-ai jura credință și i-ai convinge și pe ceilalți șefi de clan din Ținuturile Înalte să facă același lucru.

– Da, bineînțeles.

Generalul îi aruncă o privire lui Claire.

– Interesant, murmură el absent. Nu ne gândiserăm la o alianță cu Ținuturile Înalte. Se uită din nou spre Graham. Îți dai seama ce înseamnă asta pentru tine – dacă regele acceptă oferta asta?

– Ce va însemna pentru mine? întrebă Graham, punându-și un braț sub cap.

– Cum Connor e în viață, nu îi vei primi pământurile, dar vei deveni lord prin căsătoria cu Claire.

Graham zâmbi, închizându-și ochii.

– Pot trăi cu asta. Doar să nu încerce nimeni să facă o lady din femeia mea.

Capitolul 36

Și este foarte sigur că vitejia celor puțini îi poate birui pe cei mulți.

Flacăra tremură. Bărbatul ghemuit într-un colț se grăbi spre ea în patru labe, rugându-se în timp ce se târa. „Nu te stinge! Te rog!"

Privirea îngrijorată a lui James Buchanan se îndreptă în sus spre grătarul de fier din tavanul de piatră și apoi înapoi spre singura lumânare.

„Te rog!"

Se poticni înainte și ajunse la colțul iluminat. Speranța îi aduse pe chip un zâmbet în timp ce își folosea corpul ca să protejeze flacăra lumânării de curent. Fusese foarte atent să-și pună lumânarea departe de grătarul de deasupra lui, dar pala de aer rece se lovea de pereți și își găsea mereu drumul spre flacără. Ar fi protejat lumânarea cu cămașa lui, renunțând bucuros la puțina căldură pe care i-o oferea, dacă ar fi avut vreo posibilitate de a prinde materialul de pereți.

Dar în celula lui nu era nimic altceva în afară de o găleată mică în care să își facă nevoile și de lumânare.

Doamne, cum rezistase Connor să nu le ofere dușmanilor lui informația pe care o căutau? Fleetwood spusese că Stuart rămăsese de neclintit. Cum? Cum, când doar amenințarea întunericului îl tenta pe James să țipe și să nu se mai oprească.

Ridică mâinile ca să protejeze flacăra în scădere și îl blestemă pe Connor. Dacă ticălosul le-ar fi dat ce voiau să știe, James ar fi acum la Ravenglade, savurând îmbrățișarea unei mujeri dornice.

Lumina se făcu și mai mică. Privi cu disperare neajutorată până când mica scânteie se albăstri.

Luptându-se cu nevoia de a urla, el se prăbuși lângă peretele rece. Nu avea să îl ajute cu nimic dacă îl lăsau nervii, pentru că avea

gâtul prea uscat și coardele vocale prea îndurerate ca să scoată până și un geamăt.

Șobolanii aveau să vină curând, curajoși în întuneric și la fel de înfometați ca el. Îl cuprinse panica, alungând orice resentiment față de Connor. Închise ochii și așteptă batalionul de rozătoare chițăitoare și agitate, cu dinții lor ascuțiți, care ciupeau și mușcau, încercându-i carnea și mintea.

Dar celula lui era tăcută, cu excepția pașilor prevestitori care bubuiau dincolo de ușă.

– Nu știu nimic, strigă el într-o șoaptă joasă, întorcându-se cu fața la perete în timp ce cheia se răsucea în broască și ușa se deschidea.

Pașii care se grăbeau spre el erau ușori, iar vocea – dulce ca a unui înger, rostindu-i numele.

– James, o, dragul meu James!

El se opri din scâncit și își deschise ochii spre fața iluminată de torța de lângă ea. Elizabeth.

– Haide, dragul meu, zise ea cu voce șoptită, aruncând o privire speriată peste umăr. Te voi scoate de aici.

Graham studia ce mai rămăsese din armata masivă a lui Lambert de pe un delușor împădurit aflat la câteva sute de metri distanță, în timp ce acesta mărșăluia spre nord, de-a lungul râului Tyne. Zâmbi ușor în vântul rece care trăgea de mantaua lui. Nu erau mai mult de cincizeci de soldați. Postura a cel puțin jumătate dintre ei îi spunea lui Graham că erau obosiți și neatenți la ce se întâmpla în jurul lor. Călătoreau de mult cu hrană puțină și pe bani la fel de puțini. Orice promisiuni de glorie le făcuse șeful lor fuseseră anulate, rând pe rând, de vremea înghețată. Cu cincisprezece dintre oamenii lui Monck alături, putea să călărească direct spre ei și să doboare probabil cel puțin zece înainte ca tovarășii lor să poată reacționa.

Dar Connor era undeva printre ei, iar Graham nu putea risca să îl lase pe Lambert să-l folosească drept scut. Îi promisese lui Claire, când plecase de dimineață, lăsând-o în paza a cinci dintre cei mai aprigi soldați ai generalului, că avea să îi aducă fratele în viață. Intenționa să-și țină promisiunea.

– Pregătiți-vă, le spuse oamenilor din jurul lui. Și amintiți-vă ce v-am spus. Trebuie să-i luăm prin surprindere. Să îi prindem

cu garda jos. Fie și doar pentru câteva clipe, e cea mai bună șansă a noastră. Și, indiferent de ce se întâmplă, protejați-l pe Connor Stuart cu orice preț.

– Credeți că Lambert va avea impresia că venim să-l ajutăm, comandante? întrebă unul dintre soldații din stânga lui.

Graham aprobă din cap, lăsându-și privirea pătrunzătoare să alunece peste trupele care înaintau cu greu la distanță, sub ei.

– Da, asta va crede. Își scoase basca și își îndemnă calul la drum. Îl voi face să creadă.

Porni, conducând armata de cincisprezece oameni pe deal în jos, în văzul inamicului său.

Nu-și încetini galopul bubuitor până când oamenii lui Lambert nu începură să-și dea jos mantalele și să-și scoată săbiile. Erau puțini, dar acești soldați care rămaseseră cu Lambert îi erau loiali. O dovediră imediat, strângând rândurile și protejându-l din toate părțile.

– Milord! strigă Graham, ridicându-și sabia într-o mână, într-un gest de supunere, în timp ce încetinea. Am venit din Scoția ca să vă oferim serviciile noastre.

Deși era mic în șa, John Lambert avea suficientă aroganță în postura sa mândră în timp ce-l studia pe Graham cu un rânjet precaut.

– Scoția, zici? Nu am susținători în Scoția.

– Ba da, aveți, milord, zise Graham cu pronunția lui englezească perfectă, plecându-și capul în semn de respect. Eram cam o sută dintre noi sub generalul Monck. De curând, ne-a gonit din pricina lipsei de loialitate față de el și a faptului că nu eram de acord ca el să susțină parlamentul. El e soldat și, cu toate astea, renunță la conducerea militară a regatului.

Buzele lui Lambert se țuguiară și pe chipul lui apăru o expresie încruntată, dar ochii atenți ai lui Graham nu ratară subtila aprobare din cap și umbra de satisfacție care apăru în treacăt pe chipul lui Lambert în timp ce asculta.

– Ce te face să crezi că mi-aș dori ceva de care generalul Monck s-a dezbărat?

– Cu tot respectul, domnule general-maior, nu e important ce vreți, ci de ce aveți nevoie.

– Presupui cam multe..., făcu Lambert, ridicând dintr-o sprânceană, așteptând ca Graham să se prezinte.

– Maiorul Alan Hyde, îi spuse Graham. În dreapta mea, este maiorul Richard Lindsey. În stânga mea, căpitanul Charles Cosworth. Oamenii pe care îi vedeți în spatele meu sunt soldații noștri cei mai loiali.

Lambert nu părea impresionat. De fapt, rânji și își plesni hățurile, ca să plece.

– Întoarceți-vă la mine peste trei zile cu câteva mii de oameni, și mă voi gândi dacă să vă permit să vă alăturați nouă.

– Peste trei zile, generalul Monck va fi ajuns la Londra. Da, zise el când Lambert se opri, cu pupilele dilatate de furie. A pornit spre oraș de câteva săptămâni. Permiteți-ne să mergem alături de dumneavoastră, și putem să îi interceptăm trupele înainte să traverseze Tamisa. Are mai puțin de o mie de oameni cu el.

– Chiar dacă ți-aș da crezare, ce te face să crezi că putem să-l oprim, nebunule? Suntem sub o sută de oameni.

Rânjetul lent care se întinse pe buzele lui Graham fu de ajuns să-i convingă măcar pe unii din oamenii lui Lambert că spunea adevărul.

– Nu veți avea nevoie de mai mulți cu mine alături.

Când Lambert își dădu capul pe spate și râse, Graham zâmbi, apoi făcu semn spre cel mai mare și mai alert dintre oamenii lui Lambert.

– Permiteți-mi să vă demonstrez!

Lambert oftă, dar curiozitatea îi fusese stârnită. Dintr-o fluturare a mâinii, îi făcu semn omului său să vină în față.

– Să-l termini repede, locotenente...

Graham nu așteptă ca el să-și ducă ordinul la bun sfârșit, ci își făcu armăsarul să se cabreze, scoțându-și sabia în același timp. Își pogorî calul și lovi cu partea lată a sabiei direct în tâmpla locotenentului.

– Spuneți-mi că nu acesta era cel mai bun soldat, zise Graham în timp ce adversarul său cădea din șa inconștient.

Lambert îl privi pe cel de-al treilea comandant al său alunecând pe pământul tare, apoi clipi, întorcându-și privirea uimită spre Graham. Plesni din degete, și alți doi bărbați care-l păzeau îl atacară pe Graham. Fură doborâți la fel de iute ca primul.

– Spune-mi cine ești, ceru Lambert, conducându-și calul din raza de acțiune a lui Graham.

– V-am spus...

– Nu, susții că ești englez, dar lupți ca un scoțian și ai sabia lor.

– Un dar, zise Graham și ridică sabia ca să o admire. De la un MacGregor, după ce i-am tăiat capul. Dintr-o mișcare a încheieturii, întoarse sabia și i-o oferi cu mânerul înainte lui Lambert. Lucrătura e superbă. Uitați, simțiți greutatea și cât de bine stă în mână.

Lambert se dădu înapoi, suspiciunea făcându-l să mijească ochii.

– Încerci să-mi câștigi încrederea sau vrei să mă dai cu fundul de pământ ca pe ceilalți?

– Doar încrederea dumneavoastră, milord, îi spuse Graham serios.

Dar Lambert încă nu era convins.

– Dacă e așa cum spui și am nevoie de tine alături, atunci, câștigă-mi încrederea și taie brațul unuia dintre oamenii ăștia.

– Cum doriți.

Graham se pregăti din nou, dar nu ieși nici un soldat în față. În schimb, Lambert strigă numele lui Connor Stuart.

Dat jos de pe calul său, fratele lui Claire aproape se prăbuși în genunchi când fu împins în față de un alt soldat.

Păstrându-și o expresie stoică, Graham se minună de hotărârea sălbatică a lui Connor de a rămâne în picioare. Îmbrăcat în zdrențe, cu mantia ruptă fâlfâind în vântul rece, el își ridică ochii albaștri ca gheața spre Graham – o privire încărcată cu aceeași sfidare și cu același refuz încăpățânat de a se preda ca al surorii lui.

– Ce e asta? făcu Graham tărăgănat, cu vocea ușor dezgustată. Vă bateți joc de priceperea pe care v-o ofer și îmi aduceți un fazan jumulit cu care să mă lupt?

– Acesta este Connor Stuart, liderul rezistenței regaliste, zise Lambert. O mișcare a rebelilor care se întinde adânc în tabăra lui Monck. Dovedește-mi că generalul nu te-a trimis să-l ajuți, și te voi face adjunctul meu.

Graham zâmbi și descălecă. Dădu târcoale prizonierului, trecându-și lama ușor peste clavicula lui Connor.

– Am auzit de tine, Stuart. Un mare războinic învești mântat în gerul iernii mi-a spus despre priceperea ta.

Respirația lui Connor se poticni ușor, dar asta fu și singura dovadă că înțelesese despre ce vorbea bărbatul din spatele lui.

Lambert scuipă la picioarele lui Connor.

– Da, arată-i maiorului Hyde cât de curajos ești acum!

– Da, zise Graham, acum față în față cu Connor, ai cărui ochi sclipeau de speranță și neîncredere, și îi aruncă un zâmbet ușor. Arată-mi!

Îi întinse lui Connor sabia chiar când Lambert dădu să protesteze.

– Doar nu vă așteptați să mă lupt cu un om neînarmat, nu, milord? Graham îi aruncă lui Lambert o privire dezaprobatoare. Doar am și eu onoarea mea, ceea ce... Se întoarse spre Connor, în timp ce scotea un pumnal de la cingătoare. ... sora ta ar protesta pe față.

Connor zâmbi în timp ce Graham făcea o crestătură mare pe pieptul soldatului aflat cel mai aproape de el și oamenii din jurul lui se treziră brusc la viață.

Așa cum bănuise Graham, oamenii lui Lambert erau slabi și obosiți și mai bine de jumătate dintre ei căzură în primele zece minute ale luptei.

Connor, constată Graham mulțumit, se lupta destul de bine, având în vedere starea în care se afla. Dar nu avea să reziste mult în fața luptătorilor mai buni ai lui Lambert. Graham trebuia să-l scoată de acolo.

În timp ce oamenii lui Monck îi căsăpeau pe restul, Graham îl aruncă pe fratele lui Claire peste umăr și alergă spre calul său. Îl auzi pe Lambert strigându-l pe numele fals în timp ce-l punea pe Connor în șa și încăleca în spatele lui. Nu încetini, știind că oamenii lui Monck aveau să oprească pe oricine ar încerca să-l urmărească.

Aproape ajunsese la liziera pădurii, când auzi o împușcătură și simți o durere în piept și în braț, ca o flacără lichidă. Se uită și văzu o pată roșiatică apărând pe haina lui. La naiba, ticălosul avea un pistol! Chiar și așa, nu se opri, ci trecu printre copaci ca o săgeată trasă într-o căpiță de fân. Auzi un strigăt; o voce de femeie, dar mintea lui refuza să înregistreze cine era. Ea nu ar fi făcut asta! Nici un bărbat nu-i arătase nesupunere în luptă. Apoi o văzu, cu coada lungă și blondă fluturând în urma ei, cu sabia ridicată, pregătită să taie pe oricine îi ieșea în cale, în vreme ce Troy galopa printre copaci.

Graham simți cum i se oprește inima când ea trecu în goană pe lângă el.

– Claire! urlă el, apoi își îndreptă privirea ucigătoare spre cei cinci bărbați care veneau în urma ei.

Își întoarse calul, jurând să-i omoare pe toți pentru că nu o ținuseră ascunsă în siguranță.

– Fratele meu, zise Connor și trase de hățuri, încetinind calul. Nu poți să te întorci în luptă. Vom muri cu siguranță.

Graham îl ignoră și își înfipse călcâiele în burta calului.

Doamne sfinte, ea se lupta! Nu avea să ajungă la ea la timp!

– Uite, zise Connor și ridică un deget subțire spre luptă. Oamenii tăi sunt în spatele ei și în fața oamenilor lui Lambert. Generalul însuși se retrage. Las-o să lupte! E cel mai bun om al meu.

– Ea nu e omul tău! strigă Graham la el. E soția mea!

Încercă să ajungă la ea, dar, urmându-i ordinele, trei dintre oamenii lui își folosiră caii ca să-i blocheze calea, protejându-l pe Connor cu orice preț.

Nu putea decât să se uite la ea pe cât de îngrozit, pe atât de uluit de priceperea și de puterea ei. Busculada mai dură câteva momente, dar lui Graham i se păru că trecură secole. Ea bloca, para, împungea și tăia cu o pricepere sălbatică. În cele din urmă, când nu mai rămaseseră decât câțiva dintre dușmani, ea strigă un ordin către oamenii lui Monck, care se retraseră imediat.

Graham se holbă la ea în timp ce venea spre el, un amestec de furie oarbă și teroare pură întunecându-i trăsăturile. Fără să se oprească, ea îi apucă hățurile și îl urni din loc.

Călăriră în tăcere, înconjurați din toate părțile de oamenii generalului Monck, dintre care nu pierise nici unul, până când ajunseră la o distanță sigură. În momentul în care se opriră, Claire sări de pe cal și îl ajută pe Graham să-l coboare pe fratele său în brațele ei.

– Am crezut că ai murit, strigă ea iar și iar, în timp ce îi scălda fața în lacrimi și sărutări. Am crezut că nu o să te mai văd niciodată.

Connor își trase sora în brațe și închise ochii, ținând-o de parcă nu ar mai fi vrut să-i dea drumul.

– M-am rugat în fiecare zi să-ți mai văd fața măcar o dată. Să te aud cum te cerți cu mine.

Ascultându-i, Graham aproape că zâmbi.

– Spune-mi, sora mea, zise Connor retrăgându-se din îmbrățișare și uitându-se adânc în ochii lui Claire, unde e Anne? Spune-mi că nu a trebuit să se mărite cu James Buchanan.

– Nu. Graham și Robert au bănuit că el e trădătorul și au respectat ordinul lui Monck de a o duce la Skye.

– Slavă sfinților! exclamă Connor cu mare ușurare. Vorbești despre Robert Campbell, contele de Argyll?

– Da.

Connor aprobă din cap și se uită spre bărbatul care îi salvase viața.

– Știam că Robert Campbell e un om bun, în care se poate avea încredere. Presupun, așadar, că tu ești Graham?

– Da, răspunse Claire pentru el. El e Graham Grant, comandant al... Doamne, Graham, umărul tău! Ești rănit.

Ea încercă să-l tragă de pe cal, dar el doar scutură din cap, ținându-și privirea dură și neclintită asupra ei.

– Nu e nimic, e o rană minoră. Glonțul a ieșit pe partea cealaltă. Sunt bine.

– Aiureli, îl certă ea, părând aproape isterică. Coboară ca să pot să mă uit.

– Am spus că sunt bine.

Ea îl privi, confuzia și îngrijorarea fiind vizibile în încruntarea sprâncenelor. Văzându-i îngrijorarea, Connor se aplecă la urechea ei.

– Soțul tău e furios pe tine pentru că ai dat buzna în luptă. Dă-i timp să...

– Nu sunt soțul ei, îl corectă Graham rigid.

– Dar ai spus că e soția ta.

– Soția mea nu ar refuza să mă asculte.

Bosumflându-se pe loc, Claire își încrucișă brațele la piept și se uită urât la el.

– Soțul meu nu mi-ar da ordine.

– Ar face-o dacă ar fi de părere că te simți prea rău ca să lupți din pricina copilului pe care-l porți, dar de care nu pare să-ți pese!

– Copil? Connor clipi uimit mai întâi spre sora lui și apoi spre Graham. Porți un copil în pântece?

Dar Claire era prea ocupată să se uite la Graham cu furie mută ca să-i răspundă fratelui ei.

– Ar face-o, reluă Graham cu vocea tot mai înfierbântată de emoție, dacă ar crede că să te vadă rănită și să vadă sângele tău vărsat pe pământ l-ar aduce în pragul nebuniei! Nu am mai simțit teroare pe câmpul de luptă – până astăzi –, femeie încăpățânată! Jur că a fost pentru ultima oară!

Își întoarse calul ca să plece de lângă ea, dar se opri când o piatră mică îl lovi în spate. Se întoarse încet și se uită urât la ea, apoi descălecă și se îndreptă spre ea asemenea unui vânător spre prada lui.

– În caz că ai uitat, am fost împușcat.

– Ai spus că ești bine. Ea îi înfruntă privirea aceea cruntă și își puse mâinile în șolduri. Ai de gând să mă părăsești?

– Crezi că mă vei împiedica dacă arunci cu pietre în mine?

– Da. Voi face orice ca să-i țin lângă mine pe cei pe care-i iubesc.

În timp ce el se apropia, supărarea ei se spulberă când văzu sângele care îi păta haina. Mirosul lui, vederea lui și sunetul lui, toate îi deștrămau apărarea, așa cum se întâmplase de la bun început. Inima se lăsă învinsă, ea predându-se lui complet.

– Îmi pare rău că nu te-am ascultat, dar am auzit împușcătura, și gândul de a te pierde m-a adus în pragul nebuniei.

Expresia lui se îmblânzi, ochii lui verzi se încălziră ca o poiană pe timp de vară când ajunse la ea.

– Ce ai spus?

– Am spus că gândul de a te pierde...

– Nu, înainte de asta.

Când își dădu seama la ce se referea el, ea îi oferi un zâmbet.

– Am zis că-mi pare rău.

Graham se uită la fratele ei.

– Ai auzit asta, da? Apoi, o luă pe după talie și o trase spre el, atent la rana din umăr. Asta înseamnă că de acum o să mă asculți?

Claire își ridică fața spre el ca să-l sărute, apoi se ridică pe vârfuri și îi șopti la ureche:

– Graham, iubirea mea adevărată, voi face cum spui tu de-acum încolo. Acum, te rog, lasă-mă să mă ocup de umărul tău și să-ți curăț rana.

Când sora lui se duse la calul ei ca să aducă niște apă, Connor Stuart observă rânjetul îngâmfat al lui Graham și scutură din cap cu milă.

– Doar nu crezi toată aiureala aia cu ea care o să te asculte, nu-i așa?

Graham îi oferi lui Claire un zâmbet fermecător când ea se întoarse să le zâmbească amândurora.

– Sigur că nu. Dacă va trebui să lupt din nou cât e ea în această condiție delicată, o s-o leg de un copac.

Connor râse ușor.

– Va roade funia și ne va elibera. Prinse un măr pe care i-l aruncă Claire din deasgă. Mușcă din el și gemu de plăcere, apoi se întoarse spre Graham. Deci ești sigur că o să o poți îmblânzi? Mulți au încercat înaintea ta și au eșuat.

– Nu, admise Graham, îndreptându-și privirea iubitoare spre ea.

Dacă avea să îl mai sperie vreodată așa ca acum, avea să o strângă de gât, dar el...

– Pe toți dracii! blestemă Claire, vărsând apa și întrerupându-i șirul gândurilor.

El nu-și putu reține un zâmbet.

– Nu intenționez să o îmblânzesc. Absolut deloc.

Epilog

A venit vremea să facem cunoscut adevărul. Tot ce doriți se află în mâinile mele, și vă voi oferi totul fără rețineri. Capitulare. E un cuvânt așa puternic, și nu-i știu unul mai dulce pentru urechile unui războinic adevărat. Voi obține victoria, dar gloria vă va aparține. Am tinut prea multă sub tăcere dorința inimii mele. Dar, curând, pământul se va cutremura la venirea mea, iar cel care a pierdut totul va câștiga iarăși tot. Dar să știți că eu sunt un soldat care nu are nevoie de nimic altceva. Fac asta nu în speranța de a obține mărețe, ci de teamă că, dacă mă voi supune, nimic nu va mai fi sigur.

Să fiu dezarmat pe câmpul de luptă sau să mă transform în ecleziastic și să fiu pregătit?

Să las copilul creștinătății să moară în vreme ce omul cel rău prosperă? Nu! Voi merge înainte și voi purta urâce urmă a ruginii care s-a așezat asupra tecilor. Aveți răbdare! Fiți vigilenți. La fel de multă onoare se câștigă și suferind cu răbdare privațiuni în război, și luptând cu curaj. Fie ca hotărârea soldatului să nu fie niciodată mai tranșantă și curajul său mai de neînvins ca în ziua bătăliei. Câini oamenii poartă arme nu pentru că se tem de pericole, ci pentru că nu se tem de ele. Și este foarte sigur că vitejia celor puțini îi poate birui pe cei mulți.

Așa că, Majestate, nu vreau să aduc război, ci să ofer poporului gustul dulce al păcii și avantajul unei vieți cinstite.

Regele Carol al II-lea termină de citit misiva trimisă de generalul George Monck. Cu inima mai ușoară decât în ultimii cinci ani, o împături și o ascunse în sipetul său. În sfârșit, se întoarsă acasă.

Armata generalului George Monck a restaurat parlamentul în primăvara lui 1660. Pe 3 martie 1660, generalul-maior John

Lambert a fost trimis în Turn, de unde a scăpat o lună mai târziu. În luna mai a aceluiași an, Războiul Civil din Anglia s-a încheiat, și Carol al II-lea a revenit pe tron.

Anglia și poporul ei își găsiseră din nou pacea – toată lumea, mai puțin James Buchanan, care acum era vânat de un războinic foarte tenace, pe care îl trădase.

Dar asta este o altă poveste.

Mulțumiri

Mulțumiri speciale pentru minunații oameni de la Metropolitan Jewish Hospice pentru toată implicarea și dragostea cu care l-au îngrijit pe tata. A contat.

Mulțumiri lui Chris Capaldi, pentru că m-a ajutat să îl fac pe Graham să prindă viață, și Teresei Fritschi de la Thistle & Broom, pentru toate imaginile minunate.